

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/26 • 02 Temmuz 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**“Kürt açılımı” fiyaskosu ve kriz tehditi
sermaye iktidarının açmazlarını
derinleştiriyor...**

**KURTULUŞ YOK TEK BAŞINCA,
HEP BERABER, YA HİÇ BİRİMİZ**

**Saldırılara karşı
meşru militan
mücadele!**

İÇİNDEKİLER

“Kürt açılımı” fiyaskosu ve kriz tehditi sermaye iktidarının açmazlarını derinleştiriyor... ..	3
Saldırılarına karşı anti-emperyalist/anti- siyonist direnişini yükseltelim!	4
Sermaye düzeninin Kürt sorununda iflası derinleşiyor.....	5
Yeni çatışma ortamı ve sınıf hareketi cephesinden barındırdığı tehlikeler.....	6
G20 Zirvesi ve krizde yeni dönem	7
Düzen içi çatışmaya	
Abant'tan “teorik” destek!	8
Kumlu'dan yansıyanlar değişmedi.....	9
Değişmeyen bir devlet politikası: İşkence!	10
19 yılda 12 milyon işkence başvurusu.....	11
Abdulkadir Kurt'un katili sermaye devletinden hesap soralım!	12
“Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir”	13
İşçi ve emekçi hareketinden.. ..	14-15
TİB-DER Başkanı ile iş cinayetleri ve taşeronluk sistemi üzerine konuştuk...	16-18
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Temmuz Ayı Toplantısı	
Sonuçları.....	19-20
Öncü metal işçileri Toplu Sözleşme Sempozyumu'nda buluştu.....	21
66 gündür direnişte olan UPS işçileri ile son gelişmeler üzerine konuştuk!..	22-23
UPS Direnişi kararlılık ve dayanışmayla büyüyor!.....	24
Avrupa'da yaygın grevler ve kitle gösterileri... ..	25
G-20 protestolarla karşılandı!.. ..	26
“Kapitalizme, patrikaryaya ve militarizme” karşı tutarlı mücadeleciler devrimci sınıf çizgisiyle mümkündür!...!	27
Dünya Kadın Yürüyüşü Avrupa Buluşması'nda forum ve yürüyüşler... ..	28
“Kürtler ne istiyor?” - M.Can Yüce... ..	29
YÖK'ten daha fazla sömürü için yeni taslak.. ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/26 * 02 Temmuz 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye sınıfının hizmetindeki AKP hükümeti ekonomide pempe tablolar çizmeye devam ediyor. Son olarak TÜİK, Türkiye ekonomisinin bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 11.7 büyüdüğünü açıkladı. Türkiye'de ilk 500'e giren şirketler açıklandı. Birçok şirketin kârları patladı. Sermaye için ekonomi büyürken işçi ve emekçiler için sofralar ve ekmek giderek küçülüyor, alım gücü düşüyor, sefalet derinleşiyor, işsizlik ve sefalet yaygınlaşıyor, güvencesizlik ve geleceksizlik kalıcı bir hale geliyor.

Ekonomideki “büyüme” öve öve bitiremeyenler, ekonomide pembe tablolar çizenler sıra bu büyümenin işçi ve emekçilerin yaşamına nasıl yansıdığı konusuna gelince birden bire derin bir suskunluğa gömülüyorlar. Evet, bu büyüme ile sermaye sınıfı servetine servet, zenginliğine zenginlik katıyor. Sermaye belli ellerde birikiyor, servet-sefalet kutuplaşması derinleşiyor. Sermayenin büyümesinin maliyeti işçi ve emekçiler için sefalet, açlık ve yoksulluk, işsizlik, eğitimsizlik, güvencesiz çalışma ve geleceksizlik demek oluyor. Öte taraftan toplumsal mücadelenin ve çatışmanın dinamikleri birikiyor, öfke ve tepki de alttan alta mayalanıyor. İşte bu tablo sermaye sınıfı ve onların hizmetindeki uşakların en büyük korkusu ve kabusu olmaya adaydır.

Sermaye hükümeti, işçi ve emekçilerin mücadele arayışlarının ve örgütlenme girişimlerinin önünü kesmek için faşist baskı ve terörü devreye sokan uygulamalara hız veriyor. Zor aygıtlarını tahkim ederek, yeni zor aygıtlarını devreye sokarak kısıntı düzeyindeki hak ve özgürlükler boğulmaya çalışılıyor. Kısaca işçi ve emekçilere yönelik saldırılar hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Sermayenin bu saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini büyütüp örgütlü bir kimlik kazandırmadan yanıt verebilmek mümkün olmayacaktır.

* * *

Metal İşçileri Birliği, 27 Haziran 2010 tarihinde gerçekleştirdiği Toplu Sözleşme Sempozyumu ile metal sektöründeki çalışmalarını yeni bir aşamaya taşımış bulunuyor. Bu sempozyumun ardından Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütme Kurulu'nun gerçekleştirdiği

Temmuz ayı toplantısı sonuçları ile birlikte metal TİS'lerine ve metal sektörüne yönelik çalışmanın perspektifleri ve hedeflerini belirlenmiş bulunuyor. Metal TİS Sempozyumu çalışmasının birikimi ve kazanımları üzerinden daha ileri görev ve hedeflerin tanımlanması, sınıf çalışmasının bu alanında daha kalıcı ve somut kazanımların yaratılmasını zorunlu kılıyor. Sempozyum çalışmasıyla yaratılan zeminin şimdi yeni hedef ve görevler ile daha da büyütülerek güçlendirilmesi öncelikli görevlerden biridir.

Sınıf devrimcileri sınıfa karşı sınıf çizgisi temelinde güncel ve stratejik görevlerine yüklenmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

“Kürt açılımı” fiyaskosu ve kriz tehdidi sermaye iktidarının açmazlarını derinleştiriyor...

Saldırıları dizginlemek için meşru militan mücadele yükseltilmelidir!

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün “yakında güzel şeyler olacak” şeklindeki açıklamasından bir süre sonra ilan edilen “Kürt açılımı”, ilk aylarda Kürt halkı ve toplumun bazı kesimlerinde bir takım beklentiler yaratabilmişti. Ancak bu beklentilerin ömrü uzun olmadı. Zira “açılım”ın bayraktarlığını yapan AKP hükümetinin, diğer sermaye partileri ile devletin bürokratik ve militarist aygıtlarının şeflerinden pek de farklı olmadığı, onlarla aynı zihniyeti taşıdığı kısa sürede görüldü. İlk aylarda temelden yoksun “iyimser tablolar” çizen Tayyip Erdoğan ve müritleri, umulandan da erken bir dönemde dümeni ırkçı-şovenizm çığırtkanlığına kırdılar. Böylece yarattıkları yanılsamayı kendi elleriyle yıkmış oldular.

Fiyasko AKP’nin yanı sıra Amerikancı sermaye iktidarınındır!

Tantanalı bir biçimde ilan edilen “Kürt açılımı” ile asıl amaçlanan Kürt hareketinin tasfiye edilmesidir. Bazı göstermelik adımlar atılsa da, sermaye iktidarının kimi sözcüleri bu kirli niyeti açıkça beyan etmekte sakınca görmediler.

Bu durumu fark eden Kürt hareketinin liderleri, tasfiyeye karşı direneceklerini ilan ettiler. Tek taraflı fiili ateşkesin bitmesiyle çatışmalar yeniden alevlendi.

“Açılım” gösterisinin sahnelenmeye başlamasının üzerinden yaklaşık bir yıl geçmesine rağmen, Kürt sorununun çözümü konusunda kayda değer tek bir adım atmayan sermaye iktidarının bu iddialı hamlesi de fiyaskoyle sonuçlanmış oldu.

“Etkin taşeronluk” önünde bir engel kabul edilmesine rağmen, Kürt sorununa düzen içi iğreti bir çözüm bile üretemeyen Ankara’daki Amerikancı takımı, beceriksizliğini bir kez daha sergilemiştir. Kürt hareketinin düzen içi çözüm talebinde ısrarcı olmasına rağmen sergilenen bu beceriksizliğin bir nedeni, işbirlikçi burjuvazi ve onun devletinin bu konuda kendine güvenmemesi ise, diğeri de egemen sınıfların siyasi, askeri ve bürokratik alandaki temsilcilerinin ırkçı-inkarıcı zihniyetle malul olmalarıdır.

Bu fiyasko yalnızca yüksekte atan dinci-gerici AKP hükümetinin hanesine değil, Amerikancı sermaye iktidarının da hanesine yazılmıştır. Aralarındaki iktidar çatışmasına rağmen gerici güç odakları savaş ve ırkçılık diline hızlı dönüş yapma noktasında güçlük çekmemişlerdir.

Kürt hareketine “taşeron” yaftası asanlar emperyalistlerin kapılarını arşınladılar

Savaş diline sarılan Tayyip Erdoğan ve müritleri, birden PKK’nin “dış güçlerin taşeronu” olduğunu keşfettiler. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerini, bu uğurda onlarca yıla yayılan direnişini yok sayan bu zihniyetin temsilcileri, böylece kendi kendilerini rezil etmiş oldular. Zira onlar, 60 yıldır ABD emperyalizmi adına tetikçilik yapan bir rejimi temsil ediyorlar. Ülkeyi halkların celladı NATO’nun

üsleriyle donatmakla kalmayan işbirlikçi sermaye iktidarının temsilcileri, ABD’nin “etkin taşeronu” olabilmek uğruna da Washington’daki efendilerin huzurunda takla atıp duruyorlar.

Bu arada G-20 zirvesi için Kanada’nın Toronto kentine giden Erdoğan’ın, ABD Başkanı Barack Obama ile yaptığı görüşmenin temel gündemlerinden biri, yine Kürt hareketinin tasfiyesi idi. İlişkilerdeki gerginliğe rağmen baş başa görüşen Erdoğan ile Obama, PKK’nin tasfiyesi konusunda anlaşmakta güçlük çekmiş görünmüyorlar.

Daha önce de, Irak’taki işgalci ABD ordusunun anlık istihbarat sağladığını ilan eden Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı, bunu bir övünç vesilesi yapabilmişlerdi. Görüldüğü üzere, Kürt hareketi karşısında ne zaman açmaza düşseler, Washington’daki efendilerinden yardım dilenmeye koşuyorlar.

Belirtmek gerekiyor ki, ABD emperyalizmi de, Türk burjuvazisi ile devletinin bu “ayak bağı”ndan kurtulmasını istiyor. Zira içeride rejimi istikrarsızlaştıran köklü sorunlar olduğu sürece, “etkin taşeronluk” rolünü amaca uygun bir şekilde yerine getirmenin mümkün olmadığını biliyorlar. Nitekim ilişkilerdeki gerilim henüz aşılamamışken, Obama-Erdoğan görüşmesinde Kürt hareketine karşı işbirliğini pekiştirme eğiliminin ağır basması, “etkin taşeronluk” önündeki engellerin temizlenmesi hesabından bağımsız değildir.

Krizin ve düzenin açmazlarının bedeli kapitalistlere ödetilmelidir!

Amerikancı rejim her ne kadar “etkin taşeronluk” hevesleri peşinde koşsa da, pek çok açmazla karşı karşıya bulunuyor. Kapitalizmin küresel krizinin yeniden derinleşme tehdidi “Demokles’in kılıcı”

misali tepede sallanırken, işsizlik had safhaya ulaşmış, dış borç ise 300 milyar dolara dayanmıştır. Rejimin bu açmazlarını aşabileceğinin hiçbir belirtisi ortada yokken, Kürt halkına karşı savaşın yeniden hortlatılması, varolan sorunları daha da derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Kokuşmuş kapitalist düzenin açmazları döne döne kabarık faturalar üretiyor. Hal böyleyken burjuvazinin sürekli palazlanması, dolar milyarderlerinin sayısının artması, düzenin açmazlarından kaynaklanan faturaların işçi ve emekçilere ödetilebilmesi sayesinde mümkün olmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler kapitalist sömürü ve köleliğe karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmediği sürece bu durumun değişmesi olası değildir.

Birikmiş sorunlara ek olarak kapitalizmin küresel krizinin derinleşme eğiliminde olması ile Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özemlerinin bastırılması amacıyla savaşın hortlatılması, önümüzdeki dönemde işçi ve emekçilerin önüne sürülecek faturaların daha da kabaracağına işaret ediyor.

Savaş ve ırkçılık dilinin öne çıkarılması, artan faşist devlet terörü, demokratik ve sosyal hakların gaspını pekiştirecek yeni hazırlıkların gündemde olması... Tüm bunlar, işbirlikçi sermaye iktidarının daha kapsamlı saldırılara hazırlandığını gösteriyor.

Bu saldırıları püskürtebilmek için, işçi sınıfı ile emekçilerin ileri öncü kesimleri, ezilen Kürt halkı ile ilerici-devrimci güçler sermaye iktidarına karşı birleşik militan eylemler örgütlemenin yollarını aramalıdır. Saldırının aynı merkezden yönetilmesi, ilerici ve devrimci güçlerin ortak hareket etme zeminini güçlendirmektedir. Aynı güçlerin saldırısına maruz kalanlar, bu saldırıya karşı birleşik ve militan bir mücadeleyi örgütleme sorumluluğuyla da karşı karşıyadırlar.

ABD'nin başını çektiği gerici ittifaktan çatışmaları yaygınlaştırma girişimleri...

Halkların anti-emperyalist/anti-siyonist, birleşik, devrimci direnişini yükseltelim!

Ortadoğu halklarını köleleştirmeyi merkeze koyan politikalar izleyen emperyalist/siyonist güçler, son günlerde İran'ı hedef alan kışkırtıcı/saldırgan icraatlara ağırlık vermeye başladı; peşpeşe yaşanan gelişmeler, bölgede çatışmaların yayılması riskini arttıracak cinstendir. Hedeflerine ulaşmak için halkların kanını dökmekten çekinmeyen emperyalist/siyonist güçlerin, Ortadoğu'da yeni bir cephe açmaları ihtimal dışı değildir.

Brezilya-Türkiye ikilisinin İran'la imzaladığı uranyum takası anlaşmasının anında emperyalist güçler tarafından reddedilmesi, dahası bu güçlerin, zaman geçirmeden BM Güvenlik Konseyi'nde İran'a yeni yaptırım kararı aldirmaları, emperyalist güçlerin Ortadoğu halklarına karşı yeni saldırılara girişme eğilimi içinde olmalarıyla açıklanabilir ancak. Bu mutabakat, emperyalist güç odaklarının herhangi bir değer, kural, yasa veya anlaşmaya göre değil, sefil çıkarlarına göre hareket ettiklerini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

BM Güvenlik Konseyi'nde kabul edilen İran'a yeni yaptırım kararı ABD Senatosu'nda oybirliği ile Temsilciler Meclisi'nde ise 8'e karşı 408 oyla onaylandı. BM kararını onaylayan Barack Obama yönetimi, İran üzerindeki ablukanın bir an önce sıkılaştırılmasını istiyor.

Senato ve Temsilciler Meclisi'nin BM kararını onaylamasının ardından medyada boy gösteren CIA şefi Leon Panetta, İran'ın iki yılda atom bombası yapabileceğini iddia etti.

Yaptırımların İran yönetimini güçsüzleştirebileceğini, ancak nükleer programını engelleyemeyeceğini savunan CIA şefi şu iddiayı ortaya attı: *"İranlılar'ın iki nükleer bombaya sahip olmalarını sağlayacak yeterli düşük oranda zenginleştirilmiş uranyuma sahip olduklarını düşünüyoruz. Ama bombaları elde etmek için uranyumu tam zenginleştirmeleri gerekiyor ve bunu yapmaları halinde tahminimizce iki yıl içinde nükleer bombaya sahip olabilirler."*

Kan kokan bu iddia; "yaptırımlar İran'ın nükleer bomba yapmasını engelleyemeyeceği için başka yollara başvurmak gerekecek" mesajını veriyor ki, bu, işin ABD-İsrail savaş makinelerine havale edilmesi gerektiğini söylemekle eş anlamlıdır.

Hatırlanacağı üzere CIA, Irak'ın elinde kitle imha silahları bulunduğunu iddia ederek vahşi işgale zemin hazırlamıştı. İşgalden sonra, tüm aramalara rağmen sözü edilen silahların bulunmaması, CIA'nın bu iğrenç yalanları işgale gerekçe bulmak için uydurduğunu gözler önüne sermişti. Sahtekarlığı dünya nezdinde teşhir olunca, Saddam Hüseyin'in El Kaide ile bağlantısı olduğu iddiasını gündeme taşıyan CIA, sahtekarlığı sahtekarlıkla örtmeye çalışmış, ancak bu iğrenç yalanı da kısa sürede ortaya çıkmıştı.

Tarihi boyunca halkların kanı içinde yüzen CIA'nın şefinin İran'la ilgili iddiaları, emperyalist savaş çığırtkanlığından başka bir anlam taşımıyor. Nitekim CIA şefinin iddialarıyla ilgili açıklama yapan Rusya Devlet Başkanı Dimitriy Medvedev, "bu iddiaların doğrulanması halinde bunun mevcut gerginliği tırmandıracağını ve Tahran yönetiminin yeni önlemlerle karşı karşıya kalabileceğini" ilan etmiş bulunuyor.

Bu arada geçen günlerde Kanada'nın Huntsville kentinde düzenlenen G8 Zirvesi'nin gündemleri arasında İran'a yaptırımlar da vardı. Türkiye ve Brezilya'nın İran'la imzaladıkları uranyum takası anlaşmasına önem verdiklerini öne süren emperyalist güç odaklarının şefleri, söz konusu anlaşmanın uygulanması için herhangi bir talepte bulunmazken, BM'nin kabul ettiği İran'a yaptırım kararına tüm ülkelerin uyması gerektiği, açıklanan sonuç bildirgesinde vurgulandı.

Kapitalist/emperyalist barbarlığın şefleri olan G8 toplantısının katılımcılarının, siyonist İsrail'in onlarca BM kararını çöpe atmasına dair söz söylediklerine ise henüz tanık olunamamıştır.

Emperyalist planların uygulanabilmesi için yapılan bu girişimlere ABD donanmasının bir uçak gemisi ve yaklaşık bir düzine savaş gemisini Süveyş Kanalı'ndan Kızıldeniz'e göndermesi eklendi. Aralarında en az bir İsrail savaş gemisinin de bulunduğu filonun Kızıldeniz'e, hatta bazı kaynaklara göre Basra Körfezi'ne doğru yola çıkması, emperyalist/siyonist güçlerin kirli niyetlerini ele veriyor.

Savaş filosunun harekete geçirilmesi, İran'ın kuşatma altındaki Gazze'ye iki yardım gemisi gönderme kararını iptal etmesine neden olsa da, meselenin bundan ibaret olmadığı açıktır. Zira İran'ın iki yardım gemsinin Gazze'ye gidişini engellemek için bu kadar zahmetli ve masraflı bir seferberliğe gerek olmadığı ortada.

Kan kokan bu saldırgan girişimler, ABD'nin yanı sıra, diğer emperyalist güç odaklarının, İran'ı dize getirme konusunda anlaşmaya vardıklarını gösteriyor. Kısa süre öncesine kadar bu konuda farklı tutum alan Çin-Rusya ikilisinin de aynı telden çalmaya başlaması, ABD emperyalizmi ile giriştikleri pazarlıkları bir sonuca bağladıklarına işaret ediyor. Nitekim bazı kaynaklar, Rusya'nın bu tavır değişikliği karşılığında, Barack Obama yönetiminin Doğu Avrupa'ya yerleştirmeyi planladığı "Füze Kalkanı Projesi"nden vazgeçeceğini ifade ediyorlar.

ABD diğer emperyalist güçlerin itirazlarına

aldırmadan Irak'ı işgal etmiş, "ya bizden yanasınız, ya teröristlerden" türünden sahte bir ikilemi diğer devletlere dayatmaya çalışmıştı. 2003'te ABD savaş makinesini Irak halklarının üstüne salan George Bush'la neofaşist çetesi, halkları köleleştirmenin kolay olduğunu sanıyorlardı. Ne de olsa tarihin tanık olduğu en donanımlı, en kalabalık, en acımasız savaş makinesi ellerinin altındaydı...

Oysa Irak'ın yakılıp yıkılmasına, 1.5 milyon kişinin katledilmesine, milyonlarca kişinin ise mülteci durumuna düşürülmesine rağmen emperyalist işgalciler bataklığa saplanmaktan kurtulamadılar. Irak deneyimi, küstah savaş baronlarının diğer emperyalist güç odaklarıyla birlikte hareket etme zemini aramalarını zorunlu kıldı. Bunu hesaba katan Barack Obama yönetimi, İran etrafındaki ablukayı sıkılaştırmak için, diğer emperyalist güçlerin desteğini almayı önemsendi. Zorunluluktan doğan bu tercih, ABD emperyalizminin dünya jandarmalığı misyonunu oynama noktasında, giderek belirginleşen acizliğiyle de bağlantılıdır.

Bu gelişmelerin toplamı, emperyalist güçlerin İran halkı şahsında Ortadoğu halkları üzerindeki baskı ve saldırılara ağırlık vermeye başladıklarını kanıtıyor. Son dönemde daha da azgınlaşan bu gerici, saldırgan ittifaka karşı durabilmenin yegane yolu; halkların anti-emperyalist/anti-siyonist, birleşik, devrimci direnişini yükseltmektir!

Operasyonlar durdurulsun!

Yıldız, sivil toplum kuruluşlarının açıklamasına tepki gösterdi

Adalet ve Çözüm Girişimi'nin PKK'ye yaptığı silah bırakma çağrısı BDP Grup Başkanvekili Bengi Yıldız tarafından tepkiyle karşılandı.

Aralarında Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası, Diyarbakır Barosu, meslek odaları, sivil toplum örgütleri ve sendikaların da bulunduğu Adalet ve Çözüm Girişimi yayınladığı bildiride her türlü operasyonlar durması gerektiğini ifade ederek, PKK'nin eylemsizlik kararı almasını talep etmişti.

Yıldız ise sorumluluğun tek başına PKK'nin üstüne yıkılamayacağını ifade ederek şunları söyledi: *"Sadece 'PKK silah bıraksın' demekle bu iş olmuyor. Eski çağrılara benzer bir çağrı söz konusu. Biz bunları denedik, yaşadık ve sonuç alınmadı. Aynı yöntemde ısrar edilmesi anlamsız. PKK da bu yüzden tepki gösteriyor. Sorumluluğu PKK'ya atıyorlar, 'sen yap, sen et' diyorlar. Klasik bir yaklaşım olduğu için karşılığı yok."*

Ayna: Operasyonlar sona ersin!

BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna, Demokratik Yurtsever Gençlik (DYG) tarafından Adana Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen Gençlik Şöleni'nde yaptığı konuşmada operasyonların sona ermesi ve siyasi tutukluların serbest bırakılması çağrısında bulundu.

Yaşanan son gelişmelerin ardından, önce bazı köşe yazarlarının, ardından da Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ateşkes çağrısında bulunmalarını istediğini söyleyen Ayna, bu istekte bulunanların, Kürtlerin neler yaşadığını bilmediğini belirtti.

Kürtlerin bu kadar bedelden sonra diz çökmeyeceğini söyleyen Ayna, *"Eğer ABD Kürt halkının bu kadar bedelden sonra diz çökeceğini, vaz geçeceğini sanıyorsa avucunu yalar"* dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermaye düzeninin Kürt sorununda iflası derinleşiyor...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Çatışmaların tırmanması ve ölümlerin artması Kürt sorununu yeniden gündemin ilk sırasına yerleştirdi. Sorunun “çözümü” için düzen güçleri değişik tespit ve önerilerde bulunuyor. Kimi olağanüstü hal istiyor, kimi profesyonel ordu, kimi de sınır ötesi harekât! Son günlerde düzen cephesinden yaşanan iflasın bir yansıması olarak farklı sesler de çıkmaya başlamış bulunuyor.

Kürt sorunu kapsamındaki gelişmeler hafta boyunca tansiyonun sürekli artmasıyla devam etti. KCK operasyonları ile çeşitli Kürt illerinde gözaltı ve tutuklama terörüne başvuran sermaye devleti, Milli Güvenlik Kurulu toplantısından, “*Ülkenin birlik ve bütünlüğünü hedef alan tehdit bertaraf edilene kadar mücadeleye devam*” kararıyla çıktı. MHP ise, OHAL isteğini ırkçı-şoven açıklamalarla bir kez daha dile getirdi.

Kirli savaş uygulamaları yeniden devrede

Sermaye devletinin giderek militaristleşen söylemlerine paralel olarak Türk ordusu kirli savaş uygulamalarına yeniden sarıldı. Elazığ Karakoçan’da çatışma sonrası köylüler taranarak 70 yaşındaki bir kadın katledildi, dört köylü de yaralandı. Aynı günün sabahı, Batman’ın Hasankeyf İlçesi’ne bağlı Keçeli ve Palamutlu köyleri “güvenlik” gerekçesiyle askerler tarafından ateşe verildi.

Bilindiği üzere, 15 Ağustos 1984’te PKK’nin başlattığı gerilla savaşının ardından Türk ordusu Kürdistan’da karakol kurmadığı köy ve mezra bırakmadı. Yüzbinlerle ifade edilen ordunun yanısıra özel harekât timleri, polis ve korucu ile devlete ait kontra örgütlenmelerin Kürt halkına yaşattıkları bugün bazı yönleriyle açığa çıksa da, bunlar buz dağının ancak görünen yüzüdür. Bu dönemde gözaltı, işkence, faili meçhul cinayetler, köy boşaltma, yıkma-yakma ve göçertme politikaları yaygın biçimde uygulanmıştır.

Kürdistan’da fiili OHAL manzaraları ve askeri sevkiyat

OHAL tartışmaları sürerken, yaşananlar Kürdistan’da zaten fiili bir OHAL’in uygulandığını gösteriyor. 1990’lı yıllarda vahşet görüntülerinin altına imza atan Türk devleti, 2010 yılında da aynı görüntüleri yaşıyor. Çatışmalarda yaşamını yitiren gerillaları panzerler arkasında sürükleyen, kulak ve burunlarını kesen, yaralı ele geçirdiklerini vahşi yöntemlerle infaz eden TSK, benzer yöntemlerle tekrar gündemde.

Diyarbakır’ın Silvan ilçesinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren üç HPG gerillasından Bayram Dün ile Gümüşhane’de çıkan çatışmada yaşamını yitiren Hamit Ulaş’ın Diyarbakır’a getirilen cenazelerinde insanlık dışı uygulamalar bunu açık bir şekilde gösteriyor.

Bölgedeki askeri hareketlilik artarken, ‘90’lı yılların uygulamaları da devreye konuluyor. Askerler Bitlis’in Hizan, Tatvan ve Güroymak ilçelerine bağlı bazı köylerde yaşayan Kürt köylülerinin köyün dışına çıkmaları halinde karakola bildirmeleri konusunda uyarıldı.

Şemdinli’den Derecik, Tekeli ve Aktütün karakollarından da sınır hattına asker ve mühimmat taşınıyor ve bölgeye özel birlikler gönderiliyor.

Son MGK toplantısından ise “Terörle mücadeleden taviz verilmeyecek” mesajı çıktı. Genelkurmay Genel Sekreteri Tümgeneral Ferit Güler, Gediktepe olayı sonrasında gündeme gelen hudut birliklerinin profesyonel askerlerden oluşturulması kapsamında bir ön çalışma başlatıldığını söyledi.

Tutuklama terörü sürüyor!

Hakkari’de 23 Haziran’da yapılan KCK operasyonunda gözaltına alınan 9 kişiden 5’i Van’da çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Hakkari’de 13 Haziran’da yapılan KCK operasyonunda ise 12 kişi tutuklanmıştı. Böylece Hakkari’de son 15 gün içinde 18 kişi tutuklanmış oldu.

Öte yandan KCK üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan 1500 Kürt siyasetçi için üç günlük açlık grevi eylemi yapan 9 eski DTP il ve ilçe yöneticisine, toplam 11 yıl 7 ay hapis cezası verildi, 5 yıl “siyaset yapma yasağı” getirildi. DTP eski il başkanı ile Akdeniz ilçe başkanı ve ilçe yöneticileri hakkında, “izinsiz toplantı ve gösteri düzenlemek”, “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası’na muhalefet etmek”, “suç ve suçluyu övmek” iddialarıyla Mersin 1. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından açılan dava sonuçlandı. 9 DTP’liye 1’er yıl 3 ay hapis cezası ve 5 yıl siyasetten men cezası verildi.

Kürt öğrencilerine lince devam!

Sermaye devletinin devreye soktuğu faşist provokasyon ve linç saldırıları çeşitli kentlerde yayılarak devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Tokat Gazi Osman Paşa Üniversitesi’nde iki öğrenci 15 kişilik sivil faşist grubun satırlı saldırısına uğramış, Şerzan Kurt ise Muğla’da faşistlerin saldırısı sonucunda katledilmişti. Bunlara son olarak Giresun Üniversitesi Tirebolu Mehmet Bayraktar Meslek Yüksekokulu’nda gerçekleştirilen ırkçı faşist saldırı eklendi. Saldırıya uğrayan Kürt öğrencilerin polis tarafından ifadeleri alınırken, saldırıyı gerçekleştiren faşistlere ilişkin ise herhangi bir işlem yapılmadı.

Dinci gericilik işbaşında!

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır’da 32 sendika ve dernekten oluşan “sivil toplum kuruluşu” ortak bir basın açıklaması yaptı. Grup, “*Yeterrrrr! Susturun silahları. Kan, acı ve gözyaşı üzerine medeniyet kurulamaz*” yazılı ve “Katılımcı STK’lar” imzalı pankart açtı. Basın açıklamasında, “*Ulaşılan odur ki*

26 yıldır kana doymayanlar, bir 26 yıl daha kan akıtarak var olma çabasındalar” denildi ve PKK’nin silahları bırakması istendi. “*Hiç kimse bizim adımıza kan dökmesin, kan dökerek hak talebinde bulunmasın, hak talep ederken haksızlık yapmak meşru değildir*” denilerek, muhataplık tartışması başka bir noktaya çekilmeye çalışıldı.

Başbakanın çok beğendiğini ifade ettiği açıklamayı yapan “katılımcı STK”ların yarısını AKP güdümündeki Memur-Sen’e bağlı Diyarbakır’daki sendika şubeleri oluşturuyor. Geri kalanı da Fethullah Gülen cemaatine bağlı dernekler, vb...

Ölen asker yakınlarından devlete artan tepki

Elazığ’ın Karakoçan ilçesinde geçtiğimiz günlerde çıkan çatışmada yaşamını yitiren Hakkâri Çukurca nüfusuna kayıtlı Jandarma Er Süleyman Akan’ın ailesi, yaşananlara isyan etti. Aile üyeleri cenaze töreni sırasında Başbakan ve Cumhurbaşkanı’na tepki göstererek akan kanın durdurulmasını istediler. Cenaze töreninde Akan’ın bir akrabası, “*Gurur duymalısınız*” diyen komutana, “*Hiçbir ölümler gurur duymuyoruz. Ben öliyorsam, ben yaşamıyorsam, bu vatan sağ olmayacak. Artık vatan sağ olsun demeyeceğiz.*” sözleriyle tepki gösterdi.

Düzen güçlerinde Kürt sorunu gerginliği

TÜSİAD, çatışmaların tırmanması üzerine şaşırtıcı gelebilecek öneriler sıralıyor. Kapitalist patronlar Öcalan’ın “çözüm” tartışmalarına katılmasını, Anayasa’da “*Bu ülkeyi Türkler ve Kürtler kurdu*” ibaresinin yer almasını tartışabiliyor. TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Boyner’in “*Türkiye’de susması gereken yegâne unsur silahlardır*” açıklamasından sonra Öcalan’ın muhatap alınması fikri dahi dile getirilebiliyor. Başbakan ise, operasyonların minimuma düşmesini PKK’nin silah bırakması şartına bağlıyor. Tüm bunlar, Kürt sorunu için “çözüm” olarak öne sürülen politikaların iflas ettiğinin kanıtıdır.

Yaşananlar bir kez daha göstermektedir ki, sermaye devleti Kürt sorununu çözme güç ve yeteneğinden yoksundur. Kürt halkının taleplerini elde etmesi ancak, Kürt ve Türk halklarının birlikte hareket etmesiyle mümkündür. Bu da işçi ve emekçi kitlelerin öncü kesimleri ile ilerici ve devrimci güçlere önemli sorumluluklar yüklemektedir. Sorunun gerçek ve kalıcı çözümünün biricik yolu devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmekten geçmektedir.

Yeni çatışma ortamı ve sınıf hareketi cephesinden barındırdığı tehlikeler...

Şovenizm zehrine karşı en etkili silah sınıf bilincidir!

PKK'nin 1 Haziran'dan itibaren ateşkesi bozarak silahlı eylemlere hız vermesi Kürt sorununda yeni bir döneme girildiğinin işaretlerini verdi. Sermaye devleti Kürt hareketinin çıkışını bir kez daha vahşi bir terör ve pompalanan şovenizm ile karşılamak için kolları sıvadı. Sınıf hareketinin yükselme eğilimi gösterdiği bir süreçte yaşanan bu gelişme, sürecin çok dikkatli biçimde ele alınmasını ve işçi sınıfının şovenizm zehrine karşı hazırlanmasını gerektiriyor.

Sınıf hareketi ve şovenist kudurganlık

Şovenizmin dünya genelinde burjuvazi tarafından sınıf mücadelesini yozlaştırmak ve sınıf bilincini köreltmek için hedefli ve planlı biçimde kullanıldığı biliniyor. Özellikle kriz dönemleri gibi işçi sınıfının kitlesel biçimde işsiz kaldığı, sefaletle sürüklendiği dönemler şovenist zehrin işçi sınıfına bulaşmasının da zeminini artırıyor.

Sınıf bilincinin gerilediği dönemlerde, yaşanan sömürü ve sefaletin sorumluluğu kapitalizme/burjuva sınıfına değil farklı bir etnik ya da dini kökenden gelen topluluklara yüklenir. Almanya ve İtalya'da en uç örneklerini gördüğümüz faşist yükselmeler bununla bağlantılıdır. Sınıf kininin şovenist histeriye dönüştürülerek gerçek hedefini yitirmesi sonucu yaşanan yozlaşma insanlığın da yitirilmesine yolaçmaktadır. Dünyanın en güçlü komünist partilerinden AKP'nin sınıf tabanının yanlış politikalar sonucu nasıl da Nazi partisinin tabanına dönüştüğü tarihsel bir veridir.

Türkiye'de II. Paylaşım Savaşı yıllarında Nazi etkisiyle kurulmaya başlanan faşist örgütlenmeler özellikle '70'li yıllarda devrimci yükselişe karşı düzenin tetikçiliğini yaptılar. Ancak bu dönemdeki politizasyon şovenizmin işçi sınıfı içerisinde yayılmasını büyük ölçüde bloke etti. Reformist hareketlerin denetimindeki sendikalarda örgütlenmiş olan işçi sınıfı ülke genelindeki antifaşist atmosferin de etkisiyle şovenizme geçit vermedi.

12 Eylül yenilgisi ile birlikte yaşanan dağımlık ve sınıfsal mevzilerin yitirilmesi ise şovenizmin sınıf saflarında boy vermesi için önemli bir imkan yarattı. Bu süreçte Türkiye sol hareketinin aldığı yenilgiye rağmen Kürt ulusal uyanışı yaşanmakta ve Kürt halkı sermaye devletine karşı zorlu bir mücadele vermekteydi. Özellikle '90'larda savaşın derinleşmesi ile birlikte Türk devleti savaşı çok yönlü sürdürmeye başladı. PKK'ye karşıtlığı üzerinden Kürt düşmanlığı ve şovenizm alabildiğine körüklendi ve "terörist" edebiyatı gündeme hakim oldu.

Ancak aynı döneme denk gelen bahar eylemleri şoven havayı dağıtmada önemli bir rol oynadı. Sınıfın hak arama mücadelesini yükseltmesi şoven kudurganlığı bir nebze engelledi. Ancak bu süreçte gerek Kürt ulusal hareketi, gerekse Türkiye sol hareketi cephesinden yapılan yanlışlar bahar eylemlerinin geri çekilmesiyle birlikte şovenizmin tırmanmasına yol açtı. Bu süreç 2000'li yıllarda Kürtler'e dönük linçlere kadar vardı.

Şovenizmin yükselme zemini

Bugün geline yerde, bir yanda Kürt hareketinin reformist düzlemde de olsa demokratik hak ve istemleri için verdiği silahlı bir mücadele var. Bu mücadele, tüm eksiklikleri ve yanlışlarıyla birlikte meşruluğunu koruyor.

Yine kapitalizmin krizinin faturasının ödetilmesi ile birlikte işçi sınıfı ve emekçiler bugün büyük bir yıkımın eşiğinde. Sermayenin saldırıları hiç olmadığı kadar boyutlanmış, 12 Eylül döneminde dahi cesaret edilemeyen hak gaspları birbiri ardına yürürlüğe konmuş durumda. Böylesi bir süreçte işçi sınıfının biriken tepkisi, TEKEK ve sınırlı direnişler dışta tutulursa, hala da beklenen düzeye ulaşamadı. İşçi kitleleri arasındaki huzursuzluk ve örgütlenme arayışı kendini ortaya koysa da, henüz yeterli değil. Bu zayıflık şovenist önyargılar ve yükseltlen savaş ile birleştiğinde, sınıf hareketi açısından önemli tehlike sinyalleri veriyor.

Başta Ege kıyıları olmak üzere çeşitli merkezlerde Kürt işçilere dönük saldırılar sınıfın şovenizm zehrinden nasıl etkilendiğinin de göstergeleri. Yaşadıkları sömürünün sistemin kendisinden ve asalak burjuvaziden kaynaklandığını göremeyen, sınıf olmanın bilincine ulaşamayan işçi ve emekçiler, sorumluluğu Kürt sınıf kardeşlerine atıyor. Göç etmek zorunda kalan Kürt işçiler linç edilmeye çalışılıyor, bu yapılırken de kaba bir "terör" edebiyatına sarılıyor.

Bu gibi örnekler, sınıfın tepki ve arayışının, doğru bir örgütlenme ve mücadele hattıyla birleşmediğinde, ne gibi felaketlere sebep olabileceğini de gösteriyor.

Tabii burada ulusal hareket ile sınıf hareketi arasındaki ilişkiyi de kısaca ele almak gerekiyor. Yıllardır Kürt hareketinin mücadelesine işçi sınıfı cephesinden etkin bir destek sunulmadığı biliniyor. Zaten hayli geri durumda ve henüz ekonomik istemleri için bile mücadele vermektan geri duran işçi sınıfının Kürt sorunu gibi siyasal ve geldiği yer itibarıyla karmaşık bir sorunda taraf olmasını beklemek bugün için hayli zor.

Kürt hareketi de sınıfın mevcut geri bilincinin etkisiyle sınıfa tamamen sırtını dönmüş ve Türkiye işçi

sınıfını müttefik olarak görmekten vazgeçmiş durumda. Ulusal hareketin bugünkü çizgisi pek çok taktiksel yanlış da besliyor ve bu işçi sınıfının şovenizm tuzağına düşmesini kolaylaştıran bir rol oynuyor. Örneğin, bir maden ocağının patronu ile yaşanan bir sorunun ardından gerillaların maden ocağını taramasını, dahası bunu ülke gündemine oturan maden cinayetlerinin hemen ardından gerçekleştirmesini anlamak mümkün değil.

Yine TEKEK sürecinde yaşanan Türk-Kürt kardeşleşmesi tüm ülkede yankılanırken, Kürt hareketinin temsilcilerinin TEKEK Direnişi'ne müdahil olmamaları, halkların kardeşliğini yükseltecek ve şovenizmin panzehiri olabilecek önemli imkanların nasıl kaybedildiğini gösteriyor.

İdeolojik çizgiyi politikaya dönüştürme sorumluluğu

Sınıf hareketinin şovenizmin zehrini bertaraf edebilmesini sağlamak, her şeyden önce Kürt sorunu ile sınıf hareketi arasında diyalektik bağı doğru kurabilmekten geçiyor. Doğru bir ideolojik yaklaşımla ulusal sorunu ele almak ve ajitatif cümlelerle yetinmeden politik bir muhteva kazandırmak geline yerde büyük önem taşıyor.

Kürt sorununun gerçek çözümünün işçi sınıfı ile birlikte gerçekleştirileceği sınıf devrimcileri tarafından sıklıkla vurgulanıyor. Sınıf hareketinin geriliği koşullarında böyle bir siyasal propagandanın karşılık bulamayacağını belirtmiştik. Ancak yükselme eğiliminden bahsedildiği yerde, sınıf hareketinin siyasal taleplere açık hale geleceğini de biliyoruz. Burada sorunu sınıfa siyasal bilinç taşımak ile birlikte ele almak gerekiyor.

Eğer çatışma ortamı derinleşir ve sermaye devleti bir kez daha '90'lar benzeri bir savaş konseptini devreye sokarsa, yükselme eğilimi gösteren sınıf hareketi açısından bu önemli bir eşik olacaktır. Sınıf devrimciliği de bu eşiğin aşılması sürecinde sınanacaktır. İdeolojik çizgimizin somutlandığı politikaları sınıfa taşımak, şovenizm tehlikesine karşı çok boyutlu mücadele vermek, taktiksel hatalara karşı Kürt hareketine sorumluluklarını hatırlatmak ve devrimci saflarda şimdiden gerekli uyanıklığı yaratmak gerekiyor.

Verilecek mücadelenin somutlanması için sınıf hareketine damgasını vuran TEKEK Direnişi'ne bakmakta fayda var. Direniş sürecinde şovenizmin en güçlü olduğu yerlerden biri olan Ordu'dan işçiler ile Diyarbakırlı Kürt işçilerin birlikte halay çekmesi sıklıkla gündeme geldi. Dahası, devletin "aralarında PKK'liler var" propagandası işçiler tarafından büyük tepkiyle karşılandı. Direniş "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının somutlanması oldu, omuz omuza birlikte direnen işçiler tek kinlerinin sınıf kını olduğunu öğrendiler.

TEKEK örneği sınıfın şovenizmi elinin tersiyle iterek mücadelesini yükselttiği son derece olumlu bir örnek oldu. Bunu sınıfın tüm bölüklerine yayma görevi önümüzde duruyor.

G20 Zirvesi ve krizde yeni dönem

G20 Zirvesi geçtiğimiz günlerde toplandı. G20, esas olarak G8 olarak tanımlanan 8 büyük emperyalist güç ile onların çevrelerinde yer alan ve dünyanın en büyük ekonomileri olarak adlandırılan ülkelerden oluşuyor. G20, '98'de yaşanan Asya krizinin arkasından kuruldu. Ancak işlevsel bir platform haline gelmesi daha çok 2008 krizinden sonradır.

Elbette bu platformda G8'lerin borusu ötmeye devam ediyor. Fakat genişletilen bileşim, alınan kararların daha geniş ölçekte tartışılmasına ve diğerlerine dikte edilmesine zemin sağlıyor. Krizin yıkıcı dalgaları da bu düzeyde bir işbirliğini ve koordinasyonu zorunlu kılıyor. Ancak bu hiç de aralarında uyumlu bir işbirliği olduğu anlamına gelmiyor. Tersine, G20 toplantıları da emperyalistlerin güç ve çıkar mücadelelerine sahne oluyor. Nitekim son G20 Zirvesi'nde yaşananlara da bu durum damgasını vurdu.

Zirvede öne çıkan tartışma konuları ve tarafları, bunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Örneğin tartışmalardan birisi AB bünyesinde büyümekte olan borç krizi ile gündemde olan "kemer sıkma" politikalarına karşı ABD muhalefeti oldu. Zira ABD, diğer nedenlerin yanı sıra özellikle bu politikanın Avrupa pazarını kendisi için daraltmasından korkuyor. Diğer bir tartışma ise Çin'in resmi parasının dolar ve euro karşısında değerinin yükseltilmesi yönündeki ABD ve AB zorlamasıdır. Amaçları, döviz kurunu kendi lehlerine çevirerek ticarete avantaj kazanmaktır. Çin bu istekler karşısında bir parça geri adım atmış görünüyor, ancak yine de bu kadarı ABD ve AB için yeterli olmayacaktır.

Bu ve benzeri tartışmalar esasta krizin bedelini rakibine ödetmek, pazar ve hammaddeler üzerinde yaşanan rekabette üstünlük sağlamak için yapılmakta ve emperyalist güç dengelerine uygun sonuçlar çıkmaktadır.

Gündemlerinde krize çözüm bulmak diye bir sorun ise yoktur. Zira krizi çözemeyeceklerini onlar da iyi bilmektedirler. Onlar için temel sorun krize çözüm bulmak değil, krizi emperyalist çıkarlarının gereklerine en uygun biçimde yönetebilmektir. Ancak bu sınırlarda bile yapabilecekleri oldukça sınırlıdır. Zira dünyayı yöneten güçlerin aynı zeminde yan yana gelmeleri, aralarında keskin rekabetin olduğu gerçeğini değiştirmemekte, her şey bu rekabet tarafından belirlenmektedir.

2008 yılında kriz şiddetli biçimde patlak verdiği sırada olağanüstü toplanan G20 Zirvesi'nin ana gündemi finansal sistemde yaşanan çöküntüyü gidermek ve bu çöküntünün zincirleme olarak genel bir ekonomik çöküşe dönüşmesine engel olmaktı. Çıkan sonuçlardan biri, finansal spekülasyonlarla şişirilmiş balonların patlamasıyla büyük mali çöküntü yaşayan banka ve sigorta şirketlerinin kurtarılması olmuştur. Ayrıca çöken kredi sistemiyle birlikte kriz sanayi üretimini de vuracağından, sanayi tekellerini kurtarmak üzere yüklü kaynak transferleri yapılmasıdır. Kısacası, o dönem sıklıkla belirtildiği üzere zararların kamulaştırılmasıdır. Böylece devletlerden büyük mali ve sanayi tekellerine aktarılan kaynakların, 60 trilyon olarak hesaplanan dünya milli gelirler toplamının yüzde 7'sini bulduğu söylenmektedir.

Ancak ödenen bu yüklü faturaya rağmen kriz sadece ötelenmiştir. Finansal bir çöküntü olarak baş gösteren kriz, kısa sürede bir genel ekonomik bunalım ve durgunluk halini almıştır. Şimdi ise ağır bir borç krizine dönüşmüştür. Özellikle AB bünyesinde kendisini zayıf halkalardan başlayarak gösteren ve giderek yayılan borç

krizi devletlerin iflasına varacak noktalara varmış bulunuyor. Emperyalist-kapitalist düzen krizin dalgaları altında sarsılıp duruyor.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, 2008'de patlak veren mali kriz, onlarca yıla yayılan krizin etkilerini hafifletmek amacıyla başvuru yöntemlerinin sonuçsuz kalması ve krizi daha ileri bir seviyeye taşımasından dolayı ortaya çıkmıştır. Krizin kaynağında kapitalizmin anarşik doğasının ürünü olan aşırı üretim-aşırı birikim ile kar oranlarının düşmesi sorunu bulunmaktadır. Emperyalist-kapitalist düzenin efendileri, '70'lerde bu temelde patlayan krize çözüm bulmak amacıyla esas olarak özelleştirme, küreselleşme ve finansallaşma biçiminde özetlenecek yollara başvurdular. İlk ikisinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde yıkıcı sonuçları oldu. Üçüncüsünün sonucu ise büyüyen kredi ve spekülasyon balonuydu. Kapitalistlerin azalan kârları böylece telafi edildi. Sanal bir kumarhane biçiminde işleyen mekanizmalar yoluyla kapitalist tekeller büyük bir saadet zincirinin başına kuruldular. İşte kırılan da en merkezi noktasından bu zincirdi. Böylece emperyalist-kapitalist düzen çöküşün eşiğine geldi.

Hala da bu eşikte bulunan emperyalist-kapitalist düzenin efendileri yaptıkları ilk hamlelerle çöküşü geciktirmiş oldular. Para ve kredi muslukları yeniden açıldı, üretim ve ticaret canlandırılmış oldu. Bir süre köpükler yoluyla döndürülen kapitalist çarklar bu köpüklerin patlamasıyla durma noktasına gelirken, imdada kamu fonları yetişti. Böylece krizin çöküşle sonuçlanması şimdilik engellenmiş oldu.

Kapitalist devletler büyük bir borç batağına saplanmış bulundukları için, krizle birlikte daha da büyüyen fatura bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilere kesiliyor. Batmanın eşiğinde bulunan Yunanistan'da olan budur. Yunan burjuvazisi batmaktan kurtulmak için ağır bir fatura kesti. Ancak işçi ve emekçiler bu faturayı ödememek için mücadele ediyorlar. Yunanistan'dan sonra İspanya, Portekiz ve İtalya'nın da aynı batağın içerisinde olduğu, borç krizinin bu ülkelerle sınırlı kalmayacağı, tüm AB ülkelerini kapsayacağı görülüyor. Almanya, İngiltere ve Fransa gibi emperyalist devletler de "kemer sıkma" programları hazırlamak zorunda kaldılar.

Bu borç krizi Avrupa ile sınırlı kalmayacak, bir borç krizi olarak yaygınlık gösterecektir. Yanısıra, kapitalist tekeller arasında ayakta kalma ve kar oranlarını yükseltme mücadelesi şiddetlenecektir. Bunun en dolaysız sonucu, işçi sınıfı üzerindeki sömürü koşullarının ağırlaştırılması olacaktır. Öyle ki, sanayi üretiminin artmasına karşın işsizlik oranı düşmek bir yana artış göstermektedir. Bunun nedeni kapitalistlerin

işçi sayısını düşürerek, çalışma sürelerini ve iş yoğunluğunu arttırmalarıdır. Bu geçici rahatlamadan sonra krizin boğucu dalgalarının yeniden hissedilmesiyle birlikte işsizlik ve hak gaspları da artacaktır.

Krizin faturasını emekçilere kesme politikalarının kıta ölçeğine yayılması, sınıf mücadelelerinin yoğunlaşacağını göstermektedir. Grev ve eylemlerin eksik olmadığı Yunanistan'dan sonra, İtalya, İspanya ve Fransa'da da genel grevler gündemdedir. Ancak bu sadece bir başlangıçtır, sınıf mücadelesi sertleşme ve genelleşme eğilimini sürdürecektir. Bu açıdan emperyalist-kapitalistleri oldukça zor ve sıkıntılı bir süreç beklemektedir. Bir yandan krizin dalgalarıyla boğuşmak, diğer yandan krizle birlikte şiddetlenen rekabette ayakta kalmak ve bunu giderek güçlenen bir sosyal mücadele dalgası karşısında başarmak zorundadırlar.

Bu noktada Türkiye'de en dikkat çekici durum, özellikle hükümetin "krizden etkilenmedik" yaygarasını sürdürüyor olmasıdır. Hatta daha da ileri giderek Yunanistan'a ve diğer zorda olan ülkelere ders vermeye kalkmaktadır. Türkiye dünya ölçeğinde yayılan finansal çöküntüyü daha az hasarla atlattığı olabilir ama bu onun krizin pençesinde olduğu gerçeğini değiştiremez. Türkiye kapitalizmi benzer bir çöküntüyü 2001'de yaşamış, arkası büyük bir borçlanma olmuştur. İşçi ve emekçiler hala da ödedikleri bir büyük ekonomik ve sosyal yıkım faturası ile yüzyüze kalmışlardır. Patlak veren son ekonomik krizin faturası ise ekonomide daralma ve durgunluğun sonucu olarak yüzbinlerce işçinin işinden olması, eriyen ücretler, artan sefalet ve yoksulluktur.

Önümüzdeki dönemde ise Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler kapsamlı bir yıkım programını uygulamaya sokmaya hazırlanmaktadır. Kamu emekçilerini işgüvencesinden yoksun bırakacak bir yasa hazırlığının yanı sıra kıdem tazminatlarının gaspı ve esnek çalışma uygulamalarının ağırlaştırılması gibi maddelerin yer aldığı bu paketin hazırlıkları sürmektedir.

Emperyalist-kapitalist düzenin krizi çöküşle sonuçlanmamış olsa da devam ediyor. Kapitalist krizin keskinleştirip genelleştirdiği çelişkiler gün yüzüne çıkıyor, bu çelişkilerin ürünü siyasal ve sosyal sorunlar, felaketler insanlığı tehdit edecek biçimde çoğalıyor. Emperyalist-kapitalizm, üretici güçlerin ve zenginliklerin dünya ölçeğinde yıkımıyla sonuçlanacak bir yolda ilerliyor. İnsanlığın önünde devrim mücadelesini yükseltmek dışında bir seçenek bulunmuyor.

Düzen içi çatışmaya Abant'tan “teorik” destek!

Fethullah Gülen cemaatinin ‘98’den beri Abant Platformu adıyla gerçekleştirdiği toplantıların 22.’si bu yıl “Vesayet ve Demokrasi” başlığı ile Abant’ta gerçekleştirildi. Düzen içi dalışmanın açık bir tarafı olarak ortaya konan tartışmalarda, tüm sorunların “askeri vesayet”ten kaynaklandığı belirtilerek “*askeri bürokrasi demokratik denetim altına alınmalıdır*” denildi.

Abant Platformu, Gülen cemaatine yakın isimlerin biraraya geldiği ve ordu-cu-ulusalcı cenaha karşı liberal-islami referanslı tartışmaların yapıldığı platform olma özelliği taşıyor. On yılı aşkındır “İslam ve laiklik”, “Din-devlet ilişkileri”, “Demokratik hukuk devleti”, “Çoğulculuk ve küreselleşme”, “Savaş ve demokrasi” gibi başlıklarla gerçekleştirilen toplantılarda tüm sorunların kaynağının ordu-cu klik olduğu söylenerek güya demokrasi çağrılarını yapıyor.

Bu yıl gerçekleştirilen toplantılar da benzer bir ekseninde gerçekleşti. Bu kez öne çıkarılan başlık olan “Vesayet ve Demokrasi”de ise kastedilen ordunun vesayeti oldu. Sonuç bildirgesinde bu vesayet kavramı “*Merkezi, seçkin ve otoriter bir zihniyetle kurumların toplum üzerindeki kontrolü ve yer yer tahakkümü*” olarak tanımlandı.

5 oturum üzerinden gerçekleştirilen toplantıda cemaatin yazarları, akademisyenleri, hukukçuları ve sivil toplum örgütü temsilcileri hazır bulunurken AKP’den de çeşitli bakanlar ve yetkililer toplantılara katılım gösterdi. “Gündelik Hayatta Siyasal ve Toplumsal Sorunlar Karşısında Vesayet”, “Vesayetçiliğin Taşıyıcı Aktörleri” gibi başlıklarla gerçekleştirilen oturumlarda öne çıkan en önemli konunun ise “Kürt sorunu” olduğu görüldü. Bunun dışında Alevilik, başörtüsü, azınlıklar, uluslararası ilişkiler ve sınır güvenliği gibi pek çok konu da tartışmaya açıldı.

Tüm bu sorunların ortak sebebi ise sonuç bildirgesinde “demokrasimizin vesayet altında olduğu bütün katılımcılar tarafından vurgulanmıştır” ve “demokrasimizi işlemez hale getiren vesayet, yakın tarihte yaşadığımız sosyal, politik ve uluslar arası tecrübelerle yakından ilişkilidir” denilerek tanımlandı.

Toplantılarda tanımlanan sorunlara çözüm olarak ise büyük ölçüde AKP eliyle yürütülen icraatler gösterildi. Kürt sorununun çözümü için sözde açılıma destek verilirken Alevilik ile ilgili devletin gerçekleştirdiği çalıştaylardan örnekler verildi. “Demokrasi ve dış güvenlik” başlıklı seminer ise ordunun denetim dışı yapısının tartışmaya açıldığı bir bölüm oldu.

Abant Platformu Türkiye’de yaşanan düzen içi çatışmayı ve bu kapsamda önem taşıyan sosyal sorunları ortaya koyması bakımından önem taşıyor. Toplantıyı düzenleyen liberal islami kesim tüm toplumsal sorunlar üzerinden kendini temize çıkarmaya ve günahları ordunun üzerine yıkarak çatışmadaki elini güçlendirmeye çalışıyor. Bileşenler MÜSİAD’ı TUSİAD’a karşı överek bir sermaye grubunun güdümünde olduklarını da gizleme gereği duymuyorlar. Bunu yaparken itinalı bir dil kullanarak emperyalizmden bahsetmemeye ise özel bir önem veriyorlar.

Özetle 22. Abant Toplantısı düzen içi çatışmanın İslamcı-AKP’li cephesinin ordu-cu kliğe karşı gerçekleştirdiği ve eski liberal çözümleri islami sosa bulayarak yutturmaya çalıştığı bir toplantı olarak karşımızda duruyor.

MGSB yenileniyor

Türkiye’nin “gizli anayasası” olarak bilinen MGSB (Milli Güvenlik Siyaset Belgesi) yenileniyor. Ekim ayında yapılacak MGK toplantısında beklenen MGSB taslağında önemli değişiklikler var. Yenilenen taslakta cemaatler isim isim tehdit olarak yer almayacak. “İrtica ve bölücülük” ise kavram olarak taslakta bulunacak.

Bilindiği gibi, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde sermaye devletinin güvenliğine yönelik “iç ve dış tehditler” yer alıyor. Güvenlik anayasası olarak adlandırılan belge, her beş yılda bir gelişmelere bağlı olarak değişikliğe uğruyor. En son 2005 yılında yapılan değişikliğe kadar “iç tehdit” başlığı altında “irtica ve bölücülüğe” yer veriliyordu. Ancak Başbakan Tayyip Erdoğan, geçtiğimiz şubat ayında “Demokrasinin gereğini yapacağız, siyaset belgesinde asla iç tehdit olmayacak” diyerek değişikliğin ilk sinyalin vermişti.

Beş yıllık aradan sonra yenilenen belgenin taslak hali, Başbakan Erdoğan’ın açıklamalarının aksine “iç tehdit” başlığını koruyor. Yeni belgede “irtica ve bölücülük” iç tehdit algılamaları başlığı altında var. Ancak Süleymanlık, Nurculuk, Gülen hareketi gibi dinci cemaatler “tehdit” olarak sıralanmıyor. Bunların yerine El Kaide, Hizbullah gibi dinci örgütlere yer veriliyor.

Ayrıca İran’ın nükleer programı hala tehdit olarak vurgulanıyor ancak bu ülke Kürt hareketine yönelik artan işbirliği nedeniyle geçmişte olduğu gibi güçlü bir tehdit olarak görülüyor. Belgede, İran’ın öncelikli tehdit olmaktan çıkarılması bekleniyor. İlgili kurum ve bakanlıklardan alınan görüşler doğrultusunda son şekli verilecek olan taslağın ekim ayındaki MGK toplantısında masaya yatırılması bekleniyor.

Bilindiği üzere, Türk sermaye devletinin temel politikalarının belirleyicisi olan iki önemli belgeyi Genelkurmay Başkanlığı ve asıl ağırlığın askerde olduğu Milli Güvenlik Kurulu hazırlar. Her yıl gözden geçirilen ve beş yılda bir yenilenen bu belgelere göre hiçbir yasa, yönetmelik ve uluslararası anlaşma bu belgedeki hükümlere aykırı olamaz ve hiçbir hükümet bu belgelere aykırı çalışamaz. Basında “Kırmızı Kitap” olarak adı geçen bu belgeye uygun davranmadığı için 28 Şubat darbesi ile iktidardan uzaklaştırılan Refah-Yol hükümetinin sonu, bu belgenin devlet politikaları üzerindeki belirleyiciliğini de açıkça ortaya koyuyor.

TMMOB’dan ırkçı ambargoya tepki

Kürdistan’da artan askeri operasyonlar ve sivil katliamlarla eşzamanlı olarak, devlet eliyle yayılmak istenen ırkçı-faşist provokasyonların tırmandırıldığı bir süreçte, Giresun’da Kürt mevsimlik işçiler hedef alındı.

Giresun Üniversitesi Tirebolu Mehmet Bayraktar Meslek Yüksekokulu’nda gerçekleştirilen ırkçı faşist saldırının ardından bu kez Kürt işçilerin Giresun’a gelişlerine ambargo kararı alındı.

Giresun’da yaşananlara ilişkin açıklama yapan Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), Kürt sorununun çözülmemesinin bölgede binlerce köyün boşaltılmasına, milyonlarca insanın yerinden yurdundan dolayısıyla üretimden kopartılmasına ve bölge halkının açlık ve sefaletle karşı karşıya bırakılmasına neden olduğuna dikkat çekti.

Açıklamada, Giresun’da yapılan bir toplantıda Kürt mevsimlik işçilerin “Örgüte yardım edecekleri ve kargaşa çıkaracakları iddiası ile Giresun’a gelişlerine ambargo kararı” alınmasına tepki gösterildi.

Bu kararı alanların anayasal bir suç işlediğini belirten açıklamada yetkililerin bir an önce açıklama yapması ve tüm sorumlular hakkında yasal işlem başlatılması talep edildi.

TMMOB’nin yazılı açıklamasına şu ifadelerle yer verildi:

Emekten ve halktan yana olan TMMOB, insanlarımız arasına düşmanlık tohumları ekmeye çalışanlara inat “barış içinde, bir arada ve kardeşçe yaşama” talebini yüksek sesle söylemeye devam edecektir.”

Kumlu'dan yansıyanlar değişmedi...

Şoven çığırtkanlık, yalan ve demagoji!

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, Tes-İş Adana Şubesi'nin 26 Haziran günü gerçekleştirilen 9. Genel Kurulu'nda gündeme ilişkin çeşitli açıklamalarda bulundu.

“Operasyonlar dursun söyleminden önce terör örgütünün uyguladığı şiddete dur deme zorunluluğu vardır” sözleriyle Kürt sorunu çerçevesinde estirilen şoven rüzgarı besleme çabasını dışa vuran Kumlu, aynı zamanda sınıf hareketindeki gelişmelere dair çarpıcı yorumlar yaptı. Sendikal bürokrasinin ikiyeüzlü tutumlarına bir yenisini daha ekleyen Kumlu, “1 Mayıs'ın tatil edilmesi, Taksim'in açılması bizim emeğimiz. TEKEL işçilerine Türk-İş önünde niye kimse dokunamadı. Çünkü Türk-İş bir marka” diyebilecek kadar pervasızlaşabildi.

Kumlu şoven zehrini akıttı

Genel başkanı olduğu Tes-İş Sendikası'nın Adana Şubesi'nin 9. Genel Kurulu'na katılan Kumlu, burada yaptığı konuşmada ilk olarak Kürt sorunu çerçevesinde gelişmelere değindi. İşçi sınıfını temsil etme maskesi altında sınıfa onlarca ihanetin altına imza atan Kumlu, sendikal çizgisinin bir başka görevi olan ‘şoven çığırtkanlık’ işini de ‘gereğince’ yerine getirmeye çalıştı.

“Bir araya getirip saysanız 300 kişiyi geçmeyecek bu eli silahlı grup, kaos ve korkuya yol açmakla birlikte bölge insanını da işlediği insanlık suçuna dahil etmek istemektedir” sözleriyle Kürt hareketine dönük saldırganlığını dışavuran Kumlu, açıklamalarının devamında “terör” demagojisine başvurmayı ihmal etmedi.

Operasyonların durması talebini dillendirenlere de benzer bir demagojik söylemle yüklenen Kumlu şunları söyledi:

“Aksine terör örgütünün insan canına kasteden planlı şiddeti, sorunların demokrasi platformunda çözümlenmesini zorlaştırıcı bir yan içermektedir. Terör örgütünün planlı şiddeti ‘operasyonlar dursun’ yaklaşımlarını da boşa çıkarmaktadır. Çünkü operasyonlar dursun söyleminden önce terör örgütünün uyguladığı şiddete dur deme zorunluluğu vardır”

Emek ve meslek örgütlerinin yanısıra patron örgütlerinin de katılımıyla gerçekleşen Cumhurbaşkanı görüşmesine değinen Kumlu, toplantıda Cumhurbaşkanı Gül'e kendi görüşlerini sunduklarını belirtti.

TMMOB, DİSK, KESK, Türk-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen, Hak-İş, TİSK, TOBB, TÜSİAD, TUGİK, MÜSİAD, TUSKON, TİM, TESK, TZOB ve TBB'nin katıldığı toplantıda sorunun çok boyutluluğunu vurguladıklarını dile getiren Kumlu, TBMM çatısı altında ‘teröre karşı ortak bir eylem planında’ buluşulması gerektiğini ifade etti.

1 Mayıs ve 26 Mayıs konularında işi arsızlığa vurdu

Sınıf hareketine ilişkin değerlendirmelerle konuşmasına devam eden Kumlu, bu noktada da yalan, çarpıtma ve ikiyeüzlülük dolu söylemlere başvurmayı sürdürdü.

Türk-İş genel başkanlığına seçildiği 2007 yılından

bu yana çok sayıda etkin eylemler yaptıklarını belirten Kumlu, eylemlerdeki başarının temelinde teşkilatın inandığı ve benimsediği taleplerin gerçekleştirilmesinin yattığını söyledi. Türk-İş'in 26 Mayıs eyleminin biçimini de Bakanlar Kurulu'nun nabzını tutarak belirlediğini söyleyen Kumlu, sınıf hareketi tarihine tescilli bir ihanet olarak geçen 26 Mayıs'taki tutumlarına ilişkin “Türk-İş, karar alıp başarısız olmaktansa, eylemi teşkilatın eğilimlerine uygun biçimde hayata geçirmeyi tercih etmiştir” açıklamasında bulundu.

Direnişçi işçilerin haklı ve meşru eylemlerini de karalamaya devam eden Kumlu, 1 Mayıs Taksim kazanımını kendilerine mal eden ikiyeüzlüce sözler sarfederek şunları söyledi:

“Eylemi en iyi, en etkin şekilde hayata geçirmek yerine ‘niye genel greve yapmıyorsun’ diye Türk-İş bölge binalarını işgal edenler için kurulabilecek en hafif cümle, bilinçli veya bilinçsiz emek hareketine zarar verdikleridir. Artık birlikte hareket ettiğimiz emek örgütleri de dahil herkes neyin ne olduğunu görmeye başlamıştır. Bütün bu yaşadıklarımızın bir muhasebesi yapılacak olursa, kaybeden hiçbir zaman Türk-İş olmayacaktır. Tekel işçileri bölge binalarını basıyor. O zaman emeğime acıyorum. 1 Mayıs'ın tatil edilmesi, Taksim'in açılması bizim emeğimiz. TEKEL işçilerine Türk-İş önünde niye kimse dokunamadı. Çünkü Türk-İş bir marka.”

AKP hükümetinin işsizliğe çözüm bulma iddiasıyla gündeme getirdiği “Ulusal İstihdam Stratejisi”ne de değinen Kumlu, Türk-İş'in stratejide yer alan kıdem tazminatına, esnek çalışma modellerine, özel istihdam bürolarına ve bölgesel asgari ücrete onay vermesinin

mümkün olmadığını söyledi.

Geçtiğimiz günlerde yayınladığı “Türkiye’de İstihdam ve İşsizliğin Önlenmesi” adlı raporda, işsizlik sorununu yalnızca nüfus artışına bağlayarak bir çarpıtmaya daha imza atan Türk-İş bürokrasisinin temsilcisi Kumlu’nun bu sözleri ise, diğer tüm verilerle birlikte değerlendirildiğinde, yine inandırıcılıktan oldukça uzak durdu.

Devletin cinayetleri PKK’nin üstüne atılıyor

PKK, 1 Haziran 2010 tarihi itibarıyla eylemsizliğini bozmasının ardından hemen hemen her gün Türk kolluk güçlerine yönelik eylemler gerçekleştiriyor. Türk devletinin pek çok kayıp verdiği bu eylemler burjuva medya yardımıyla şovenizmi körüklemek için ince ince işlenerek manşetlere taşınıyor. Türk askerlerinin kahramanlık destanlarının anlatıldığı birçok haberde HPG gerillaları “katil”, “taşeron” olarak tanımlanıyor. Bununla beraber bu kampanya PKK aleyhinde yapılan yalan haberlerle besleniyor.

Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı Yoğunağaç köyü kırsalında operasyona çıkan askerlerle HPG gerillaları arasında çıkan çatışmadan sonra basın geçtiği haberlerde de bunun bir örneğini görebiliriz. “Siviller de hedef!” gibi başlıklarla PKK’nin sivillere yöneldiğini belirten burjuva basın, sürdürülen kirli savaşı gerçekleri çarpıtarak yansıttıyor.

‘90’lı yıllarda Türk devletinin gerçekleştirdiği katliamlar nasıl ki PKK’nin üstüne atılıyorsa bugün de benzer bir biçimde PKK sivil ölümlerin sorumlusu olarak tutuluyor.

Elazığ’da Türk devleti tarafından öldürülen 70 yaşındaki kadın için “Teröristlerin açtığı ateş sırasında bölgedeki tarlalarda çalıştıktan sonra sepetli motosikletle seyir halinde olan sivil vatandaşlar da hedef oldu. PKK’lı teröristlerin silahlardan çıkan kurşunlarda motosiklette bulunan Şerife Gezici isimli kadın hayatını kaybederken, 4 sivil de yaralandı.” denilirken PKK’ye kan kusuluyor.

Buna karşın Kürt basınında operasyona çıkan askerlerle HPG gerillaları arasında çıkan çatışmadan bir saat sonra askerlerin köylüleri taradığı, Şerife Gezici’yi Türk devletinin öldürdüğü ifade ediliyor. Çatışma ardından başlatılan operasyonda, Karakoçan’dan Yoğunağaç (Golan) Köyü’nde bulunan Çürübürü adındaki kutsal mekanda sabahlamak için giden Gezici ailesi üyelerinin askerler tarafından tarandığı bildirildi. Ayrıca askerlerin Yoğunağaç Köyü ve Kortak Mezrasını da taradığını, birçok evin tarama sonucu zarar gördüğü belirtiliyor.

Yaralıların yakınları ile görüşen BDP Karlıova İlçe yöneticisi Fevzi Akbulut, şu bilgileri verdi: “HPG ve askerler arasında saat 20.30 civarında çatışma yaşanmış aradan yaklaşık bir saat geçtikten sonra Karakoçan’dan ziyarete gitmek için motosikletle Yoğunağaç Köyüne giden Gezici ailesi bir anda asker kurşunları arasında kaldıklarını söylediler. Uzun bir taramanın sonucunda Şerife Gezici göğsünden aldığı kurşunla olay yerinde yaşamını yitirdiğini söylediler. Aile, tarandıkları sırada çatışma olmadığını, seyir halindeyken bir anda tarandıklarını anlattı.”

Değişmeyen bir devlet politikası: İşkence!

Sınıflar mücadelesinde iktidar aygıtını elinde tutmayı başaran sınıfların, bu gücün tüm imkanlarını karşıtlarını ezmek için kullandığı bilinen bir gerçektir. Devlet, hangi sınıfın elindeyse ezilenlere karşı onun sopası demektir. Sermaye sınıfının kendinden öncekileri alt ederek ele geçirdiği bu muazzam güç, bir avuç asalağın elinde kan ve gözyaşıyla beslenen bir ölüm makinesine dönüşmüştür. Günümüzde “devlet” tarafından çıkarı korunan sınıf kapitalistlerdir.

Kapitalist devletin siyasal, ekonomik politikalarını belirleyen sermaye sınıfı ve onların hükümetleri olmasının yanında doğal olarak yargı ve yürütmesi de bu sınıfın çıkarlarını gözetmektedir. Adalet terazisinin dengesizliğinin nedeni burjuva hukuk düzeni olmaktadır. Bu adaletsizliği sağlamak da kolluk güçlerinin görev ve yetki alanına bırakılmıştır. Tüm kapitalist devletlerde kolluk güçleri bu aynı amaca hizmet etmektedir.

Polis teşkilatının yetki ve görev alanı olarak tanımlanan “can, mal, kamu güvenliğini korumak, huzur ortamını sağlamak” sihirli sözcüğünün arkasında sermaye sınıfının çıkarları yatmaktadır. İş kazalarında, afetlerde, savaşlarda öldürülen, tek “malvarlığı” emek gücü olan işçi ve emekçilerin ne canı, ne de malı sermaye sınıfının ve onların devlet aygıtlarının umurundadır. Yine iki düşman sınıf olan burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki uçurumun gittikçe büyüdüğü, bir avuç azınlık zenginleştikçe on milyonlarca insanın büyük bir hızla yoksullaştığı bir ülke de nasıl bir huzur ortamından bahsedilebilir ki. Yaşamı köleleştirilenlerin değil, saraylarında mutlu ve refah yaşayanların huzurlu olduğu bir düzende korunan huzur ortamı burjuva sınıfın göz kamaştıran şatafatlı yaşam biçimi olabilir ancak. Haksız bir savaşta asker cenazelerinin bile sadece emekçi evlerinden kaldırılıyor olması, hayatını kaybedenlerin sınıfsal kimliği, bu gerçeği bir kez daha doğrulamaktadır. Öte taraftan çürüdükçe çürüten, işçi ve emekçileri yozlaştıran, tüm insani ahlaki değerleri dejenere eden, yarattığı eşitsizlikler sonucu cinnet toplumu yaratan bir düzenin sebep olduğu tek şey huzursuzluk ve güvensizlik olabilir ancak. Yine benzerleri gibi son yaşanan örnek olan, Ankara Emniyet Müdürü hakkında çıkan tutuklama kararı, sözde huzur sağlayan bir teşkilatın nasıl bir suç örgütüne dönüştüğünü de göstermektedir.

Tüm bu gerçeklerin ışığında bu yazının konusuna gelebiliriz. Emperyalist-kapitalist düzenin bir üst kuruluşu olan BM ancak uzun bir sürenin sonunda, 1984 yılında “İşkence ve Diğer Zalimane, İnsanlık Dışı ya da Onur Kırıcı Muamele ya da Cezaya Karşı Sözleşme”yi kabul etmiştir. Ancak bu sözleşmenin yürürlüğe girebilmesi için yeterli sayıda devletin bu sözleşmeyi imzalaması gerekmiştir. Bu nedenle sözleşme ancak 26 Haziran 1987’de yürürlüğe girebilmiştir. Yine bu tarihten on yıl sonra 1997’de BM Genel Kurulu 26 Haziran’ı işkence görenlerle dayanışma günü olarak ilan etmiştir. Görüldüğü üzere bir insanlık suçu olan işkenceye karşı bir duruş sergilemek için bunca yıl beklenmiştir. Ancak bu da aldatıcı olmamalıdır. Çünkü tekeller tarafından hala daha en rağbet gören satış ürünü öldürücü silahların dışında bir de işkence aletleridir. Kapitalist devletler tarafından kullanılan bu işkence aletlerinin serbest ticareti, işkenceye karşı uluslararası düzeyde

gösterilen ilginin ne kadar samimiysiz olduğunu da göstermektedir. Bu gibi “işkenceye sıfır tolerans” adı altında samimiysiz yaklaşımlarla en çok da Türkiye’de karşılaşmaktayız. Kısa bir zaman önce Engin Ceber’in hem karakolda hem de hapishanede gördüğü işkenceler sonucu hayatını kaybetmesi bu gerçeği bir kez daha açığa çıkarmıştı. Elbetteki Ceber’in ölümüyle yaratılan duyarlılık tek başına işkencenin önüne geçmemiştir. Çünkü işkence asırlardır ezen sınıfların bir baskı aracıdır. İşkence, tıpkı yargısız infazlar, kaçırıp kaybetmeler, “faili meçhul” cinayetler gibi bir devlet politikasıdır. Ayrıca üzerine kontrgerilla merkezlerinde eğitimi yapılmakta, mezun olanların öğrendiklerini hayata geçirmesi için devletler tarafından görevlendirilmektedir. Yani işkence gibi insanlık suçları birkaç kendini bilmezini işi olmadığı gibi, el yordamıyla yapılan bir şey de değildir.

İşkenceciye değil işkence görene sıfır tolerans

Bu nedenledir ki sermaye sınıfı saltanatını koruması için yarattığı bu gibi kurumları verdiği yetkilerle de kollamakta, adeta dokunulmaz kılmaktadır. TMY ve PVSK’nın uygulamaya konulmasıyla adeta bir cinayet şebekesine dönüşen polis teşkilatının icraatlarının yargı kanalıyla nasıl aklandığı Türkiye İnsan Hakları Vakfı’nın ‘Bilgi Edinme Hakkı Kanunu’ çerçevesinde, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü’ne yaptığı başvurulara verilen cevaplarla bir kez daha ortaya çıkmış bulunmaktadır. 2 Haziran 2010 tarihinde verilen cevaba göre 14 Şubat 2005 ile 01 Haziran 2010 tarihleri arasında 5237 sayılı TCK’nın 94 ve 95’inci (İşkence) maddelerine muhalefet ettikleri gerekçesiyle haklarında adli soruşturma açılan 309 polisten ancak 2’si ceza almıştır. 50 polis beraat ederken, 131 polis hakkında kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmiştir. 61 polisin mahkemesi ise halen devam etmektedir.

Yine aynı tarih aralıklarında TCK’nın 256’ncı (Zor Kullanım Yetkisine İlişkin Sınırın Aşılması) maddesine muhalefet ettikleri gerekçesiyle haklarında adli işlem başlatılan 2032 polisten ancak 20’si ceza aldı. Bunlardan 8’i hapis, 1’i memuriyetten men, 11’i ise para cezasına çarptırıldı. 170 polis beraat ederken, 100’sü DP Kıp Arşiv - <https://www.dpp.org>

1362 polis hakkında kovuşturmaya yer olmadığı kararı verildi. 9 polis hakkında açılan davalar düşürüldü, 19 polis hakkında hükmün açıklanması geri bırakılırken 450 polisin mahkemesi ise halen devam ediyor.

2009 yılında Türkiye İnsan Hakları Vakfı’nın (TİHV) Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri’ne işkence ve kötü muamele gördüğü gerekçesiyle 459 kişi başvurmuştur. Bu 459 başvurudan 259’u 2009 yılı içinde işkence gördüğünü belirtmiştir. 2010 yılının ilk beş ayında ise 145 kişi işkence ve kötü muamele gördüğü gerekçesiyle başvuru yapmıştır. TİHV Dökümantasyon Merkezi’nin derlediği verilere göre, 2009 yılı içinde toplam 532 kişi işkence ve/ya da kötü muameleyle maruz kalmış, 6 kişi gözaltında yaşamını yitirmiştir. 2010 yılının ilk beş ayında ise 3 kişi gözaltında yaşamını yitirmiştir.

Tüm bu gerçekler sermaye devleti tarafından gösterilen toleransın, pozitif anlamda işkenceciye olduğunu bir kez daha göstermiştir. Gördükleri işkencelerden dolayı şikayetçi olanlara ise ya karakolların ya da hapishanelerin kapılarının açılıyor olması da elbette şaşırtıcı değildir. Devletin şefkatli kolları ise Festus Okey, Baran Tursun, Feyzullah Ete, Çağdaş Gemik ve devrimci işçi Alaattin Karadağ gibi onlarca kişiyi sokak ortasında ve karakollarda katledenlere açılmaktadır.

1990 ve 2009 yılları arasında TİHV Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri’ne başvuru yapanların toplamda 12 milyon kişi olduğunu düşünürsek baskı ve zor üzerine kurulu sömürü rejiminin toplum üzerinde estirdiği terörün boyutu daha iyi anlaşılabilir. Nihayetinde bunun gerisinde korunmak istenen haksız bir düzen vardır. Zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan bu düzeni koruyabilmek için sermaye sınıfının diktatörlüğünün sınırlı örnekleridir bunlar. Orman alanlarını tahrip ederek kendilerine golf sahaları yapanların yoksullara verebilecekleri tek şey yeni hapishaneler olmaktadır. TMK mağduru çocuklar için gösterilen tek alternatifin onları “ıslah” edebilmek için yeni çocuk cezaevlerinin yapılması, onlarca çocuğun daha bir kaç gün önce Adana’da olduğu gibi tutuklanması gibi.

Ancak bu baskı rejiminin tüm şiddetiyle devam ediyor olması gerçekleri değiştiremeyecektir. Yoksulluk ve eşitsizlik üreten bu düzen rüzgar etkikçe fırtına biçecektir.

19 yılda 12 milyon ‘işkence’ başvurusu...

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

26 Haziran İşkence Görenlerle Dayanışma Günü nedeniyle İstanbul Tabip Odası Dr. Sevinç Özgüner Salonu’nda Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV) ve İnsan Hakları Derneği (İHD) tarafından düzenlenen “İşkencenin belgelenmesi” başlıklı etkinlikte Türkiye’deki işkence uygulamaları farklı yönleriyle ele alındı. Etkinlikte, TİHV, İHD ve TOHAV’ın hazırladığı 2009 işkence raporu kamuoyuna açıklandı.

Akademisyenlerin katılımı ile düzenlenen etkinliğin açılış konuşmasını yapan TİHV’in kurucularından Prof. Dr. Veli Lök, 1990 ve 2009 yılları arasında TİHV Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri’ne başvuru yapanların toplamda 12 milyon kişi olduğunu söyledi. 12 Eylül darbesinde 1 milyon kişiye işkence yapıldığını ifade etti.

Tabip odalarının muayene ve rapor komisyonuna alternatif adli tıp raporları verdiklerini belirten Lök, “Resmi adli raporlar yetersiz. Siyasal otoriteden korkma, bilerek hatalı negatif rapor verme ve Emniyet güçlerinin engellemesidir” dedi.

İşkenceye karşı mücadele yöntemlerinin de ele alındığı etkinlikte söz alan Adli Tıp Uzmanı Dr. Psikolog Türkcan Baykal, işkenceye dair verdikleri raporların adli tıp tarafından reddedildiğini ifade etti.

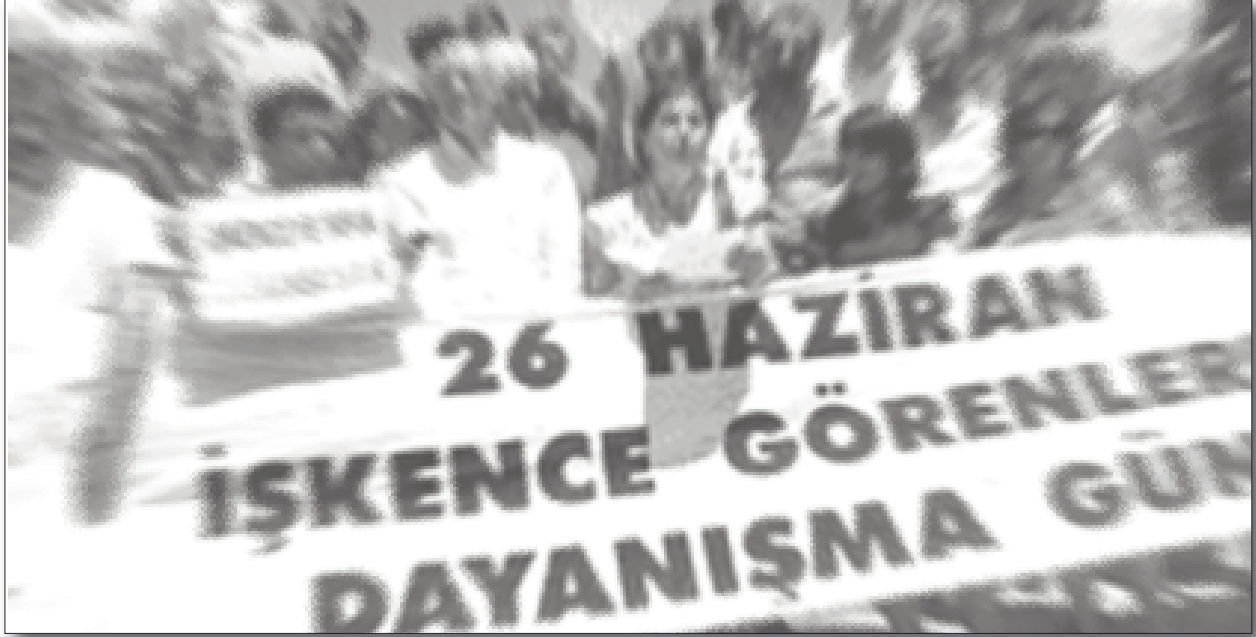
Baykal, “Bir yandan işkence uygulamaları sürmekte diğer yandan da işkence yaparak Engin Çeber’i öldüren görevlilerin cezalandırılması gibi istisnai olumlu örneklerle karşın işkencecileri koruyan, teşvik eden cezasızlık olgusu varlığını korumaktadır” dedi.

Konuşmaların ardından TİHV, İHD ve TOHAV’ın hazırladığı 2009 işkence raporu kamuoyuna açıklandı. Rapora göre; Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezlerine işkence ve kötü muamele gördüğü gerekçesiyle 459 kişinin başvurduğu, yapılan 459 başvurudan 259’unun 2009 yılı içinde işkence gördüğü belirtildi. 2010 yılının ilk beş ayında ise bu oranın 145 olduğuna ve 3 kişinin de gözaltında yaşamını yitirdiğine dikkat çekilen raporda, TCK’nin haklarında başlatılan 2032 polisten 20’sinin ceza aldığını, 170 polisin beraat ettiğini ve 1362 polis hakkında da kovuşturmayaya yer olmadığı kararı verildiği belirtildi.

İşkenceye sessiz kalmama çağrısı

TİHV, ÇHD, İHD 26 Haziran günü İzmir’de de bir eylem gerçekleştirdi.

Konak İskele Durağı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasını TİHV temsilcisi Coşkun Üsterci okudu. Üsterci, Türkiye’de de işkencenin yaygın olduğunu, kamu görevlileri tarafından sistematik olarak uygulandığını vurgulayarak 2009-2010 arası işkenceye ve kötü muameleye maruz kalanların istatistiğini verdi. Türkiye’de bir yandan işkence uygulamaları sürerken diğer yandan da işkenceyi teşvik eden cezasızlık olgusunun varlığını koruduğunu söyledi. İzmir Cumhuriyet Savcılığı’na yapılan bilgi edinme başvurusuna 15 Aralık 2010 tarihinde verilen cevaba göre 2009 yılında İzmir sınırları dahilinde TCK’nın 94. 256. ve 84. maddelerine muhalefet ettikleri gerekçeleri ile haklarında adli işlem başlatılan 558 güvenlik görevlisinden ancak 99’u hakkında kamu davası açıldığını, 459’u hakkında ise kovuşturmayaya yer olmadığına dair kararların verildiğini ifade eden Üsterci, siyasi iktidar tarafından işkenceyi önlemek için ivedilikle atılması gereken adımların hala atılmadığını belirtti.

Festus Okey davası sausaklanıyor!

Nijeryalı Festus Okey’in Beyoğlu Polis Merkezi’nde polis kurşunuyla öldürülmesinin üzerinden 3 yıl geçti. Ama 3 yılda davada bir arpa boyu yol alınamadı. Mahkeme hala “Festus Okey, gerçekten Festus Okey mi?” diyerek, Nijerya’dan kimlik bilgisi bekliyor.

Festus Okey, 20 Ağustos 2007’de Beyoğlu’nda uyuşturucu bulundurduğu iddiasıyla gözaltına alındı ve Beyoğlu Karakolu’na götürüldü. Okey’in yürüyerek gittiği karakoldan cenazesi çıktı. Kendisini sorgulayan polis Cengiz Yıldız’a dava açılırken, ilk duruşma 27 Kasım 2007’de görüldü. Polis Cengiz Yıldız ‘müebbet hapis’ cezasıyla tutuksuz yargılanmaya başlandı.

Tanık olarak ifadesi alınan bir polis olayı görmediğini, kameradan izlediğini ifade etmişti. Ancak kamera kaydı bulunmuyor. Emniyet, bilgisayarın kaydetme özelliğinin bulunmadığını iddia etti. Fakat bilgisayarda karakola giriş çıkış görüntüleri bulunuyor!

Ortaya bir de Festus Okey gerçekten Festus Okey mi tartışması çıktı. 2008 yılından bu yana mahkeme Nijerya’dan Festus Okey’in kimlik bilgisini bekliyor. 2 yıldır ertelenen davada hala yol alınamadı. Mahkeme bir kez daha Festus Okey’in kimlik bilgisine hala ulaşamadığı gerekçesiyle duruşmayı 4 Kasım’a erteledi.

Bu tablonun gösterdiği gerçek, ülkemizde polisin öldürme özgürlüğü olduğu gerçeğidir. Elbette, böylesi olayların yaşandığı bir ülkede sorunu salt kurşun sıkan polislerle sınırlı tartışmak gerçekleri görmeyi sağlamayacaktır. Zira bu polisler, ne adı “Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu” olan bir kanunla bir anda katil oldular, ne de ilk defa insan katlediyorlar. Polisin katilliğinin temelinde sistemin ona verdiği görev vardır. Polisi bu şekilde katil olarak eğiten bu düzenin kendisidir.

Ferhat Gerçek davasında mahkeme heyeti yine değişti

Yürüyüş dergisi satan Ferhat Gerçek’i vurarak felç kalmasına neden olmaktan yedi polisin yargılandığı davada, mahkeme heyeti ikinci kez değişti.

Yaşamını tekerlekli sandalyede sürdüren Ferhat Gerçek’in ve yedi polisin yargılandığı davaya Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde devam edildi. Duruşmada, Ferhat Gerçek ile sanık polis Kazım Akgün hazır bulundu. Mahkeme heyeti ikinci kez değişirken, değişikliğin nedeni açıklanmadı.

Davada ikinci kez mahkeme heyetinin değişmesine ilişkin avukat Taylan Tanay, “Gerçek davası sürüncemede bırakılıyor. Davaya, dosyaya vakıf olmayan hakimler katılıyor. Dolayısıyla taleplerimizi değerlendiremiyorlar. Adil yargılanma hakkı gaspediliyor” dedi.

İstanbul Yenibosna’da 7 Ekim 2007 tarihinde Yürüyüş dergisini satanlara saldıran polis, Ferhat Gerçek’i silahla vurarak 17 yaşındaki Gerçek’in, omuriliğine saplanan kurşun sonucu felç olmasına neden olmuştu. 9 ay sonra hazırlanan iddianamede yedi polis hakkında dava açılmıştı. Aynı davada Ferhat Gerçek de “sanık” olarak yargılanıyor.

İddianamede sanık polisler Cengiz Çalış, Yavuz Özer, Aydın Özdere, Hasan Bayraktar, Emre Taşkın, Can Koçbülbul ve Muzaffer Ünal için 10,5 yıl, Ferhat Gerçek için de aynı dava kapsamında dört ayrı suçtan toplam 15 yıl dört ay hapis cezası isteniyor. Ferhat Gerçek’e hedef gözeterek ateş eden ve felç kalmasına neden olan polis ise hiç tutuklanmadı!

Copla işkence cinayeti davası savsaklanıyor...

Abdulkadir Kurt'un katili sermaye devletinden hesap soralım!

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde 19 Nisan 1992 tarihinde gözaltına alındıktan sonra copla tecavüz edilerek katledilen Abdulkadir Kurt'a işkence yaparak öldürdükleri iddiasıyla haklarında dava açılan 15 askerın yargılanmalarına devam edildi. 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya, tutuksuz yargılanan sanıklar katılmadı.

Tanık anlatımlarının tümünün cinayeti sanık Salih Üner'in yaptığı yönünde olduğunu belirten savcı mütalaasında "Tüm deliller değerlendirildiğinde olayın yaşandığı dönemki koşullar da göz önüne alındığında aslında olayın tüm görevlilerce bilindiği ancak net söylenmediği" ifadelerine yer verdi.

Sanık ve mağdur avukatlarının ifadelerini alan mahkeme, kararını açıklamak üzere duruşmayı erteledi.

Sermaye devleti korunuyor...

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde, 1992 yılında meydana gelen olayda, gözaltında coplu işkenceye uğrayan Abdulkadir Kurt, işkencede katledilmişti. Katliamdan 15 yıl sonra, 15 asker hakkında dava açılmıştı. Adli Tıp Kurumu'ndan alınan raporda da, Kurt'un makatına cop sokulduğu ve meydana gelen iç ve dış kanama sonucu öldüğü belirtilmişti.

Bu davanın seyrini kabaca da olsa inceleyen herkes görecek ki, Abdulkadir Kurt davasında korunan üç-beş işkenceci değil, Türk sömürgeci sermaye devletinin kendisidir! Abdulkadir Kurt davasında sanık sandalyesindekilere de üç-beş işkenceci değil, sömürgeci sermaye devletidir. Bu davada asıl sorulması gereken iki soru hiç telaffuz edilmemiştir: Bir; işkencecilere emri kim verdi? İki; işkencecileri bugüne kadar kim korudu? İşte bu iki sorunun cevabını bulmak için "gittiği yere kadar" gidilecek olunursa, karşımıza çıkacak olan bellidir: Türk sömürgeci sermaye devleti.

Ortada bir ölü var. Abdulkadir Kurt, "devletin elinde" iken öldü. Gerçeğin üstünü örtbas etmek için başvuru tüm yöntemlere rağmen, devletin mahkemesi, onun işkencede öldüğünü tescil ediyor. Ve fakat... İşkencede ölüm bu kadar aleniyken, devlet işkencecisi 15 yıldır cezalandıramıyor. Ortada bir ölü varken, devlet birkaç işkencecisi, göstermelik olarak da olsa, kamuoyunu tatmin için de olsa, "kurban" etmiyor. Ortada bir ölü varken müebbetle yargılandığı söylenen işkenceci katiller tutuksuz "yargılanabiliyor"! Bir devlet, bu kadar teşhir olmayı göze alarak işkencecileri cezalandırmıyorsa, o devlet, Abdulkadir Kurt'a ve tüm Abdulkadir Kurt'lara işkence yapılmasını ve onun işkencede katledilmesini onaylıyor ve teşvik ediyor demektir. Abdulkadir Kurt Davası'nın hukuki boyutları üzerine çok şey söylenebilir, ama davanın 15 yıllık süresinin politik anlamı budur.

İşkence devlet politikasıdır

İşkence, hemen hemen bu devletle yaşıttır. İşkencenin yöntemleri, mekanizmaları dönemlere

göre farklılıklar arzetsede, işkencenin bir devlet politikası olması hemen hemen hiç değişmemiştir. Her şeyin tanıklarıyla, kanıtlarıyla, belgeleriyle ve sonuçlarıyla bu kadar aleni olduğu bir işkence davasında bile işkencecileri cezalandırmayan bir devletin, insan haklarından, hayatın kutsallığından söz etmesi tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Abdulkadir Kurt'un işkencede katledilmesinin "münferit bir olay" olmaması gibi, bu davadaki gelişmeler de "münferit" değildir. Zira, tüm işkence, infaz davalarına bakıldığında, davaların seyrinin adeta kopya kağıdı konulmuşçasına birbirine benzediği görülür. Benzerlik, işkencecilerin, infazcılarının aklanması noktasında bir benzerliktir.

İşkencenin meşru ve normal görüldüğü bir zihniyeti ortaya koyuyor işkenceciler. Peki bu onların kişisel düşüncesi mi? Hayır. Bu onlara verilen devlet eğitiminin bir sonucudur. Bu ülke, işkencede copla tecavüz iddialarını "taş gibi delikanlılarımız var" sözleriyle "çürüttüğünü" sananların on yıllarca general rütbesiyle, parti lideri ve milletvekili sıfatıyla yönetebildiği bir ülkedir. Bu ülke, bakanların infazları yerinde izlediği bir ülkedir. Bu ülke bizzat başbakanların, işkence, yargısız infaz eleştirileri karşısında "polisimizin elini soğutmayın" dediği bir ülkedir. Ve bu ülke, ölüm mangalarının kurucusu bir kontrgerilla şefinin önce milletvekili, ardından Adalet Bakanı yapıldığı, aynı kişinin daha sonra da bir partinin lideri olup, ülkeyi "demokratikleştirmeye" soyunabildiği bir ülkedir. Politik atmosferi böyle şekillenmiş olan bir ülkede, üç-beş işkencecinin cezasız kalmasında şaşılacak bir şey yoktur. Ülkemizde "istisna" olan tam tersidir; yani işkencecilerin, infazcılarının ceza almasıdır.

Bu devlet o hale düşmüş bir devlettir ki, kendini korumak için işkence yapmak zorundadır. Kendini ancak işkenceyle, kaybetmelerle, katliamlarla koruyabilen bir devlet ise, politik olarak çökmüş, ahlaken çürümüş ve yıkılmayı çoktan hak eden bir devlettir.

İşkenceye karşı mücadele, sermaye düzenine karşı mücadeledir

Tarih boyunca tüm sömürücü egemen sınıflar, işkenceyi çeşitli biçimde savunmuşlardır. Haklar ve özgürlükler mücadelesinin gelişmesiyle birlikte ise, işkenceyi açıkça savunamaz hale gelmiş, işkence uygulamasını sürdürmekle birlikte görünürde "işkencenin insanlık suçu" olduğunu kabul etmek durumunda kalmışlardır. Son yıllarda ise, özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerde burjuvazinin sözcüleri, "işkenceye şu şu durumlarda başvurulabilir" tarzında çıkışlarla, işkenceye meşruluk kazandırmaya çalışmakta, ABD'de olduğu gibi, yasalarda da işkenceyi normalleştiren düzenlemeler yaparak, işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı yeni bir zorbalık politikasını uygulamaktadırlar.

İşte bu yüzdendir ki; işkencelere, infazlara, katliamlara karşı mücadele, bir "sistem sorunu"dur, aynı anlama gelmek üzere özü itibarıyla bir devrim ve sosyalizm sorunudur. Emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıflar tarafından, işkencenin alenen savunulduğu ve işkencecilerin açıkça korunduğu bir dünyada, artık, işkencenin olmadığı bir burjuva demokrasisinin hayalini kurmak da, mevcut sermaye egemenliği sosyalizmin önünü açacak bir proleter devrimle yerle bir edilmeden, hak ve özgürlüklerin asgari düzeyde uygulanmasını beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir. Abdulkadir Kurt'u Kürdistan'da katleden Türk sömürgeci sermaye devleti, onun katillerini de korumaya devam ediyor. Abdulkadir Kurt'un katillerinden hesap sorma mücadelesi ise işkencecileri koruyan ve kollayan Türk sömürgeci sermaye devletine karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Bunun anlamı ise, her türlü insanlık dışı tüm uygulamaları yeryüzünden kaldıracak olan sosyalizmin önünü açacak bir proleter devrim yolunu tutmaktır. "Adaletin tecellisi" de ancak böyle mümkün olacaktır.

Polis terörü ve cinayetleri aklanıyor

Özellikle, Terörle Mücadele Yasası (TMY) ve Polis Vazife ve Salahiyat Kanunu'nun (PVSK) uygulamaya konulmasıyla adeta bir cinayet şebekesine dönüşen polis teşkilatının icraatlarının yargı kanalıyla nasıl amlandığı Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 'Bilgi Edinme Hakkı Kanunu' çerçevesinde, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne yaptığı başvurulara verilen cevaplarla ortaya çıktı.

TİHV tarafından, 'polislerin işledikleri suçlar ve aldıkları cezalar' hakkında bilgi edinmek için yapılan başvuruya verilen cevap, son yıllarda bir dizi işkence, dayak, karakolda ölüm ve sokak ortasında infaz olayının altına imza atan polis teşkilatının düzenin "gözbebeği" olduğunu gözler önüne serdi.

Buna göre; 14 Şubat 2005 ile 01 Haziran 2010 tarihleri arasında 5237 Sayılı TCK'nın 94 ve 95'inci (İşkence yapmak) maddelerine muhalefet ettikleri gerekçesiyle haklarında adli soruşturma açılan 309 polisten ancak 2'si ceza aldı. 50 polis beraat ederken, 131 polis hakkında kovuşturmayla yer olmadığına karar verildi. 61 polisin mahkemesi ise halen devam ediyor.

Yine aynı tarih aralıklarında TCK'nın 256'ncı (Zor Kullanım Yetkisine İlişkin Sınırın Aşılması) maddesine muhalefet ettikleri gerekçesiyle haklarında adli işlem başlatılan 2032 polisten ancak 20'si ceza aldı. Bunlardan 8'i hapis, 1'i memuriyetten men, 11'i ise para cezasına çarptırıldı. 170 polis beraat ederken, 1362 polis hakkında kovuşturmayla yer olmadığı kararı verildi. 9 Polis hakkında açılan davalar düşürüldü, 19 polis hakkında hükmün açıklanması geri bırakılırken 450 polisin mahkemesi ise halen devam ediyor.

Mamak'ta 2 Temmuz etkinliği...

“Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir”

2 Temmuz 1993'te Sivas Katliamı'nda yaşamını yitiren 33 aydın ve sanatçı, Ankara'da Mamak Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda 26 Haziran günü yapılan etkinlikle anıldı.

“Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir” şiarıyla örgütlenen anma etkinliğinde ilk olarak insanca bir yaşam için ölümü tereddütsüzce kucaklayanlar adına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu sırasında, katledilen kişilerin isimleri okunarak “yaşıyor” sloganı tüm kitleyle beraber atıldı.

“Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak!”, “Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir!”, “Yoksulluğa mahkum yozlaşmaya teslim olmayacağız!” şiarlı pankartların asıldığı etkinlik alanına katliama duyulan tepki hakimdi.

Ardından Umut Yurdusar ve Yeter Sarıateş sahne olarak Kürtçe ve Türkçe ezgiler seslendirdiler.

Örgütlü mücadele çağrısı

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi adına konuşma yapıldı. Konuşmada, katliamların sermaye iktidarının rutin bir politikası olduğu belirtilerek, Mamaklı işçi ve emekçiler örgütlü mücadeleye çağrıldı. Tüm baskılara rağmen türkülerin söyleneceği vurgulanarak Mamak İşçi Kültür Evi'yle dayanışma çağrısı yapıldı.

Ardından Cevahir Canpolat sahne aldı. Ezgilerinin aralarında kitleye yönelik konuşmalar yapan Canpolat, katliamlar karşısında Kürt, Türk, Alevi ya da Sünni tüm emekçilerin yan yana durması gerektiğini belirtti. Halkların kardeşliği çağrısı da yapan Canpolat'ın seslendirdiği Çav Bella marşı katılımcılarla birlikte bir ağızdan söylendi.

Canpolat'ın müzik dinletisini Mamak İşçi Kültür Evi adına bir işçinin yaptığı konuşma takip etti. Konuşmada, işçi ve emekçilerin sermaye partilerinden medet ummayarak mücadeleye bizzat omuz vermesi gerektiği vurgulandı.

Daha sonra Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği Pir Sultan ezgilerinin ardından mitinge çağrı yapıldı.

500'ü aşkın emekçinin katıldığı etkinlikte Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi ve Mamak Türküsü'nün dağıtımları gerçekleştirildi. Ayrıca Ankara Kolej Meydanı'nda yapılacak 2 Temmuz Mitingi'ne de çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

GOP'ta BDSP'lilere gerici dayatma

26 Haziran günü, İstanbul Gaziosmanpaşa'daki Gazişehir Parkı'nda, Koçgiri Platformu, PSAKD Sultangazi-GOP Şubeleri, Karabel Dernekleri Federasyonu (KAYKEF), Kangal Dernekleri Federasyonu (KDF), Zile Dernekleri Federasyonu, Gazi Cemevi Derneği ile Habibler Cemevi tarafından 2 Temmuz etkinliği düzenlendi.

Anma etkinliğinde, BDSP'li sınıf devrimcileri de sermayenin katliamcı kimliğini teşhir etmek ve Alevi işçi-emekçileri sosyalizm mücadelesine çağırarak için stand açmak istedi.

Parkın kapılarına konulan görevliler BDSP'lilere, komitenin hiç kimsenin stand açma ve propaganda yapmaması yönünde karar aldığını, Kızıl Bayrak gazetesi ve Eksen Yayıncılık kitaplarını kapıda bırakarak içeriye girilebileceklerini söyledikten sonra sınıf devrimcilerinin parka girişini engellemek istediler.

Tutumu doğru bulmamalarına rağmen tertip komitesinin kararına uyacaklarını belirterek etkinliği takip etmek için parka gireceklerini ifade eden BDSP'lilere, bu sefer de gazete ve bildirilerle içeriye alınmayacakları söylendi.

Bu tutumu kabul etmeyen sınıf devrimcileri yanlarında getirdikleri materyallerle içeriye girmek isteyince kısa bir süreli gerginlik yaşandı. BDSP'lilere tehditler savrularak devrimcilerin parka girişi engellendi.

Devletin devrimcilere uyguladığı sansür politikasından farkı olmayan bir anlayışla karşılaştıklarını söyleyen BDSP'liler, daha sonra tertip komitesinden Koçgiri Platformu sözcüsü Metin Aktaş ile konu üzerine konuştular. Aktaş da BDSP'lilere böyle bir kararın olduğunu ve buna uyulması gerektiğini söyledi. Böylesine dayatmacı bir tutumu tartışmak istemediklerini belirten BDSP'lilere “ilerici” olduğunu iddia ederek yanıt veren Aktaş “marjinal gruplar” söylemine sarılmaktan da geri durmadı.

Sınıf devrimcileri karşılaştıkları tutumun ardından tartışmayı keserek alandan ayrıldılar.

Etkinliği örgütleyen bir tertip komitesi olmasına rağmen, BDSP'lilere yönelik gerici ve dayatmacı tutum sırasında muhatabın Halk Cephesi olduğu ve onlarla görüşülmesi gerektiği söylendi. BDSP'liler ise muhataplarının tertip komitesi olduğunu ve bu yüzden Halk Cephesi'yle görüşmeyeceklerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Kartal'da 2 Temmuz anması

Sivas katliamının 17. yıldönümünde Sivas şehitlerini anmak ve katliamı lanetlemek için Kartal İşçi Kültür Evi etkinlik düzenledi.

30 Haziran Çarşamba akşamı saat 19.00'da dernek önündeki alanda yapılan etkinlik öncesinde Karlıktepe Mahallesi'nde bir yürüyüş düzenlendi. “Karanlığa meşale olanlar küllerinden yeniden doğarlar / Kartal İşçi Kültür Evi Derneği” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca etkinliğe çağrı konuşmaları yapıldı. Ayrıca “Sivas'ın katili sermaye devleti!”, “Sivas'ta asan da yakan da devlettir!”, “Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaştı!”, “Emekçiler saflara hesap sormaya!” sloganları atıldı. Mahalledeki emekçiler yürüyüş boyunca alkışlarla desteklerini sundular.

Tekrar dernek önüne gelinmesinin ardından etkinlik başladı. “Katil Devlet hesap verecek / BDSP”, “Maraş'tan Çorum'a, Sivas'tan Gazi'ye katliamları unutmadık, unutturmayacağız / Kartal İşçi Kültür Evi Derneği”, “Halkımız Saflara Hesap Sormaya / BDSP” ozalitlerinin yer aldığı etkinlikte ilk olarak Kartal İşçi Kültür Evi adına bir konuşma yapıldı.

Konuşmada Sivas katliamı teşhir edilerek işçi ve emekçilere örgütlenme çağrısı yapıldı. Mahalledeki çocukların hazırladığı şiir dinletisiyle devam eden programda tamamı fabrika işçilerinden oluşan Grup Hewal müzik dinletisi sundu. Müzik dinletisinde Alevi parçalarının yanısıra devrimci türküler de söylendi. Bunu ise Kartal İşçi Kültür Evi Derneği Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi izledi.

Şiir dinletisinin ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada sermayenin sosyal yıkım saldırılarından devlet terörüne kadar birçok noktaya değinildi. Maraş, Çorum, Sivas katliamlarının yanısıra cezaevlerinde yaşanan katliamlara vurgu yapıldı. Katliamlara karşı tüm işçi ve emekçilerin örgütlenmesi gerektiği belirtildi. Kadıköy ve Sivas mitinglerine yapılan çağrının ardından konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından devrimci bir dostun ve Musa Kurt'un oldukça coşkulu müzik dinletisi sunuldu. Ardından da BDSP'nin hazırladığı ve Sivas katliamını anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Etkinlik ilgi ve dikkatle izlendi. Etkinliğe 170 işçi ve emekçi katıldı. Etkinlik esnasında sık sık sloganlar atıldı. Canlı ve coşkulu geçen etkinlik 1 Temmuz günü Kadıköy'de ve 2 Temmuz günü Sivas'ta yapılacak mitingin çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Kartal

İşçi ve emekçi hareketinden..

Beykoz'da grev kararı asıldı

Beykoz Belediyesi'nde örgütlü olan **Genel-İş Sendikası** İstanbul Anadolu Yakası 2 No'lu Şube, belediye yönetimi ile devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde yaşanan tıkanma nedeniyle grev kararını belediyeye astı.

28 Haziran Pazartesi günü Beykoz Belediyesi Atölye Garajlar önünde toplanan Genel-İş üyesi işçiler Beykoz Belediye Başkanlığı binası önüne yürüdü.

Genel-İş Sendikası'nın diğer şube ve temsilciliklerinin de destek verdiği eylemin ardından grev kararı belediyeye asıldı. Beykoz Belediyesi ile 255 işçi adına yürütülen TİS görüşmelerinde 1. yıl için % 15 zam, 2. yıl için enflasyon artı yüzde 2 zam ve 3. yıl için ise enflasyon artı yüzde 5 zam isteniyor. Sendika, taban ücretlerinin ise 120 TL'ye çıkartılmasını talep ediyor.

BMİS'ten sendikal örgütlenme çalışmaları...

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube sendikal örgütlenme çalışmalarını sürdürüyor. "Şimdi tam zamanı anayasal hakkını kullan. İnsanca yaşam için sendikalı ol!" başlıklı BMİS imzalı bildiriler İkitelli ve Kırac'ta kurulu bir elektronik fabrikasının Kırac'taki bölümüne dağıtıldı. Bildiri dağıtımına işçiler yoğun ilgi gösterdi. Küçükçekmece BDSP de bildiri dağıtımına destek verdi.

Polifleks'te TİS imzalandı

Bursa Orhangazi'de kurulu Faurecia Polifleks fabrikasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 21 Haziran günü anlaşmayla sonuçlandı. 22 Nisan 2010 tarihinde grev kararını askıya çıkaran Petrol-İş Sendikası ile Polifleks patronu arasındaki görüşmelerde ilk yıl için Polifleks işçilerinin ücretlerine seyyanen 170 TL zam ve sosyal haklarda da yüzde 10'luk zam konusunda anlaşmaya varıldı. Anlaşma gereği ikinci yıl için enflasyon oranında zam artı 25 TL zam ve sosyal haklarda da yine enflasyon oranında zam konularında anlaşma sağlandı.

Maliye emekçilerinden bakanlığa çağrı

BES üyesi maliye emekçileri 24 Haziran günü gerçekleştirdikleri eylemlerle taleplerini dile getirdiler.

İstanbul'da Cağaloğlu'nda bulunan İstanbul Defterdarlığı önünde biraraya gelen BES üyeleri taleplerini içeren dilekçeleri Maliye Bakanlığı'na iletiler.

BES ile Maliye Bakanı Mehmet Şimşek arasında 30 Mart 2010 tarihinde gerçekleşen görüşme sırasında verilen sözlerin tutulması çağrısında bulunan BES üyeleri TBMM'de görüşmeye açılan Gelir Vergisi Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nda, bu taleplerinin hiçbirisinin yer almadığını vurguladılar. BES İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını okuyan BES 3 No'lu Şube Başkanı Ahmet Acar, yürürlüğe giren yeni kanunla birlikte maliye birimlerinin gelir ve gider olarak ayrıldığını, defterdarlıklara bağlı olarak gider

birimlerinde çalışan personelin sorunlarının görmezden gelindiğini ve aynı işi yapan personel arasında ücret uçurumlarının yaratıldığını söyledi.

657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda değişiklik öngören yasa tasarısının da kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıracığının belirtildiği açıklamada maliye emekçilerinin bu tasarımı kabul etmeyeceği söylendi.

BES Bursa Şubesi ise, KESK toplantı salonunda konuya ilişkin basın toplantısı yaptı. BES Bursa Şube Başkanı Süleyman Ayyılmaz tarafından okunan açıklamaya KESK'e bağlı sendikaların şube başkanları ve Petrol-İş Sendikası destek verdi.

Numarine'de direniş sona erdi

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Numarine Tersanesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan Limter-İş üyesi işçiler, 17 Haziran tarihinde direnişe başlamışlardı.

İşyerinde örgütlü işçiye tahammül edemediğini işten atma saldırısıyla gösteren Numarine Tersanesi patronu Ömer Malaz'ın şikayeti üzerine tersaneye gelen polisler bekleyişlerini sürdüren işçiler ve sendika yöneticilerini gözaltına aldı. Limter-İş Sendikası ise 29 Haziran günü tersane önünde gerçekleştirdiği eylemle "uyarı direnişi"ni sona erdirdiğini ve mücadelenin süreceğini duyurdu.

Sağlık Bakanlığı önünde eylem

Dev Sağlık-İş Sendikası 25 Haziran günü Sağlık Bakanlığı önünde gerçekleştirdiği eylemle taşeronlaştırmaya hayır dedi ve mahkeme kararlarına uyulmasını istedi.

Ağrı, Van, Antalya, Bursa, Adana, Mersin, Diyarbakır ve İstanbul'dan gelen taşeron işçilerin yer aldığı eylemde basın açıklamasını Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu gerçekleştirdi. Çerkezoğlu, taşeron işçilerin işsizlikten dolayı yaşadıkları sorunları

zemindeki kazanımlarını hukuksal zemine taşıdıklarını ifade ederek mahkeme ve bakanlık kararlarının uygulanmadığını belirtti.

Basın açıklamasının ardından Dev Sağlık-İş üyesi işçiler "Taşeron sağlık işçisi bildirgesini" okudular.

Çel-Mer'de direniş sürüyor

Gebze Çayırova'da kurulu Çel-Mer Metal'de, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan 12 işçinin fabrika önündeki direnişi sürüyor.

Öte yandan, içerde çalışan sendika üyesi işçiler dışarıdaki arkadaşlarıyla dayanışmayı büyültmeye de devam ediyorlar. Mesaiye kalmayarak işten atılan arkadaşlarına destek veren işçiler, iş çıkışında da alkış ve sloganlarla arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar.

Direnişçi işçilere ilerici ve devrimci güçlerden de destek ziyaretleri gerçekleştirmeye devam ediyor. Bu çerçevede, Gebze BDSP 28 Haziran günü direnişçi işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. İşçilerle direniş süreci üzerine kapsamlı sohbetler gerçekleştiren BDSP'liler, direnişin kazanımla sonuçlanması için tüm güç ve imkânlarını seferber edeceklerini ifade ederek direniş yerinden ayrıldılar.

Emekliler gününde emeklilere gözaltı

DISK'e bağlı Emekli-Sen, 30 Haziran Emekliler günü nedeniyle Ankara'da SGK binası önünde basın açıklaması yaptı. Emekli-Sen üyeleri, emeklilere bordro verilmesi talebiyle topladıkları 15 bin dilekçeyi SGK Başkanlığı'na verirken eylem sırasında kendini direğe zincirleyen Emekli-Sen İzmir Konak Şube Başkanı İbrahim Yılmaz gözaltına alındı.

Kurumun önünde oturma eylemi yapan emeklilerden Emekli-Sen Konak Şube Başkanı İbrahim Yılmaz kendisini zincirle aydınlatma direğine bağladı. Bunun üzerine polisler, makasla zinciri keserek İbrahim Yılmaz'ı gözaltına aldı. Gözaltı sırasında emeklilerle polis arasında kısa süreli arbede yaşandı. İfadesi alındıktan sonra serbest bırakılan Yılmaz, oturma eyleminin sürdürüldüğü SGK önüne geldi.

Haseki’de iş bırakma eylemi

SES üyesi sağlık emekçileri İstanbul Üniversitesi’ndeki döner sermaye adaletsizliğini protesto etmek için 29 Haziran günü iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kardiyoloji Enstitüsü önünde toplanan sağlık emekçileri İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü’nün döner sermaye adaletsizliğini ortadan kaldırma sözünü yerine getirmesini istedi.

Mercimek Belediyesi’nde direniş sürüyor

Adana’nın Ceyhan İlçesine bağlı Mercimek Belediyesi’nde 40 günü aşkın süredir alacakları ödenmediği için direnen belediye işçileri, belediye ve sendika yönetimine tepkililer.

Maaş alamadıkları 16 ay boyunca toplamda sadece 1300 lira alan işçiler, ancak 12 Temmuz’da para yatırılırsa çalışacaklarını söylüyorlar. Yapılan görüşmelerin ardından sendikanın, işçileri iş başı yapmaları için ikna etmeye çalışması ve işçilerin sudan sebeplerle işten çıkarılabileceğini söylemesi nedeniyle işçiler sendikaya da tepkililer.

Bunun yanında işçilerin geri adım atmaması üzerine Belediye Başkanı Cumali Çavuş yaptığı açıklamada daha önceki dönemlerden kalan borçlar ve iller idaresinde yapılan ödemeler dışında gelirlerinin olmaması nedeniyle işçilere ödeme yapamadığını ifade ediyor.

Diğer yandan, Genel-İş Sendikası geçtiğimiz günlerde, örgütlü olduğu Seyhan ve Çukurova belediyelerinde çalışan üyelerinden topladığı 1630 TL’lik katkıyı işçilere teslim etti. İşçiler, bu katkının anlamlı olduğunu ancak sendikanın bu süreçte daha fazla şey yapması gerektiğini ifade ediyorlar.

PTT’de iş bırakma eylemi

Ankara’da Posta İşleme ve Dağıtım Müdürlüğü (APİD) önünde 30 Haziran sabahı yapılan basın açıklamasının ardından PTT emekçileri 1 saat süreyle iş bıraktı, oturma eylemi gerçekleştirdi.

KESK’e bağlı Haber-Sen, Kamu-Sen’e bağlı Türk Haber-Sen, Memur-Sen’e bağlı Birlik Haber-Sen, Bağımsız Kamu Görevlileri Sendikaları’na bağlı Bağımsız Haber-Sen, Posta Dağıtıcıları Sosyal Yardımlaşma ve Kanuni Hakları Koruma Derneği tarafından örgütlenen eyleme taşeron şirkette çalışan işçiler de destek verdi. PTT emekçileri yaşadıkları sorunlara ve karşı karşıya kaldıkları hak gasplarına dikkat çektiler.

Eğitim-Sen 657’ye kökten itiraz etti

Eğitim-Sen İstanbul 7 No’lu Şube, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nda yapılması planlanan değişikliklere ilişkin 28 Haziran günü Avcılar’da eylem gerçekleştirdi.

Açıklamayı gerçekleştiren Eğitim Sen İstanbul 7 No’lu Şube Başkanı Azim Şamiloğlu, 657 sayılı kanunda değişiklik öngören tasarıya kökten itiraz ettiklerini belirterek, siyasi iktidarın kamu emekçilerinin temsilcilerine danışmadan, kapalı kapılar ardında kamuoyundan kaçırarak ‘ben yaparım, olur’ anlayışıyla gündeme getirdiği sinsi bir tasarıyla karşı karşıya olduklarını söyledi.

ÜNSA Çuval Fabrikası’nda iş cinayeti!

23 Haziran günü, Samandıra’da bulunan Ünsa Çuval fabrikasında yaşanan iş cinayetinde, Hayrullah Yıldırım isimli tekstil işçisi yaşamını yitirdi.

Henüz 30 yaşında olan Hayrullah Yıldırım, iki çocuk babasıydı. Yıldırım, Ünsa Çuval’ın ana binası içinde bulunan, fakat taşeronla devredilmiş olan kesim bölümünde çalışıyordu. Yükleme yapmak için kullandığı aracın aküsü bitince, aracı şarja bırakıp, bir başka işçinin aracını kullanmak zorunda kalan Yıldırım, kullandığı aracın pedal sistemini tanıımıyordu. Kendi aracının pedal sisteminden farklı olan araçla rampadan aşağıya inerken kontrolü kaybetti. Aracın devrileceğini anlayan Yıldırım, araçtan atladı, fakat araç üstüne devrildi. Hastaneye kaldırılırken yaşamını yitiren işçinin iç kanama geçirdiği bildirildi.

Ünsa işçileri, yaşanan olayın tamamen patronların aşırı kâr hırsı yüzünden meydana geldiğini söylüyorlar. Yükleme yapmak için kullanılan araçların (forklift) aküsü 5 TL’ye satın alınabiliyor, fakat patronlar yedek akü almıyorlar. Aküsü biten araç şarja bırakılıyor ve işçiler çalışmaya devam etmek zorunda oldukları için, arkadaşlarının araçlarını ödünç alıyorlar. Ayrıca, kamyonlara yükleme yapılan rampada güvenlik bariyeri ya da başka bir güvenlik önlemi de yok.

Yaşanan olayın bir iş cinayeti olduğu bu kadar açıkken, patronlar suçu ölen işçiye atmaktan yine geri durmadılar. Patronlar, “kazayı” kamera kayıtlarından izlediklerini, işçinin aracı yanlış kullandığını tespit ettiklerini açıkladı. Hatta, patronların uşağına dönüşmüş olan işçi sağlığı ve iş güvenliği uzmanı ise utanmadan “Hayrullah’ın araçtan atlamaması gerekirdi. Araçtan atlamasa kurtulurdu, kendi hatası oldu” dedi.

Hayrullah Yıldırım’ın iş cinayetiyle yaşamını yitirdiği gün olduğu gibi, cenazesinin kaldırıldığı gün de Ünsa’da üretim sürdü. İşçiler arkadaşlarının cenaze törenine katılamadılar. Ünsa’da örgütlü olan ve açıkça ihanetçi, işbirlikçi bir tutumu sergileyen DİSK Tekstil Sendikası ise iş cinayetiyle ilgili hiçbir açıklama yapmadı. Sağır, kör ve hain olmayı seçti.

Ünsa işçileri ise, patronların kar hırsı ile işlenen cinayet ve sendikanın ihanetçi tavrı karşısında öfkeli.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Belediye-İş’ten ortak mücadele çağrısı...

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, belediyelerdeki TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine eylemlerine devam ediyor. TİS sürecinde belirledikleri yol haritasını 29 Haziran günü gerçekleştirilen basın toplantısıyla kamuoyuyla paylaşan Belediye-İş İstanbul Şubeleri, 24-25 Haziran tarihlerinde eylemler gerçekleştirdi.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine bir uyarı eylemi gerçekleştirdiler. 25 Haziran günü İSKİ Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen yüzlerce belediye işçisi, yolu trafiğe kapatarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne yürüdüler.

29 Haziran günü düzenlenen basın toplantısında ise, grev kararının İBB’ye asılacağı gün tam gün iş bırakılacağı belirtildi. Aynı gün gerçekleştirilecek “Büyük İstanbul Yürüyüşü”ne çağrı yapıldı.

Basın toplantısına, Belediye-İş Sendikası İstanbul 5 No’lu Şube Başkanı Nihat Altaş, 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, 1 No’lu Şube Başkanı Serdar Cafer Özkul ve Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri üyeleri katıldı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Nihat Altaş diğer sendikalara da ortak mücadele çağrısı yaptı. Türk-İş’e bağlı Tes-İş, DİSK’e bağlı Genel-İş, Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş ve Özgıda-İş sendikalarını 28 Haziran Pazartesi günü Belediye-İş’te toplantıya davet ettiklerini söyledi. Böylelikle TİS görüşmelerinde ortak mücadele, ortak eylem ve ortak tutumların belirlenebileceğini belirten Altaş ancak, Hizmet-İş, Özgıda-İş ve Genel-İş sendikalarının toplantıya gelmediklerini söyledi. Hizmet-İş’e bağlı İETT çalışanlarına, Özgıda-İş’e bağlı Halk Ekmek ve Hamidiye Su çalışanlarına, Genel-İş Sendikası’na bağlı ilçe belediyelerinde çalışan işçilere toplu iş sözleşmelerine sahip çıkmaları için çağrı yaptı.

Arabulucu raporunun ellerine ulaşmasından sonra İBB’de grev kararı asacaklarını söyleyen Altaş, grev kararının asılacağı gün başta İstanbul Büyükşehir Belediyesi olmak üzere, örgütlü oldukları iştirakler ile Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Zeytinburnu, Üsküdar ilçe belediyelerinde tam gün iş bırakacaklarını belirtti.

Basın açıklamasının ardından söz alan şube başkanları ise mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

Belediye-İş İstanbul Şubeleri’nin eylem takvimi önümüzdeki günlerde şöyle ilerleyecek:

- 7 Temmuz Çarşamba, her bölgede işyeri temsilcileri ile İBB, İSKİ, İGDAŞ, İETT ve Halk Ekmek AŞ’de iş çıkışlarında; grev kararının asılacağı gün Edirnekapi’dan başlayarak İBB Saraçhane hizmet binası önüne kadar gerçekleştirilecek yürüyüşe çağrı bildirisi dağıtılacak.

- 8 Temmuz’dan başlayarak her Perşembe günü saat 12.00-13.00 arası ilçe belediyelerinde oturma eylemleri gerçekleştirilecek. Eylemler 8 Temmuz’da Gaziosmanpaşa, 15 Temmuz’da Zeytinburnu, 22 Temmuz’da Sultangazi ve 29 Temmuz’da Üsküdar’da yapılacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nih

“Kapitalizm işçi kanı kurulu bir

Kapitalizmin ruhu kârdır!

- Son yıllarda özellikle Tuzla tersaneler havzasında yaşanan işçi ölümleri, “işçi sağlığı ve güvenliği” konusunu gündeme taşıdı. Buna ek olarak, özellikle maden ocaklarında yaşanan toplu işçi katliamları da bu konu çerçevesinde toplumsal duyarlılığı arttırmış oldu. Ancak yaşanan tüm bu gelişmelere rağmen birçok sektörde iş cinayetleri yaşanmaya devam ediyor. Sizce bunun temel nedeni nedir?

- Biz öncelikle kendi alanımız üzerinden gemi inşa ve tamir piyasasının ne kadar kârlı bir alan olduğunu belirtmek isteriz. Çünkü her şey bu kâr ekseninden belirlenmektedir. Gemi inşa alanı stratejik bir alandır. Dünya ticaretinin %95’inin deniz yoluyla yapıldığı bilinmektedir. Bu yoğun gemi ihtiyacı anlamına gelmektedir. Bu nedenle Türkiye’deki tersaneler henüz kapitalistler sınıfının bu gemi ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde değil.

İkinci önemli nokta savaş sanayinde tuttuğu yerdir. Emperyalist-kapitalist dünyada egemenler arasındaki çelişki ve çatışmalar, sayısız kez haksız ve gerici savaşları yaratmıştır. Bundan sonra da yaratmaya adaydır. Savaşlarda silahlanma ihtiyacının ürünü olarak savaş donanmaları önemli bir yer tutmaktadır. Geçmişte savaş gemileri Türkiye’de askeri tersanelerde yapılırdı. Fakat son yıllarda özel sektör tersanelerinde de yapılmaya başlandı. Kriz öncesi dönemde söz konusu yoğunlaşma bununla ilgilidir. Sektörün “parlayan yıldız” olmasının da, birkaç yıl içerisinde %360 büyümesinin de gerisinde bu vardır. Tabii bu büyümenin arkasında işçilikle ilgili yanlar da fazlasıyla vardır.

Dikkat edilirse gemi inşa sanayinde Çin ve Türkiye üst sıralarda seyretmektedir. Bu iki ülke pastadaki payın büyüğünü kapmak için birbirleriyle didişmektedir. Bunun en büyük nedeni çalışma rejimlerinin neredeyse aynı olmasıdır. Zira tersane işçisi açısından Çin ve Türkiye tam birer cehennemdir. Dayatılan kölece yaşam ve çalışma koşulları tüm dünya kapitalistleri için emsal teşkil etmektedir. Bundan sonraki dönemde özellikle kriz koşullarında bu sonsuz sömürü tipi her alanda yaşanacaktır. Çin ve Türkiye sermayesi arasındaki çekişmede Çin’in galip gelmesinin en büyük nedeni çelik cevherlerini elinde tutuyor olmasıdır. Türkiye gemi inşa ve tamirde kullanılan birçok ürünü halen yurtdışından temin etmektedir. En büyük dezavantajı budur. Bu dezavantaj açığını da işçi sömürsünü daha da arttırarak kapatmaya çalıştı. İşçiliğe neredeyse hiç kaynak aktarmadı.

GİSBİR şefinin 2007 yılı sonunda 3 işçinin 5

günde ölmesinin ardından yaptığı açıklama dikkate değerdir. “Bizim kârımız işçilikten, eğer işçiliğe kaynak aktarırsak gemiciliğin bize sağladığı avantajlar ortadan kalkar” demişti. Bunca kâra rağmen işçiliğe kaynak aktarılmadı. Kapitalizmin ruhu budur. Bitmek tükenmek bilmeyen bir kâr tutkusuydu kendini var eder. Bu nedenle işçiyi en pervasız bir şekilde sömürür. İşçilik alanına aktarması gereken kaynaktan ne kadar kısarsa kârı katlanıyor. Yıllarca işçiler sigortasız çalıştırıldı. Her türlü sosyal haktan mahrum olarak çalıştırıldı. İşçi sağlığı ve güvenliğine zerre kadar kaynak aktarmayarak yüzlerce işçinin ölümüne sebebiyet verdi. Bu gerçekten bir vahşet tablosuydu. Karın tokluğuna çalışan işçiler bir de ölüm tehlikesiyle yüzyüze idi. On binlerce işçinin hayatını üç kuruşluk işgüvenliği tedbirine değiştiler. Kızaklardan durmadan kan aktı. Tuzla ceset tarlasına döndü. Bunun sorumlusu elbetteki GİSBİR sermayesi ve ona sessiz kalan ve her fırsatta destekleyen devletti.

Tersane patronları her fırsatta “ölümlerin sebebinin cahil işçiler” olduğunu vurguluyordu. İş cinayetine kurban giden işçilere bakıyoruz. Her biri kendi alanında uzman işçiler. 10-20 yılını tersanelerde işçilik yaparak geçirmiş işçiler. Gelişen tepki karşısında Devlet Denetleme Kurulu yaptığı incelemelerin sonucunu kamuoyuna açıklamak zorunda kaldı. DDK’ya göre “Ölümlerin neredeyse tamamına yakını önlenemez ölümlerdi.” Devlet de artık kabul ettiğine göre artık bu düpedüz cinayetti. Ancak yargı organları kimseyi yargılama ihtiyacı duymuyor. İki kişi kavgaya tutuşup biri diğerini öldürünce bunun adı cinayet oluyor. Kapitalistler binlerce işçiyi katledince bu

meşru oluyor. Biz tutuklanıp yargılanan bir tek tersane patronu görmedik. Tersine devletin bakanıyla, başbakanıyla, milletvekilleriyle bir araya geliyor. Demeçler veriyor. Gazetelere, televizyonlara pozlar veriyor. Sektörün devlet tarafından desteklenmesinden tutun da ölümlerden işçileri sorumlu tutmaya kadar birçok şeyi büyük bir rahatlıkla ve arsızlıkla söyleyebilmektedir. İşçi cesetleri üzerinde tepiniyorlar. Kapitalizmde ahlak yoktur, varsa yoksa kâr vardır. Bu nedenle insani değildir. Bir işçi değil, günde bin işçi ölse umurlarında değildir. Bu salt tersaneler için değil her sektör için aynıdır. Bilinen iş cinayeti sayısı 135. Oysa gerçek rakamlar bulunsayın çok daha fazla olduğu görülecektir. Üstelik bu 135 ölüm sadece patlama, yüksekten düşme vb. şekilde gerçekleşen ölümler. Meslek hastalıklarından gerçekleşen ölümlerin haddi hesabı yoktur. Tamir gemilerinde özellikle Aliağa’da bozma işi yapan birçok işçi arkadaşımız ağır kimyasallara maruz kaldığı için genç yaşta yaşamını yitirdi.

Bunlar hiç gündeme gelmiyor. Sivas’a bakın, Hafik’in Beydilli Köyü’ne bakın orada kocaman bir işçi mezarlığı var. Hepsisi de meslek hastalığından, kanserden öldüler. Tıpkı kot taşlama işçileri gibi. Tersane işçileri kimyasal gaz sayesinde, kot işçileri silisyum tozlarını yutmaktan ölüyor. Aynı şey madenlerde de yaşıyor. Madenlerde patlama, yangın ve göçükleri dışta tutun işçiler maden tozu yutmaktan silikozis, akciğer kanseri gibi hastalıklardan da ölüyor. Maden ve tersanenin çalışma koşulları olarak bir dizi ortak yanı var. Tersanelerde gemi tankları içerisinde boya atıldığını düşünün. Gemi boyası ağır kimyasallar içeriyor. Zamanla tank içerisinde gaz birikintisi oluyor ve tersane patronları orada sıcak çalışma yaptırdıklarında patlama oluyor. Bir ya da birkaç ölüm yaşıyor. Tersanelerde pek çok kez yaşadığımız ölüm biçimidir bu. Oysa gaz ölçümü yapılsa, gaz oranına göre orada fanlarla gaz tahliyesi yapıldıktan sonra sıcak çalışma yapılsa hiç kimseye bir şey olmaz. Madenlerde de aynı durum vardır. Dursunbey’de maden ocağında gerçekleşen patlamada suçlu “sigara içen işçiydi”. Devlet ve maden sermayesi orada birikmiş gazın içerisinde işçilerin neden çalıştırıldığından bahsetmiyor. Kamuoyunu kandırıyorlar. Maden sektörü de ateşle, gazın içiçe olduğu çalışma alanıdır zaten. Madenlerde kullanılan gezgin makineler, dizel benzin ve hidrolik sıvılar içeriyor. Yani patlayıcı ve yanıcıdır. Dahası elektrikli aletler ve dizel motorlar ise ateşleme ve yanma için birer kaynaktır. Gaz sızıntısı konusunda uyarı sinyali verecek cihazlar, alevlenme olduğu zaman yangını anında haber veren ve müdahale eden otomatik yangın söndürücü sistemlerin kullanılması gerekmektedir.

lu ile iş cinayetleri ve taşeronluk sistemi üzerine konuştuk...

ve sömürüsü üzerine üzendir!”

Gaz güçlü çekişli fanlarla tahliye edilmelidir. Oysa bu konuda zerre kadar önlem alınmamaktadır. Bu, aşırı kâr hırsının ürünüdür. Kapitalizmin doğasında bu kâr hırsı vardır. Bu nedenle işçi ölümleri kaçınılmazdır.

GİSBİR ölü gizleme konusunda uzmanlaşmış...

- Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerinde, son bir-iki yıl içerisinde sayısal olarak nasıl bir değişim yaşandı? Çalışan işçi sayısı, iş hacmi ve örgütlenme açısından Tuzla tersanelerinin son tablosu nedir? Tersane patronları kriz süreciyle beraber nasıl bir konumlanış içerisine girdiler?

- Tersanelerde yaşanan iş cinayetleri konusunda yıldan yıla hızlı bir artış gözleniyor. Zaten ilk zamanlarda doğru düzgün bir kayıttan bahsedebilmek mümkün değil. İlk kayıt 1985 yılında tutulmuş, o da 1 kişi. 1992 yılına kadar aradan geçen yedi yıl içerisinde herhangi bir kayıt yok ortada. Bu 7 yıl içerisinde bir iş cinayetinin gerçekleşmemiş olması mümkün değil. Ölüler kaybediliyor. Kamuoyundan gizleniyor. Son ölüm olan Mehmet Tağrikulu'yu zor bulduk. Ölü gizleme konusunda uzmanlaşmış GİSBİR. Biz birçok iş cinayetinin hastane kayıtlarında “iş kazası” olarak geçtiğini düşünmüyoruz. Önceleri hep öyleydi. Şimdi biraz daha farklı, gizleme şansları olmuyor. Ama önceleri, ölen bir işçiyi patron özel olarak, özel bir hastaneye götürüyor. Orada kayıttan “iş kazası” olarak tutulup tutulmadığı tam bir muamma. Bu konuda Şifa Mahallesi'nde bulunan John Hopkins Anadolu Sağlık Merkezi sicillidir. Geçmiş ve bugün için kaç kişi ölmüştür, bilinmiyor. Oysa devlet bunu rahatlıkla açığa çıkarabilir. Sadece ölen işçiler için değil, fakat aynı zamanda kaza geçirmiş, meslek hastalığına yakalanmış bütün tersane işçileri için geçerli. Devlet bu rakamları açıklamakta şeffaf davranmalıdır. Bu kayıtların tutulmasında ve kamuoyuna açıklanmasında özenli davranmalıdır. Bunu Sağlık Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı birlikte yapabilmeli. Kaç kişi ölmüş, kaç kişi yaralanmış, kaç kişinin işlemleri mevzuata uygun yapılmış. Kim yargılanmış, yargı süreci hangi aşamadır. Bunları kamuoyuna açıklamalıdır. Ancak devlet eğer bu yapılsa ortaya dökülecek facianın boyutlarını bildiği ve tepkilerden çekindiği için özel olarak sakınmaktadır. Buna rağmen havza güçlerinin çabasıyla açığa çıkmış bir liste var elimizde. Bu liste gerçekleri tam olarak yansıtmıyor.

Tersanelerdeki iş cinayetlerinin son birkaç yıllık tablosuna gelince üretim artışına paralel olarak iş cinayeti sayısında da belirgin bir artış gözleniyor. 2005 yılında 8, 2006'da 10, 2007'de 12, 2008'de 21, 2009'da 15, 2010 yılının yarısında 4 işçi iş

cinayetine kurban gitti.

2008-2009 yıllarında oldukça yoğun bir üretim süreci yaşandı. Fakat küresel krizle beraber en sert darbeyi yiyen gemicilik sektörü oldu. Biz burada bunu bariz bir şekilde hissettik. Gemicilik sektörü bu etkilenmeyi dünya çapında yaşadı. 2009 yılının Aralık ayından itibaren kitlesel işçi kıyımları yaşandı. Kadrolu-taşeron binlerce işçinin işine son verildi. Ücretler yarı oranında düşürüldü. İşçilere aylarca ücretler ödenmedi. İşçi hakları konusundaki her şey donduruldu. Bu son saydığımız özellikle kadrolu işçileri vuran bir etkendi. 2009 yılının ortalarında Tuzla tersanelerinde çalışan sayısı 30-35 bin civarında iken, bugün bu rakam 5-7 bin olarak açıklanmaktadır. Tabii ilk işten atılanlar, mücadele dinamiği taşıyan işçiler olunca, Tuzla'da mücadele anlamında uzun süredir, zayıf bir süreç yaşanıyor. Bu dönem öfkeyi yeniden biriktirme dönemidir. İşsizlik tersane işçisi için ölümle eşdeğer olduğundan, patronlar bu yönü iyi kullanmaktadır. Çalışan işçileri işsizlikle tehdit ederek istediği şartlarda çalıştırabilmektedir. Sesini çıkarma eğilimi taşıyan her işçiye rahatlıkla kapı gösterilmektedir. Bu anlamda dönem itibariyle suskun bir dönem yaşanmaktadır. Bütün bu çalışma şartlarına gerekçe olarak küresel kriz gösterilmektedir. Oysa bu kriz döneminde dahi Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım tersanelere 2.2 milyon dolarlık sipariş verdiklerini açıkladı. Dahası birçok tersane askeri gemi ihalesi almış bulunuyor. Bunlar önemli kâr olanaklarıdır sermaye için. Fakat onlar bu kârlarla yetinmemektedir. Daha da ötesini istemekte devletten kredi talebini her fırsatta yinelemektedir. Devlet de bu konuda gereken desteği sunmuş oldu. Gemi inşa sanayi teşvik kredisi

kapsamına alındı.

Hiçbir hakkın tanınmadığı yerlerde işçi sağlığı ve güvenliğinden bahsedilemez

- Tuzla tersaneler bölgesini de içine alacak biçimde, sektörlerde yaygınlaştırılan taşeronlaştırma uygulamaları yaşanan işçi ölümleriyle birlikte sınırlı da olsa birtakım tartışmalara konu oldu.

Taşeronlaştırmanın genel çerçevede çalışma yaşamı, özelinde ise iş kazalarına ne gibi etkileri olmaktadır?

- Madenlerde, fabrikalarda, tersanelerde bütün çalışma alanlarında taşeronluk sistemi oldukça yoğun bir şekilde kullanılmaktadır. Taşeronluk sistemi başta yaşam hakkı olmak üzere her türlü sosyal hakkın gaspı anlamına gelmektedir. Bu şu anlama gelir; asıl işverenin işçi hakları konusunda yerine getirmesi gereken yükümlülükleri üzerinden atması anlamına gelir. Bu hakların uygulanma koşulunun “alt yüklenici” denilen taşeronların insafına bırakılması anlamına gelmektedir. Taşeronluk sistemi altında herhangi bir sosyal haktan bahsetmek mümkün değil. Buna ücretler de dahil. Esnek çalışma modelinin bir ürünü olarak karşımızda durmaktadır. Uzayıp giden çalışma saatleri, sigortasızlık, ücret gaspları, iş cinayetleri taşeronluk sisteminin dolaysız sonucudur. Fakat aynı zamanda sendikal örgütlülüğe vurulan güçlü darbelerden biridir. Taşeronluğun hüküm sürdüğü yerde örgütlenmek neredeyse imkansız hale getirilmektedir. Bu anlamıyla da işçiyi bölüp parçalaması açısından da sermayenin en güçlü

dayanaklarından biridir. Taşeronluk sistemi iş cinayetlerinin de nedenlerinden biridir. Çünkü taşeronluk sistemi altında asıl işveren, masraflı olan işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini, bu masrafları kaldıramayacak ya da herhangi bir yasal yükümlülük altında bulunmayan taşeronla devretmektedir. Sonuç ortada peşpeşe yaşanan iş cinayetleri. Dahası ödenmeyen ücretler, envai çeşit hak gasplarının bariz bir şekilde yaşanması iş kazaları için bir başka etkidir. Zira işçi sağlığı ve güvenliği çalışanların sosyal, bedensel, ruhsal yönünü güçlü tutmaktır. Hiçbir hakkın tanınmadığı yerlerde işçi sağlığı ve güvenliğinden bahsedilemez.

Hükümet ve sermaye partileri kurulu düzenin dayanakları ve korucularıdır

- Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, Zonguldak'ta 30 işçinin öldüğü grizu patlamasının ardından taşeronlaştırma uygulamasına son vermenin mümkün olmadığı yönünde açıklamalarda bulunmuştu. Dinçer'in söz konusu açıklamasıyla da birlikte ele alındığında, sermaye cephesinin ve onun sözcüsü hükümetlerin ya da partilerin bu uygulamadan vazgeçememelerini nasıl açıklamak gerekir?

- Kapitalizmin serbest piyasa ekonomisi safsatasının bir ürünü olan taşeronluk sistemi, sömürünün dizginsizce serbestleşmesi anlamına geliyordu. Liberal ekonomi masallarının altında bu sınırsız sömürü arzusu vardır. Sermaye düzeninin şekillenişinin ruhuna aykırı olmayan bir sistemden söz ediyoruz. Bu durum eşyanın tabiatına aykırı değil. Kapitalizm kan emici bir düzendir. O düzen içerisinde konumlanan her kimse bu çarka ayak uydurmak zorundadır. Bu hükümet ve sermaye partileri de bu kan üzerine kurulu düzenin dayanakları ve korucularıdır. Salt Ömer Dinçer değil, o bakanlığa gelen herkes aynı ritüeli ortaya koyuyor. Tuzla tersanelerindeki seri iş cinayetlerinde gündeme gelen taşeronluk sisteminde de eski çalışma Bakanı Faruk Çelik aynı şeyleri söylemişti. Böylesi bir dönemde çıkarılan “Alt İşveren Yönetmeliği”nde, taşeronluk sistemi meşru bir zemine oturtulmaya çalışılmıştı. Faruk Çelik taşeronluk sisteminin kaldırmanın mümkün olmadığını, taşeronluk sisteminin ancak denetim altına alınabileceğini açıklamıştı. Oysa tam da böylesi bir dönemde Tuzla tersanelerindeki taşeronluk sisteminin yasalara aykırı olduğu başta biz olmak üzere birçok çevre tarafından dile getiriliyordu. Asıl işin parçalanarak taşeronlara devredilemeyeceği yasal hükmüne rağmen tersanelerde asıl işlerin ezici bir çoğunluğu taşeron şirketlere devredilmişti. Bu yasadışılığa rağmen çalışma Bakanı Faruk Çelik, GİSBİR ile aynı ağzı kullanarak taşeronluğu savunmuştu. Şimdi ise madenlerde gerçekleşen iş cinayetlerinde aynı senaryo ortaya konuyor. Sermaye gruplarını korumak, kollamak, yasadışılıklarına göz yummak sermaye hükümeti ve partilerinin işidir. Bu, şu anlama gelir. Madenlerde de tersanelerde de istediğiniz kadar işçi öldürebilirsiniz. İsteddiğiniz kadar onların haklarını yiyebilirsiniz.

Tersanelerde de, madenlerde de sorun yapısal

- Son dönemde, özellikle tersane, maden ve kot taşlama sektörlerinde yaşanan iş cinayetlerinin ardından, hükümet eliyle çeşitli yasal düzenlemelerin yapıldığı ya da önlemlerin alındığı görüntüsü öne çıkarılmaya çalışılıyor. Kot taşlamanın Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgeyle yasaklanması, iş cinayetlerinin yaşandığı bazı tersane ve maden ocaklarının kapatılması bu adımlara örnek olarak gösteriliyor. Siz söz konusu adımları nasıl

değerlendiriyorsunuz? Bunların nasıl bir karşılığı olduğunu düşünüyorsunuz?

- Sağlık Bakanlığı, her türlü kot giysi ve kumaşlara uygulanan püskürtme işlemi kum, silis tozu veya silika kristalleri içeren herhangi bir madde kullanılmasını yasakladı. Ama 5 bin işçi ölüm tehlikesi altında. Silikozis en eski meslek hastalıklarından biridir. Kot kumlama işi de Avrupa'da yıllar önce yasaklanan bir yöntemdir. Bu konuda devletin silikozis hastalığına yönelmesi ancak ve ancak silikozis hastası işçilerin ve ilerici kurumların çabalarıyla gerçekleşti. Devlet tersaneleri kapattı ama seri cinayetler yaşandıktan sonra. Devlet madenlerde de kapatma yoluna gitti ama burada da kitlesel ölümler yaşandıktan sonra.

Bizler bunların birer oyundan ibaret olduğunu biliyoruz. Kapatmaları da para cezalarının da, bazı yasaklamaları da kamuoyu tepkisini yok etmek amaçlı yaptıklarını biliyoruz. Bu tip girişimlerin asla iş cinayetlerini önleyemeyeceğini Tuzla tersaneleri örneğinden gördük. Çünkü tersaneler kapatıldığı halde iş cinayetleri sürüyordu. Kapatılıp açıldıktan sonra da iş cinayetleri devam etti. Biz işyerlerinin kapatılmasının çözüm olmadığını vurguladık. Tam tersi çalışan işçilerin mağdur olduğunu belirttik. Tersanelerin kapalı kaldığı süre içerisinde mağdur olan işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesini istedik. Bu kayıpların İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanması gerektiğini vurguladık. Oysa onlar İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken parayı sermayenin yağma alanına açtılar. Biz “önlem alın” dedik, “tersaneleri kapatın” demedik. Devlet tersane kapatarak patronu cezalandırdığı görüntüsü çizmeye çalışıyor. Eğer patron cezalandırılacaksa taammüden adam öldürmek suçundan tutuklanıp yargılanmalıdır. Bu yapılmadı. Birkaç müdür, taşeron ve gemi mühendisini tutukladılar, onları da kefaletle serbest bıraktılar. Bütün bu hamlelerle devlet asıl sorunu karartıyordu. Asıl sorun işçi sağlığı ve güvenliğine kaynak aktarmamaktı. Bir işçinin işyeri kapısından girer girmez karşılaşılan bütün risk faktörleri bellidir. O riskleri ortadan kaldırdık dedik. Oysa onlar böylesi bir oyun oynadılar. Basın yayın organları da sorunu çarpıttı. Zira sermaye basınının sorunu algılayışı sermayeden bağımsız olamazdı. Yaptığımız eylemlerde, okuduğumuz basın açıklamalarındaki sözcüklerimizi cımbızla çekip farklı yansıttılar. Flash TV özellikle bunu yaptı. Daha başka boyalı basın da yaptı. Sanki biz tersanelerin kapatılmasını istiyormuşuz gibi bir izlenim yarattılar. Oysa biz bunun bir oyun olduğunu defalarca vurgulamıştık. Madenleri kapattılar da ne oldu. Sorun bu değil. Tersanelerde de, madenlerde de sorun yapısal. Taşeronluğun, önlemsizliğin, örgütsüzlüğün, kurlsız ve güvencesiz çalışma koşullarının olduğu her yerde iş cinayeti potansiyeli yüksektir. Kapitalizmin bunu çözebilecek gücü yoktur. Öyle bir sorunu da yoktur. İşçi örgütlülüğü güçlenirse, mücadele dinamiği arttıkça sermaye üzerinde basınç uygulanır ve sorunlar bir parça hafifler. Daha ötesi yoktur. Ücretli kölelik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

düzeninde daha ötesi yoktur. Başbakan her zaman söylüyor “iş kazalarını sıfıra indirmek mümkün değil” diyor. Bu onların düzeninin en yalın özeti. Kapitalizm kendini işçi kanı ve sömürüsü üzerinden var eden bir toplumsal düzendir.

Kuralsız ve güvencesiz çalışma ortak bir sorundur

- Yaşanan iş cinayetlerine karşı, emek ve meslek örgütleri başta olmak üzere, konunun muhatabı olan toplumsal muhalefet özneleriyle birlikte nasıl bir mücadele hattı örülmelidir? Bu mücadele hangi araç ve taleplerle yürütülmelidir?

- Kuralsız ve güvencesiz çalışma koşulları ile iş cinayetleri işçi sınıfının tamamını kesen ortak bir sorundur. Toplam bir değerlendirme yapacak olursak; bugün işçi sınıfının güveneceği bir sendikal yapı yok. Sendikaların tepesine bürokrasi egemen olmuş durumda. Maden işçilerinin sendikası GMİS'in işçi ölümlerinde sendika binasında mevlüt okutma dışında yaptığı bir iş yok. Tersanelerde kadrolu işçilerin örgütlü olduğu Dok Gemi-İş Sendikası'nın gerçekleşen iş cinayetleri karşısında yaptığı tek bir açıklama, tek bir tepki yok! Tersanelerdeki bir diğer sendika olan Limter-İş Sendikası'nın tepesindeki anlayışın kronikleşmiş grupçu hastalığı, örgütlenme mücadelesini kısırlaştıran nedenlerden biridir. Meslek odalarının ve sendikaların bu konuda halen yapacakları çok fazla şey vardır. Yapılması gerekenin oldukça gerisindeler. Talepler bellidir. İşçi sağlığı ve güvenliği madem işçiyi sosyal, bedensel ve ruhsal olarak koruma anlamı taşımakta o zaman aşağıda sayacağımız talepler uğruna mücadele emek ve meslek örgütleriyle birlikte yapılmalıdır.

*** Taşeronluk sistemi tümünden kaldırılmalı, bütün işçilere kadro hakkı!**

*** Ücretler arttırılmalı, ana firma tarafından zamanında ödensin!**

*** Sigorta primleri ana firma tarafından ve gerçek ücret üzerinden yatırılmalı!**

*** Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalı!**

*** Her tersaneye ambulans, revir ve acil müdahale doktoru!**

*** GİSBİR Hastanesi kapatılmalı, Tuzla Devlet Hastanesi'nin kapasitesi genişletilsin, tam donanımlı hale getirilsin!**

*** İşçi katili tersane patronu ve taşeronlar tutuklanıp yargılansın!**

Bu talepler ekseninde emek ve meslek örgütleri, devrimci kurumlar bir araya gelmeli havzayı tek bir fabrika olarak algılayan bir bakışla çalışmalara başlamalıdır. Uluslararası alanda nasıllı “Şikago mezbahaneleri” ve Güney Afrika elmas madenlerindeki çalışma şartlarındaki vahşetin yarattığı tablo kitlesel bir mücadeleyi doğurmuşsa Tuzla tersanelerinde de yaratmıştır, yaratacaktır.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Temmuz Ayı Toplantısı Sonuçları...

MİB MYK Temmuz ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- Toplu sözleşme sempozyumu üzerine değerlendirme
- Toplu sözleşme sürecine ilişkin yeni dönem planlaması
- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme
- Bülten üzerine planlama

- Toplu sözleşme sempozyumu üzerine değerlendirme:

27 Haziran tarihinde gerçekleştirilen "Toplu Sözleşme Sempozyumu"nun arkasından toplanan MYK öncelikle sempozyum ve sonuçları üzerine bir değerlendirme yaptı. Yapılan değerlendirmede sempozyum hakkında çeşitli tespitlerde bulunulmuş ve bazı sonuçlar çıkarılmıştır:

1. Toplu Sözleşme Sempozyumu, işkolunda sürece hazırlıklı girmek bakımından atılmış son derece önemli bir adımdı. Özellikle sendika yönetimlerinin süreci sürüncemeye bırakan ve hasır altı etmeye çalışan tutumları karşısında, **Metal İşçileri Birliği** gibi bir devrimci işçi inisiyatifi tarafından gerçekleştirilen bu çalışma son derece anlamlıdır. Zira böylelikle her şeyden önce MESS'e ve sendika bürokratlarına meydanın boş olmadığı gösterilmiş bulunmaktadır.

2. Sempozyumda örgütlü-örgütsüz, TİS kapsamında ya da değil onlarca metal işçisi yan yana gelerek toplu sözleşme süreci konusunda tartışmış, fikir üretmiş ve mücadele etme kararlılığını göstermiştir.

3. Sempozyumun hedeflerinden biri de metal işçilerini TİS sürecini kazanmak üzere örgütlenme ve mücadele konusunda bilinçlendirmek ve silahlandırmaktır. Bu bakımdan Sempozyum'un en azından katılımcı olan ileri ve devrimci metal işçileri nezdinde bu yönde anlamlı sonuçlar yarattığını söyleyebiliriz. Bununla birlikte Sempozyum bu yönde bir başlangıç olarak görülmeli ve bu çalışmanın birikimleri üzerinden metal işçilerinin geniş bölüklerini sistematik biçimde eğitmeli, mücadeleye hazırlamalıyız.

4. MYK, Sempozyum'un birikimlerini de metal işçilerinin geniş bölüklerine taşımak amacıyla, Sempozyum'da sunulan tebliğlerden ve yapılan konuşmalardan yola çıkarak en kısa sürede bir "TİS broşürü" hazırlayacaktır.

- Toplu sözleşme sürecine ilişkin yeni dönem planlaması:

Toplu sözleşme süreci taslak hazırlama, yani talepleri oluşturma aşamasındadır. Bu aşama sürecin bundan sonraki seyri bakımından kritik önemdedir. Zira taleplerin içeriği mücadelenin gerilimini ve eksenini belirleyecektir. Taleplerin belirlenme yöntemi ise metal işçisinin sürece aktif biçimde katılımı açısından özel bir önem taşımaktadır. Dolayısıyla bu dönemin müdahalesinin temel hedefi, bu yönde gerekli adımları atabilmektir. Yani bir yandan metal işçisinin haklı ve meşru taleplerini belirlemek ve bu talepleri metal işçilerine sahiplendirmektir. Diğer yandan bunu taban örgütlenmelerinin oluşturulması görevi ile bir arada

ele almaktır. Son olaraksa metal işçilerinin taleplerini, hem sendika bürokratlarına dayatacak, hem de MESS'i zorlayacak bir mücadele yürütülmelidir.

Bu temel kaygı ve yaklaşımdan hareketle MYK, Sempozyum'da da metal işçilerinin başlıca talepleri olarak öne çıkan altı maddeyi metal işçilerine taşımak ve metal işçilerinin isteği ve iradesi olarak ortaya koymak ve sendika bürokratlarını bu talepleri sahiplenmeye zorlamak amacıyla bir **imza kampanyası** başlatacaktır. Sendika yönetimlerini hedef almak üzere başlatılacak imza kampanyası Eylül ayı başında tamamlanacaktır. MYK tüm bileşenlerini bu imza kampanyasını en etkili biçimde yapmak üzere seferber olmaya çağırılmaktadır.

Toplam çalışma açısından özel bir önem taşıyan bu aracın kullanımıyla birlikte diğer çalışmalarımızı ve kullanılacak araçları şu başlıklar altında toplayabiliriz:

1. Sürece yönelik etkili bir müdahaleyi örgütlemek, metal işçilerini taraf haline getirmek hedefine ulaşmak her şeyden önce süreç hakkında gerekli bilgiye; yaklaşımımız, örgütlenme ve mücadele hattımız konusunda yeterli bir donanımına sahip olmayı gerektirmektedir. Bunun için Sempozyum ile bu çerçevede atılmaya başlanan adımlar sürdürülmelidir. Konuyla ilgili yayınlanmış materyallerin incelenmesi ve tartışılması, dışımızdaki birikimlerden azami ölçüde yararlanılması bu kapsamda yapılabilecekler içerisinde.

2. Yaygın ve etkili uyarma ve bilinçlendirme çalışması örgütlemeliyiz. Bu kapsamda başlayan çalışmalarımızı daha sistematik ve yoğun biçimde yürütmek durumundayız. TİS Broşürü, bülten, bildiriler, ozalit ve afişler, duvar gazeteleri, TİS masaları, anket gibi araçlarımızı amaca en uygun biçimde kullanmalıyız.

3. Örgütlenme alanında atılacak adımların kritik önemini biliyoruz. Bu çerçevede mutlak suretle TİS komitelerinin ve ortak mücadele platformlarının oluşturulması için çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Bu amaçla, başta aylık genel MİB toplantılarını bu gündemle toplamalı, ikinci olaraksa duyarlı metal işçilerini kazanmak üzere ön hazırlıkları güçlü bir kitle çalışmasıyla yapılmış etkinlikler örgütlemeliyiz.

4. Yarattığımız duyarlılıkları ve örgütlenme yönünde

atılan adımları eylemli bir süreçle birleştirmeliyiz. Mevcut aşamada talepleri sendika bürokratlarına ve MESS'e dayatmak üzere eylemler düşünülebilir.

- İşkolunda diğer gelişmeler ve genel gündemler üzerine değerlendirmeler:

1. Bu gündem başlığı altında tartışılan konulardan birisi daha önce de üzerinde durduğumuz metal işçileri içerisinde yoğunlaşan sendikal örgütlenme eğilimidir. Bir dizi yeni örnek aracılığıyla giderek belirginleştiğini düşündüğümüz bu eğilimin, sınıf hareketinde her bakımdan bir yenilenmeye, sendikalara hakim bürokratik, ihanetçi tahakkümün parçalanması yolunda bir çıkışa dayanak olması en öncelikli beklentimizdir. Ancak bunun gerçekleşmesi ancak bu eğilimin bilinçli ve örgütlü bir gelişme çizgisine oturması ölçüsünde mümkündür. Bu ise Metal İşçileri Birliği'ne büyük bir sorumluluk yüklüyor. Daha çok işçi sınıfının genç kuşaklarının enerjisine ve inisiyatifine dayanan bu eğilimi kucaklamak ve onu temsil etmek MİB'e düşüyor. MYK, bu bilinçle tüm MİB bileşenlerini bu yolda harekete geçmeye, güç ve imkanlarını kullanmaya çağırılmaktadır.

2. Tartışılan diğer bir konu ise artan gerici sendikal rekabet oldu. Son örnek Kardemir'de yaşanmıştır. Çelik-İş'in aynı zamanda "patron" olduğu bu fabrikada Türk Metal'in örgütlenme çalışması yapması sonucunda başlayan rekabet, kan dökmeye kadar varmıştır. Kardemir işçilerinin de özünde bir gerici rant kavgasından başka bir şey olmayan bu çatışmada taraflaşması da işçi sınıfının mücadelesine zarar vermektedir. Bu gerici rekabet nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın kaybeden metal işçileri olacaktır. Kardemir örneğinden hareketle MYK, metal işçilerini sendikal bürokratları ve ihanet çetelerinin bu gerici kavgalarına dolgu olmamaya, hakları ve geleceği için elbirliği yaparak sermayeye ve uşaklarına karşı mücadele vermeye çağırılmaktadır.

3. Bir diğer konu başlığı ise, bir bütün olarak sermayenin işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırı hazırlığıdır. Kıdem tazminatlarının gaspı ve esnek çalışmanın önündeki tüm engelleri kaldırmak anlamına gelen part-time çalışması ve özel istihdam

büroları gibi uygulamaların önünün açılması gibi maddeleri olan bu saldırı programının önümüzdeki dönemde gündeme taşınacağı görülmektedir. Her bir maddesi dahi grev nedeni olan bu saldırı programını göğüsleyecek bir mücadele için şimdiden harekete geçmek ve hazırlanmak durumundayız. MİB MYK bu bilinçle, bu saldırı programına karşı mücadeleyi örgütlemeyi temel bir görev saymaktadır. Özellikle bu saldırı programının TİS sürecindeki temel çatışma başlıklarıyla da örtüştüğü gerçeğinden hareketle, bu saldırıya karşı mücadele ile TİS sürecinde MESS’e karşı mücadeleyi birleştirmeliyiz. Döneme bu bilinçle yaklaşacak, işkolundaki mücadeleyi genel sınıf mücadelesinin bir mevzisi olarak göreceğiz.

4. MYK aynı zamanda bu konuyla da bağlantısını göz önünde tutarak, Avrupa’da halen yaşanmakta olan krizin ikinci dalgasının sınıf mücadeleleri açısından doğurduğu ve doğurması muhtemel gelişmeler üzerinde de durmuştur. Birçok Avrupa ülkesinde gündeme getirilen kemer sıkma politikalarına karşı sınıfın ve emekçilerin mücadelesi yükselmektedir. Büyümekte olan bu sınıf mücadelesini selamlayan MYK, önümüzde dönemde Türkiye işçi sınıfının da bu mücadele sürecinin parçası olacağı nesnel koşulların bulunduğunu değerlendirmektedir. Zira öfkesi burnunda olan işçi sınıfı, yeni saldırı politikalarıyla birlikte, Avrupa’da büyüyen krizin yeni dalgası ve işçi sınıfına kesilen kapsamlı faturaların kendisini de vuracağını bilmelidir.

- Bülten üzerine planlama:

MYK, Temmuz sayısını ayın ilk haftasında yayınlamak üzere hazırlıklarını yapacaktır. Temmuz sayısının merkezinde TİS süreci olacak. Taleplerin belirlenip taslakların oluşturulduğu şu dönemde ayrıca örgütlenme yönünde ilk adımların da atılması gerekmektedir. Dolayısıyla kapakta bu konuyla ilgili uyarı ve çağrımız olacak.

Yayında diğer bir temel gündem ise TİS Sempozyumu olacak. Sempozyumun haberi ile birlikte katılımcıların konuşmaları ile, tebliğ ve sunumlardan önemli bölümleri yayınlayacağız.

TİS gündemi ile bağlantılı olarak ayrıca konuyla ilgili yapılacak röportajlara yer vereceğiz.

TİS sürecine müdahale kapsamında düşündüğümüz imza kampanyasının metnini arka kapaktan yayınlayacağız.

Dönemin öne çıkan başlıklarından olan sermayenin kapsamlı saldırı paketini bir yazıya konu edeceğiz.

Sendikalar cephesinden Kardemir ile birlikte BMİS’in yakın zamanda yapılan Genel Temsilciler Toplantısı üzerinde duracağız.

Adana’da kurulu bulunan Temsa’da işçilerin Çelik-İş yönetimine yönelik karşı gösterdikleri tepki, içeriden alınacak bilgi ve görüşler aracılığıyla işlenebilir.

Son dönemde yaşanan direnişler hakkında her türlü bilgi, haber, değerlendirme ve röportaja bültende yer vereceğiz.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

1 Temmuz 2010

“Birliği sağlama zamanı!”

Metal İşçileri Birliği’nin düzenlediği Toplu Sözleşme Sempozyumu’na katılan işçilerden MESS Grup Sözleşmeleri süreci üzerine görüşlerini aldık.

“Biz patronlarla savaşmak zorundayız”

Yusuf Yıldız (Asemat işyeri baştemsilcisi): Bu dönemki sözleşmenin geçtiğimiz dönemden daha iyi olması mutlaka gerekiyor. Mücadele açısından da tabanın alacağı eğitimler çok önemli. İnsanlar sendikalarını tanımalı ve mücadele içerisine girmeli. Tabandaki işçiler şu an bir kıvılcım bekliyorlar. Burada tabii BMİS’in sergileyeceği tutum çok önemli.

Türk Metal üyesi işçilerin de kendi sendikalarının tutumunu öğrenmesi gerekiyor. Türk Metal MESS’le birlikte eğitim yapıyor. Bunlar kendi dergilerinde yazıyorlar. Bizim de işin iç yüzünü anlatmamız gerekir. Bu işçilerin hala Türk Metal’in arkasından gitmesi bizi üzüyor. Biz patronlara karşı mücadele etmek zorundayken sendikaları patronlarla işbirliği içerisinde, bunu iyi anlatabilmemiz gerekiyor.

(...) Sendikalı sendikasız ayrımı yapmadan bu mücadeleye girebilecek tüm arkadaşlarımızı kapsayabilmemiz lazım. Zaten BMİS bunu bir şekliyle yapıyor. Örneğin bugün bu kapsamda süren bir eğitim çalışması var.

Bu dönemde yeni saldırı hazırlıkları da var. Esnek çalışma, bölgesel asgari ücret gibi. Türk Metal daha doğrusu Türk-İş, patron sendikası olan MESS’le beraber bunun baskısını yapıyor. Bunları göz önüne alarak mücadele vermemiz gerekiyor.

Çok büyük bir eksikimiz ise TİS komiteleri noktasında. TİS komitelerinde bulunan arkadaşlarımızın daha yoğun eğitim yapmaları gerekiyor. Onların çok sağlam durması gerekiyor. İşçiler şu an gerçekten bir önder bekliyorlar. Mücadelenin önüne geçecekler birkaç kişiyle sınırlı kalmaz da çoğalırsa taban da harekete geçecektir. Daha iyi örgütlenip bu mücadeleyi başarmamız gerekiyor. Bu birliği sağlama zamanı artık gelmiştir.

“Komiteler kurulmalı!”

Murat Ögütçü (Sinter direnişçisi): TİS süreci sonuçta sadece sözleşme imzalayacak metal işçilerini kapsamıyor, daha geniş bir etki alanı var. Bu süreçte işçilerin doğrudan söz sahibi olacağı, biraraya geleceği komiteler kurulmalı. Bu komiteler aracılığıyla toplu sözleşmelere katılıp daha iyi haklar alabilmek için mücadele etmemiz lazım. İşçilere düşen en önemli görev bu.

Burada bir diğer nokta ise öncü işçilerin bir araya getirilmesi. MİB bunu başarmalı. TİS imzalayacak yerlerde yapılacak toplantılarla, hangi taleplerle MESS’in karşısına çıkılması gerektiği iyi bir şekilde anlatılmalı.

“Bilinçli arkadaşların öne çıkması gerekiyor!”

Kartal’dan BMİS işyeri temsilcisi: Katetmemiz gereken çok mesafe var. Örneğin ben BMİS üyesi bir işçi olarak, BMİS’in ülkemizdeki en ileri sendikalardan biri olmasına rağmen geride kaldığı çok noktalar olduğunu düşünüyorum. TİS sürecinde de bu böyle. Biz kendi fabrikamızda TİS Kurulu oluşturduk. Sonrasında şubeye giderek bir toplantı da başka fabrikadan gelen arkadaşlarla yaptık. Toplantının sonuçlarına baktığımız zaman şunu gördük. Sendika konu hakkında işçilere hiç eğitim vermemiş, anlatmamış. Bazı arkadaşlar sosyal aktivitelere, TİS’le alakasız konulardan bahsediyorlardı. Oraya ne için geldiğini bilmiyorlardı. Bu sorunları aşabilmemiz gerekiyor. Burada da bilinçli arkadaşların öne çıkması gerekiyor. Biz o toplantıda ön plana çıkarak bunu

giderdik.

(...) Ayrıca bu sözleşmenin daha iyi geçeceğini düşünüyorum çünkü metal işçilerinin arasında genç işçilerin ağırlığı artıyor. Genç işçilerin, düşük ücret aldıkları ve daha ağır koşullarda çalıştırıldıkları için bu koşulların iyileştirilmesi için mücadeleye daha yakın olduklarını düşünüyorum. O yüzden 2010-2012 sözleşmesi daha iyi geçecektir.

“Tüm fabrikaları hedefleyen bir çalışma yürütülmeli!”

İzmir Bakırçay’dan bir demir-çelik işçisi: Bizim bölgede ağırlıklı olarak Türk Metal örgütlü. Daha sendikadan yapılan bir şey yok. Burada iş işçilere düşüyor. Sendikaya bırakırsak yine satacaklar. Zaten elimizdeki haklar sınırlı onları da kaybetmekle yüzyüzeyiz.

Burada en önemli iş öncü metal işçilerine düşüyor. Bu birlik üzerinden elde edilen anlamlı birikimin değerlendirilmesi gerekiyor. Fabrikalardaki TİS komiteleri üzerinden şekillenmesi ve kapsayıcı olması lazım. Örgütsüz yerleri de kapsamı lazım. Sonuçta bu sözleşmeden çıkan sonucun çok daha beteri örgütsüz yerlerde uygulanacak. O yüzden herkesi ilgilendiriyor. Örgütlü-örgütsüz tüm fabrikaları hedefleyen bir çalışma yürütülmeli.

“Görev öncü, devrimci işçilerin!”

İzmir Çiğli Organize’den bir işçi: Sürecin şöyle bir eksikliği var. Bilgilendirme üzerinden geniş bir çalışma yapmak gerekiyor. İzmir’de 10-12 tane Türk Metal’de örgütlü MESS kapsamında işyeri var. Manisa’yı da katarsak Türk Metal’de örgütlü 24-25 fabrika var MESS kapsamında. BMİS sadece 2 fabrikada var MESS kapsamında. BMİS’in yaptığı toplantılardan kaynaklı oradaki işçiler süreçten haberdar ancak, bizim gördüğümüz Türk Metal’in olduğu yerlerin süreçten hiçbir haberi yok. Hatta Manisa’da bir temsilcinin bile haberi yoktu. Sürece dair hiçbir bilgileri yok. Bu fabrikalara mutlaka TİS sürecinin başladığına dair bilgilendirmelerin de yapılabilmesi gerekiyor. Aslında daha bu kadar gerisindeyiz işin. (...)

“İşçileri bir araya getirmemiz lazım!”

Gebze’den Türk Metal üyesi bir işçi: Bunlar düzenlerini kurmuşlar. Kendi çıkarları için bir araya geliyorlar işçilere yönelik bir şey yok. İşçilerin bir araya gelmesi, toplu hareket etmesi tek bir ses yükseltmesi gerekiyor. Kendi haklarını savunması, verdiği emeğin karşılığını alması gerekiyor. Şimdi olduğu gibi işçilerin bir parça ekmek için allaha şükür demesiyle olmaz bu iş. Mutlaka sokağa inmesi lazım. (...)

Kızıl Bayrak / İstanbul

Öncü metal işçileri Toplu Sözleşme Sempozyumu'nda buluştu...

“MESS’i ezelim! Çaldıklarını geri alalım!”

Metal İşçileri Birliği (MİB) 27 Haziran Pazar günü **Toplu Sözleşme Sempozyumu** gerçekleştirdi.

Halis Kurtça Kültür Merkezi'nde yapılan ve çeşitli illerden metal işçilerinin katılım sağladığı sempozyum canlı bir atmosferde geçti. “MESS’i ezelim! Çaldıklarını geri alalım!” şiarıyla gerçekleştirilen sempozyumda, çalışma alanlarında belirlenen başlıklar kolektif bir tartışma zeminiyle sempozyuma taşındı.

İki bölümden oluşan sempozyumun ilk bölümünde çalışma alanlarının hazırladığı tebliğler sunuldu. Mücadele, örgütlenme ve talepler başlıkları tebliğlerle ele alınırken ikinci bölümde ise Tez-Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır bir sunum gerçekleştirdi.

“MESS’in yeni saldırı girişimlerine boyun eğmeyeceğiz!”

Sempozyum, saygı duruşunun ardından Metal İşçileri Birliği Yürütmesi adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı.

Metal grup toplu sözleşmelerinin işçi sınıfının verili durumunu yansıttığı ifade edilen konuşmada, bunun nedeninin metal sektörünün kapitalist ülke ekonomisi içerisindeki stratejik konumu olduğu belirtildi. Bu cephedeki mücadelenin sonucunun ise sınıf mücadelesinin genel durumunu etkilediği dile getirildi.

Konuşmada metal işçilerinin bu TİS sürecini yoğun bir saldırı dalgası altında karşıladığı hatırlatılarak, krizle beraber MESS’in yıllardır hayata geçirmeye çalıştığı birçok uygulamanın bu süreçte fiili olarak devreye sokulduğu söylendi. Yeni grup TİS sürecinde ise patronların bu koşulları kural haline getirmek isteyecekleri ifade edildi.

Taban örgütlülüklerinin önemine de dikkat çekilen konuşmada metal işçilerinin tabandan örgütlü bir mücadeleyi yükseltecek durumda olmamasının sendikaların uzlaşmacı bir çizgide hareket etmesini kolaylaştırdığı ifade edildi.

Açılış konuşmasının ardından sırasıyla Bursa MİB, Gebze MİB ve İstanbul MİB tarafından hazırlanan tebliğler sunuldu.

Yaraşır: TİS’ler sömürüyü ortadan kaldırmaz, sınırlar!

Tebliğ sunumları tamamlandıktan sonra verilen aranın ardından ikinci bölüm Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır’ın konuşmasıyla başladı. Kapitalist sistem içerisinde toplu sözleşmelerin işçi sınıfının sömürü düzeyini sınırlandırdığını belirten Yaraşır, toplu sözleşmelerin sınıfın ortak hareket etmesini sağlayan bir araç olduğunu söyledi. Bu sürecin, sendikalara üye işçileri örgütlü işçi yapacağını, iç örgütlenmeyi sağlayacağını belirterek konuşmasına devam eden Yaraşır, sınıfın bilinç ve kimliğini bu süreçte bulacağını ifade etti. Yine bu süreçte sınıfın eylem ve örgütlenme kapasitesinin arttığını belirtti.

Yaraşır, bu sürecin kazanılabilmesinde taban örgütlenmelerinin önemine işaret ederek bunların esnek olabilmesi gerektiğini dile getirdi. TİS komitelerinin yeri geldiğinde grev, yeri geldiğinde işgal komiteleri olabileceğini söyledi. Bu anlamda komitelerin plastik esnekliğinde ama çelik gibi sert olabilmesi gerektiğini ifade etti.

TİS’lerin sendikalar tarafından gündemleştirilmediği görüldü

Sempozyumun devamında serbest kürsüde işçiler deneyimlerini paylaştılar. Tebliğler üzerinden önerilerin sunulduğu bu bölümde mücadele deneyimleri aktarıldı ve tartışmalar zenginleştirildi. 20’ye yakın işçi söz alarak sempozyuma katkı sundu.

Konuşmaların ortak noktasını taban örgütlülüklerinin önemi oluşturdu. Sendikacı işyerlerinden gelen işçiler bu noktada kendi işyerlerinden örnekler verdiler. TİS komitelerini oluşturabilen metal işçileri deneyimlerini paylaşırken TİS sürecinin sendikalar cephesinden nasıl işletildiğini aktardılar.

Kürsü direnişçi ve grevci işçilerin

Serbest kürsü, grev ve direnişlerden işçilerin konuşmalarıyla başladı. Asemata grevci ve Sinter Metal direnişçisi deneyimlerini paylaştı.

Kürsüye ilk çıkan işçi **Bursa**’dan **Asemata** işçisiydi. Asemata baş temsilcisi olan işçi grev süreçlerini aktararak işyeri komitelerinin ve komisyonlarının işlevli hale getirilmesi gerektiğini belirtti. Bununla beraber Türk Metal’in MESS ile birlikte gerçekleştirdiği ortak eğitim projelerini teşhir ederek görevin öncü işçilerin omzunda olduğunu söyledi.

Sinter Metal’den bir işçi ise kendi direnişlerinde taban örgütlülüklerinin olmamasının ve öncü işçilerin sınıf bilincinden yoksun olmasının temel sorun noktasını oluşturduğunu belirterek TİS komitelerine vurgu yaptı. Sinter Metal direnişinde sendikal bürokrasinin yarattığı sonuçlara dikkat çekti.

Kayseri’den sempozyuma katılan bir işçi ise metal işçilerinin önünde taban örgütlenmelerinin geliştirilmesi ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele etmesi görevinin durduğunu belirtti.

Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nden bir işçi de benzer bir biçimde örgütsüz iş yerlerinin fazlalığına işaret etti.

İzmir Bakırçay Havzası’ndan **Türk Metal**’in örgütlü olduğu bir fabrikada çalışan işçi de kürsüye çıkarak tebliğler üzerinden çeşitli öneriler getirdi. Türk Metal’in nasıl bir sendikal ihanet çetesi olduğunu anlattı ve bu çetenin mutlaka dağıtılması gerektiğini söyledi. Taban örgütlülüğünün önemine vurgu yaparak konuşmasını bitirdi.

İzmir Sığirci Akademi Organize Sanayi’den bir

metal işçisi ise oldukça coşkulu geçen konuşmasında yüzlerce fabrikanın olduğu bu bölgede sadece 4 örgütlü işyerinin olduğu, bunların 2’sinin MESS kapsamında olduğunu belirtti. Metal İşçileri Birliği çalışmaları hakkında bilgi veren işçi, İzmir ve Manisa’da MESS kapsamında bulunan 24 metal fabrikasının tamamına ulaşmak gibi bir hedeflerinin olduğunu söyledi. TİS sürecinden sonra da çalışmaların aynı yoğunlukla devam etmesi gerektiğine dikkat çekti.

Fabrikalardan deneyimler

Kayseri, İzmir ve Ankara’dan gelen işçiler tarafından gerçekleştirilen konuşmaların dışında İstanbul’un çeşitli sanayi havzalarından da metal işçileri söz alarak fabrikalarında yaşadıkları deneyimleri aktardılar.

Kartal’dan **BMİS** üyesi bir işçi fabrikalarında sendikanın varlığının hissedilmediğini kendilerinin ise Metal İşçileri Birliği öncülüğünde fabrikalarında TİS komitesi oluşturduklarını aktardı.

Geçtiğimiz hafta taslak hazırlamak için sendikaya gittiklerini söyleyen metal işçisi sendikada oldukça farklı bir tablo ile karşılaştıklarını, hazır bir taslağın önlerine konularak onaylamalarının istendiğini söyledi.

Gebze’den sendikacı bir işçi ise geçmiş mücadele deneyimlerini paylaşarak sendikanın sorunlarına, işten atma saldırısına duyarsız kaldığını belirtti.

Sefaköy’den MESS kapsamında çeşitli fabrikalarda çalışmış bir metal işçisi ise Türk Metal ve BMİS üzerinden düşüncelerini paylaştı. Birleşik Metal ile Türk Metal arasındaki farkın da silikleşmeye başladığını söyleyen metal işçisi son dönemde yaşanan bir dizi pratikte tüm farklı söylemlerine rağmen Birleşik Metal yönetiminin de Türk Metal’in kirli yöntemlerini kullandığını söyledi.

Ümraniye’den **BMİS** üyesi bir metal işçisi ise sendikacı fakat örgütsüz olduklarını 1 Mayıs ve 26 Mayıs gündemleri üzerinden sendikanın konumunu ele alarak ifade etti.

Kartal’dan bir metal işçisi örgütlenme çalışması içerisinde olduklarını ve kendi özgün sorunları üzerinden oluşturdukları komite aracılığıyla mücadele ettiklerini belirtti.

Taypa Tekstil’den de bir işçinin konuştuğu sempozyumda **Manisa**’dan gelen işçiler de sempozyumu selamladı.

Sempozyumun serbest kürsü bölümünde 2010-2012 MESS Grup TİS’leri gündemi dışında sınıf mücadelesinin farklı gündemleri de ele alındı.

Sefaköy’den bir metal işçisinin istihdam paketi üzerine yaptığı konuşmayı yıllardır metal işçisi olarak çalışan fakat şu an işsiz olan bir kadın işçinin çalışma koşullarının ağırlığına vurgu yaptığı konuşma izledi.

Emekçi Kadın Komisyonları çalışanı bir kadın işçi ise metal işçisi kadınların taleplerini ele aldı.

Yine **Ankara**’dan gelen diğer bir katılımcının yaptığı konuşmada Esenyurt-Avcılar polisi tarafından katledilen devrimci bir işçi olan Alaattin Karadağ anıldı.

Sempozyum serbest kürsü bölümünün ardından toparlayıcı bir konuşmayla sona erdi. Konuşmada 2010-2012 MESS Grup TİS sürecinin seyrini kaç fabrikada ve havzada TİS komitelerinin oluşturulduğu ve bu komitelerin sürece müdahale kapasitesinin belirleyeceği söylenerek **Metal İşçileri Birliği**’nin bu görevi omuzlama iddiasında olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de direnişlerini sürdüren UPS işçileri ile direnişin seyri üzerine konuştuk...

UPS'ye sendika halaylarla girecek!

Direnışte bugüne kadarki süreci değerdendirir misiniz?

- **Ali Şengül:** 65-66 gün önce sendika işinde 10 kişi falandık, iki ay içinde yüzlere çıktık. Ayrıca yurtdışından gelen desteklerle beraber direniş daha da büyüyor. Bu kadar hızlı yürüyeceğini ben de tahmin etmemiştim. Ben de ilk defa karşılaştım sendikayla. Gidişat çok iyi ve daha da güzelleşiyor. Sonuca da yaklaştık. Belki iki-üç ay içinde sonuç alınız diye düşünüyorum.

- **Şahin Başaraner:** Bugün direnişin 66. günü. Direnişe ilk başladığımızda biraz el yordamıyla gidiyorduk. Yani ne olacağını, nasıl gideceğini, direnişin ne anlama geldiğini, niye kapının önünde olduğumuzu düşünüyordum. Bu kapının önünde beklemenin nasıl bir şey olacağını bilmiyorduk, adını koyamıyorduk ve sürekli üyelik yapıyorduk. Burada beklemek ne kazandırır dersiniz. Bu 66 günlük direnişte biz bunu çözdük. Burada beklememiz, içerideki arkadaşların da zaferinin teminatıdır. Olayı buradan görmeye başladık. Biz burada var oldukça içerdekiler huzursuz oluyor. Yöneticiler huzursuz oluyorlar. İçerdeki arkadaşlar bizi gördükçe mücadeleye daha çok sarılıyorlar.

İzmir'deki örgütlülüğümüzde sayımız 100'lere ulaştı. Bundan sonraki adım arkadaşlarımızın daha organize ve mücadelecı olması, işleyişte daha müdahaleci olmalarıdır. Yoksa sayı olarak bir sıkıntımız yok. Ha deyince üretimi durdurabiliriz. Arkadaşların sendikal bilince kavuşmaları niçin sendikalı olmaları gerektiğini bilmeleri, örgütlülük düzeyini geliştirmeleri gerektirmektedir.

- **Aydın Şahin:** Direnişin başında beri 4-5 arkadaşımız vardı. O zamandan beri içerdeki arkadaşların tepkisi genelde gülüp geçmekti. Bizlere bağırıp bağırıp gidiyorlardı. Ama sonrasında 4-5 arkadaş oldu 10-15 kişi, yani gittikçe çoğaldık. UPS'ye sendika girdi demektir. İçerdeki duyularımız da bunu gösteriyor. Ama işveren, sendika ne kadar geç girerse o kadar iyidir tavrını sürdürüyor. Sendika buraya mutlaka girecek. Morallerimiz gayet yüksek ve sendika başkanlarımız desteklerini sunuyorlar. Gayet güzel bir faaliyet içindeyiz. Birlik ve beraberliğimiz devam ediyor. Sendika girene kadar direnişimiz devam edecek.

- **Ünal Durmaz:** 15 gündür burada bekliyorum. Sendikanın bize neler kazandıracağını biliyordum. İçerde çalıştığım sürede karar verip kendim sendikalı oldum. Arkamda büyük bir güç olduğunu bildiğim için bu beni motive etti. Bütün arkadaşları da motive ediyor. Çıkarıldıktan sonra birlik ve beraberliğin, arkadaşılığın güçlülüğünü hissettim. Direnişimiz iyi gidiyor. İçerde de sendikal çalışmalar sürüyor.

Dayanışma ve destek sizce yeterli örgütlenebiliyor mu?

- **Ali Şengül:** Dayanışma ve destek yeterli. Türk-İş'e bağlı sendikalar da bize maddi ve manevi destek verdi. Bana göre ellerinden geleni yapıyorlar. En azından bizim için moral oluyor. Yalnız olmadığımızı gösteriyor. Genç İşçi Buluşması bizim için moral oldu. Bana göre yeterli destek geliyor. Diğer sendikalardan ve kitle örgütlerinden de destek geliyor. Ayrıca Eğitim Sen'den de şube olarak destek vermeye geldiler.

- **Şahin Başaraner:** Direnişin başında beri demokratik kitle örgütleri ve belli grupların desteği var. Demokratik kitle örgütlerinin desteği bizim için anlamlı ve önemli. Biz biliyoruz ki güçleri oranında destek oluyorlar. Bizim direnişimiz açısından da Türk-İş'te farklı bir tavır görüyoruz. İzmir'de bir sürü direniş yaşandı. Mesela KENT AŞ direniş yaşandı ama sendikalardan herhangi bir desteği açıktan görmedi. Ama bizim direnişimiz başından beri Türk-İş içerisindeki mücadelecı sendikalar (Deri-İş, Tez-Koop-İş, Harb-İş) desteklerini sundular. Belli sendikalar sürekli destek sunuyorlar ve ekonomik destek veriyorlar. Fiili destek sunuyorlar. Petrol-İş Sendikası, üyeleriyle ziyaretimize geldi. Buraya gelmeleri burayı önemsedikleri anlamına geliyor. Desteğe gelmeleri bizi mutlu ediyor. Bu arada iki hafta önce Türk-İş Örgütlenme Sekreteri ziyaretimize geldi. Burayı önemsiyorlar. Çünkü UPS uluslararası bir şirket ve sınıftan yana tavır gösteren her sendikanın da destek olması gerekiyor. Bu anlamda bu direniş sınıf hareketi açısından da önemli. Aynı zamanda uluslararası düzeyde destek örgütlenmesi, örneğin uluslararası UPS boykotu örgütlenmesi önemli. Direnişin daha kısa zamanda kazanılması, bitmesi açısından anlamlı ancak direnişe destek sürdüğü müddetçe bizim kazanmamız kesindir. UPS'ye olan destek internet sitelerinden basından da devam ettikçe UPS patronu sıkışıyor ve dava açıyor. Sanırım Kızıl Bayrak gazetesine UPS'nin amblemini kullandığı için dava açılmıştı. Buraya gelemeyenlerin internet üzerinden de destek sunmaları kamuoyu yaratmaları açısından da anlamlıdır.

- **Aydın Şahin:** Dayanışma ve destek yeterince örgütleniyor. Ambardaki sendikal arkadaşlarımızın desteğine ihtiyacımız var. Onlar da zaten desteklerini esirgemiyorlar. Gerek maddi gerek manevi destek

vermeleri bizi gururlandırıyor ve sevindiriyor. Ancak şu an örgütlenmeyi hızlandırmalıyız. Ne kadar hızlı içeriye girersek daha iyi olacak. İçerde çalışan ve sendikalı olmayan arkadaşlarla aile toplantıları yapmamızın daha fazla yararlı olacağına inanıyorum. Sendikalı olmayan arkadaşlarımızın bilinçsizliğine karşı yani kargadan başka bir şey tanımam demeleri karşısında bizim onları ikna etmemiz gerekmektedir. Ailelerinin yanında sendikanın yararlarını, maddi ve manevi kazanımlarını anlatabilsek aileleri de sendikalı olmalarını isteyeceklerdir. Senin ekmeğin ve ücretin yükselecek deyince etkili olacağını düşünüyorum. Sendikayı doğru anlatmamız gerekmektedir. Sendikanın yaptıklarından ve yapacaklarından bahsederek ikna etmemiz gerekiyor. Örneğin, ben öyle yaptım. Eşimi alarak arkadaşımın ailesini ziyaret ettim ve anlattım. Bir arkadaşı böyle ikna ettim ve üye yaptım.

- **Ünal Durmaz:** Tabii ki bunun sonuncunda kısa bir sürede üye olduk. İlk başlarda azdık ama destekler sayesinde üye sayımız arttı. Dış ülkelerden gelen destek de içerde çok büyük yankı uyandırdı.

Direnışin dünya çapında ve Türkiye'de yarattığı etkiyi nasıl buluyorsunuz?

- **Ali Şengül:** Biz buraya başladığımızdan iki hafta sonra ITF'nin haberi oldu. Yani Türkiye'deki işçilerin, UPS'nin kendi işçileri olmadığını ve kendilerinin karışmadığını bildirmişlerdi. Ancak buraya geldiklerinde böyle olmadığını gördüler. Hatta ITF bir basın açıklaması yaptı ve UPS'nin işçi düşmanı olduğunu gördüler. İşten çıkarmaların gerçek olduğunu, işçilerin UPS çalışanı olduğunu gördüler ve kampanya başlattılar. UPS ise kampanya başlatmadan önce görüşme talep etmiş. UPS'nin Amerika ve Avrupa'daki çalışanları ise sendikalı. Haziran ayı sonunda bir görüşme yapılacaktı. Bu

görüşmelerin sonucuna göre bir kampanya başlatılacak. Şu anda ITF başkanları İstanbul'dalar ve bunun sonucunu bekliyoruz.

- **Şahin Başaraner:** Yani firma uluslararası olunca destek de uluslararası oluyor. Örneğin, Horoz Kargo'da örgütlenmiş olsaydık destek bu kadar olmazdı. Ama söz konusu UPS örgütlenmesi ve dünya çapında 450 bin çalışanı olunca dev bir tekel örgütlenmesi olunca yurtdışındaki sendikaların da desteğini çekiyorsunuz. ABD'de örgütlü olan UPS sendikası örgütlüğümüze önem veriyor. Avrupa'dan destek alıyoruz. Bu alanda destekleri önemsiyoruz ama esas önemli olan Türkiye'deki USP işçileridir. Çünkü esas işi yapacak olanlar onlardır. İş bitirecek olanlar UPS işçileridir. Yurtdışından gelen destek olsa olsa süreci kısaltır.Esas iş sendikamıza düşüyor. Bu bilinçle hareket ediyoruz. Bir yandan destek oluşturma bir yandan örgütlenme yapıyoruz. Geçen hafta Seferihisar'da Genç İşçi Buluşması vardı. Bizim de arkadaşlarımız gittiler. Oradaki çalışmalar ve seminerler oldukça iyiydi. Yapılan etkinliklerin ana gündem maddesi UPS işçileriydi. Buradan baktığımızda uluslararası bir destek var ve bu da arkadaşlarımıza bilinç ve moral verdi. Buraya gelip ziyaret ettiklerinde de yapılan eylem çok coşkuluymdu. Oradan gelen işçilerin sınıf bilincine sahip olmaları dikkat çekiyordu. Dillerimiz ayrı olsa da düşmanımıza yani sermayeye karşı ortak hareket ettik. Bu yüzden de bize yapılan ziyaret ayrı bir anlam katıyordu.

- **Aydın Şahin:** Türkiye'deki etkisi yabancı ülkelerdeki gibi olamaz. Genç İşçi Buluşması'nda bizleri ziyaret edenlerin dilleri, ırkları farklıydı ama taleplerimiz ortaktı. Hatta direnişimize bizden daha çok sahip çıktılar. Direnişimizin Türkiye'deki etkisini ele alırsak oldukça iyi diyebiliriz. Daha önce direnişimizi bilmeyenler bile duymaya başladı. - **Ünal Durmaz:** Uluslararası sendikalarla görüşmeler devam ediyor. Kendi aramızdaki dayanışma ve birliğe önem veriyoruz ve kazanacağımızı biliyorum.

Şu an içerdeki örgütlenme düzeyi nedir?

- **Ali Şengül:** İlk önce 10-15 kişiydik ama şu anda 100'ü aştık. Hala da örgütlenmeyi bekleyen ve ulaşamadığımız insanlar var. Sendikamızın her hafta kongreleri var. Ondan dolayı yetişemiyoruz. Örgütlenmede İstanbul ve İzmir oldukça iyi ve hızlı gidiyor. Çeşitli illerde de örgütlenmemiz devam ediyor. Şu an örgütlenme çalışmamız umduğumuzdan daha iyi gidiyor. İçerde örgütlenen insanları korkutmaya çalışıyorlar. İnsanların aklını karıştırıyorlar. Bu şirkette çalışanların çoğu ilk defa sendikalı oluyorlar. Müdürlerin baskılarına, istifa edin çağrılarına rağmen örgütlenme çalışmamız gayet iyi gidiyor.

- **Aydın Şahin:** Örgütlenme düşük tempoda gidiyor acelemiz de yok. Arkadaşlarımız bilinçleniyor. Önceden konuşmayanlar şimdi selam veriyor. Bu da içerde bir hayli ilerlediğimizi gösteriyor. Sizler için buradayız. Sömürülmemeniz, ezilmemeniz için buradayız diyoruz. Hafta sonları sendikalarda toplantı olması üye olmayanların da gelmesi olumlu bir gelişme. Damlaya damlaya göl olur diyorum.

- **Ünal Durmaz:** Biraz önce belirttiğim gibi önce 4-5 kişiydik şimdi 100'ler var. Bu anlamda sendika çalışmamız halen de sürmekte. İşyerinde hedefimiz son kişiye kadar ikna edip, örgütlemek. Çalışma koşullarının ağırlığı örneğin firma hatasından kaynaklı sorun olsa bile hatanın bedelini, ücretini çalışan işçiden kesiyorlar. Böyle hukuksuzlukların olması örgütlenme sürecini hızlandırdı.

Önümüzdeki dönemde direnişlin gelişimi

üzerine neler planlıyorsunuz?

- **Ali Şengül:** Uluslararası sendikaların yapacakları görüşmeler süreci belirleyecek. İçerdeki örgütlülüğü ve arkadaşlarımızı daha da cesaretlendirmeye çalışıyoruz. Herhangi bir olayda tek yumruk olmak için çalışmalıyız. Bir saat iş durdurulacak dendiği zaman içerde bir tek kişi bile çalıştırmamalıyız. İçerdeki arkadaşları güçlendirmeye çalışıyoruz. Örgütçü kimlik

yaratmaya çalışıyoruz. Gidişata göre eylemler vb. şeyler yapılacak.

- **Aydın Şahin:** UPS'ye girdik gözüyle bakıyorum. Bu da diğer kargo çalışanlarını tetikleyecek. Diğer kargolarda çalışanları da direnişimiz sayesinde sendikalı yapacağız.

- **Ünal Durmaz:** Hukuki ve eylemsel süreçlerimiz devam edecek.

Kızıl Bayrak / İzmir

DİSK, Türkler'in katilinin cezalandırılmasını istedi

DİSK Kurucu Genel Başkanı Kemal Türkler'in katledilişinin 30. yılında, Türkler'in katil zanlısı Osmanağaoğlu'nun beraat kararı Yargıtay tarafından bozuldu. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, Kemal Türkler'in katil zanlısı Ünal Osmanağaoğlu hakkında verilen beraat kararını bozarak, sanığın ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası ile cezalandırılması doğrultusunda karar verdi.

Kararın ardından konu ile ilgili DİSK Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıda DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun yanı sıra Türkler'in eşi ve kızı da hazır bulundu.

Süleyman Çelebi yaptığı açıklamada üzerinden 30 yıl geçmiş olmasına rağmen Türkiye tarihindeki karanlık noktalardan biri olan Kemal Türkler'in katledilmesinin ardındaki sis perdesinin hâlâ kaldırılamadığını söyledi. Davanın kasıtlı olarak uzatılmaya çalışıldığını ifade etti.

Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun verdiği bozma kararının ardından dosyanın Ankara'dan mahkemeye ulaşmasının ve yeniden yargılamanın başlamasının gecikmemesi gerektiğini ifade eden Çelebi, aksi halde, DİSK ve Kemal Türkler Ailesi'nin mahkemenin önünde adalet için nöbet tutmaya başlayacağını açıkladı.

TÜDEF'ten kot işçilerine destek

Yaşadıkları sorunları kamuoyunun gündemine taşımak ve "sosyal güvenlik hakları"nın tanınması talebiyle aileleriyle beraber Ankara'da bulunan kot işçilerine Tüketici Dernekleri Federasyonu'ndan (TÜDEF) destek geldi. TÜDEF Genel Başkanı Ali Çetin, taşlanmış kotları boykot etme çağrısında bulundu.

"Kotlar beyazlarken, yaşamlar kararıyor. Kızlarımız ve oğullarımızın giydiği kotlar üzerinde ciğerleri sönen bir işçinin izi var. İnsanlık dışı üretilen taşlanmış kotları boykot edelim" çağrısında bulunan TÜDEF Başkanı, Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi (KKİDK) ile birlikte Abdi İpekçi Parkı'nda basın açıklaması yaptı.

Konuyu dünya çapındaki tüketici örgütleri federasyonu Consumers International'a götüreceklerini açıklayan Çetin, yargıya başvuran mağdur işçilerin kendilerinden talep edilen dava harçlarından muaf olmalarını da istedi.

Çetin'in ardından açıklama yapan Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi Üyesi Abdülhalim Demir ise Ankara'da bulundukları üç günlük süre içinde TBMM'yi ziyaret ettiklerini ve görüştükleri milletvekillerinden; sigortalı olup-olmamasına bakılmaksızın tüm silikozis hastalarının sosyal güvenlikten yararlanmasını talep ettiklerini söyledi.

UPS Direnişi kararlılık ve dayanışmayla büyüyor!

UPS’de sendikal örgütlenme mücadelesini sürdüren TÜMTİS üyesi işçilerle dayanışma büyüyor. Patron-polis işbirliğine ve taşeron şirketler aracılığıyla uygulanmak istenen direniş kırıcılığına karşı mücadele yürüten işçilerin kararlı direnişleri devam ediyor.

Genç işçilerden UPS’ye destek

TAREM ile DİSK ve Türk-İş’e bağlı sendikaların birlikte düzenlediği Dünya Genç İşçi Buluşması’nın uluslararası katılımcıları 24 Haziran günü UPS işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu. Seferihisar’dan araçlarla direniş alanına gelen ziyaretçileri UPS işçileri sloganlarla karşıladılar. Genç İşçi Buluşması katılımcıları ise ziyarete “FNV Bondgenaten wekty inje voordee!” pankartı ve flamalarla katıldılar. Ziyaret sırasında konuşan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, UPS patronunun işçi kıyımına ve sendika düşmanlığına direndiklerini ve direnmeye devam edeceklerini söyledi. Günseli’nin ardından söz alan Hollanda, Brezilya, Rusya ve İspanya’dan gelen katılımcılar uluslararası dayanışmanın önemine vurgu yaparak UPS işçileriyle bulundukları ülkelerde dayanışmayı örgütleyeceklerini söylediler.

Yurtdışından gelen protesto mektupları ve UPS’de halen çalışmakta olan işçilerin yaşadıkları sorunları anlatan mektuplar, TÜMTİS flamaları ve ziyaretçilerin kendi flamalarıyla birlikte kargo kutusuna konularak gönderilmek istendi. Ancak UPS Kargo bu kutuyu “saat 17.30’dan sonra kargo alınmadığı” gerekçesiyle reddetti. UPS kapısına ve yürüyüş güzergahına yapılan polislin yığınağı dikkat çekti.

İzmir’de her çarşamba eylem

İzmir’de direnişte olan UPS işçileri her çarşamba günü gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle direniş kararlılıklarını haykırıyorlar. TÜMTİS üyesi işçiler 30 Haziran günü yolun tek şeridini kapatarak UPS giriş-çıkış kapısına yürüdüler.

Eylemde konuşan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı **Şükrü Günseli**, direnişin coşkusunun, mücadele azmi ve kararlılığının ilk günü gibi sürdüğünü vurguladı. Günseli, işten atılan işçiler geri alınana ve sendika düşmanlığı bitine kadar mücadelelerinin devam edeceğini söyledi. Şube başkanı, UPS patronu ve yöneticilerinin işçi kıyımını sürdürdüklerini belirtti.

UPS yöneticilerine de seslenen TÜMTİS Şube Başkanı, baskı ve tehditlerin devam etmesi halinde bunun karşılığının verileceğini söyledi. Eyleme BDSP de destek verdi.

UPS sendikayı tasfiye etmeye çalışıyor

UPS patronu, Nokta Güvenlik (İki Nokta Danışmanlık) şirketi ile anlaşarak direniş kırıcı işçileri çalışma alanına sokmaya çalıştı. 28 Haziran günü akşam saat 16.00 civarı 20 grev kırıcı işçi gizlice işbaşı yaptı. Bir gün sonrasında ise direnişçi UPS işçileri tekrar işbaşı yapmaya gelen direniş kırıcıların bulunduğu servisin çalışma alanına girmesini barikat kurarak engellediler. Yaklaşık 40 dakika boyunca servisin önünde oturarak bekleyen işçiler yürütmüş

oldukları onurlu mücadelelerini sonuna kadar sahipleneceklerini bir kez daha göstermiş oldular.

UPS, sendika düşmanı tutumunu çeşitli vesilelerle ortaya koyarken kirli oyunlarla sendikayı tasfiye etmeye çalışıyor. UPS, bünyesinde en fazla taşeron işçi çalıştıran CİB şirketi ile sözleşmesini feshetti. CİB’e bağlı onlarca işçi işten çıkarılmış oldu. Ancak sendika yöneticilerinden almış olduğumuz bilgiye göre CİB taşeronunda çalışan işçilerin büyük bir bölümü sendika üyesi. UPS patronu yapmış olduğu bu hamleyle direnişi farklı bir boyuta taşımış oldu. Yeni getirilen taşeron işçilerle yeni bir kadro oluşturulmaya çalışılıyor. Böylece virüs olarak gördükleri sendikanın bulaşmış olduğu CİB ve Erka taşeronu UPS bünyesinden tamamen çıkarılmak isteniyor. Bu saldırının duyulması ile birlikte direnişçi UPS işçilerinin öfkesi daha da arttı. TÜMTİS tarafından alınan karar doğrultusunda sendika üyesi çalışan işçiler tarafından saat 20.00’de iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Bu esnada dışarıda bekleyen direnişçi işçiler slogan ve alkışlarla eyleme destek verdiler. İşçiler sabaha kadar direniş yerinden ayrılmadılar.

Avrupalı sendikalardan UPS işçilerine ziyaret

TÜMTİS üyesi UPS işçileri İstanbul’da, Avrupa’dan gelen sendikalar tarafından ziyaret edildi. Avrupa Sosyal Forumu toplantıları için İstanbul’a gelen Belçika’dan UNİ Europa ve TGTP/ABVN sendika temsilcilerini Mahmutbey’deki aktarma merkezi önünde sloganlarla karşılayan işçilere ziyaretçiler de Türkçe ve İngilizce sloganlarla karşılık verdi.

TÜMTİS Genel Başkanı **Kenan Öztürk**, işçi düşmanlığı yapan UPS yetkililerine seslenerek

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

30 Haziran 2010 / Mahmutbey

baskıyla bir sonuç alınamayacağını belirtti. Baskılara karşı ise işçilerin mücadelesinin giderek büyüdüğünü belirtti.

TGTB Konfederasyonu’na bağlı ABVN Sendikası temsilcisi **Oliver Vanden Eynde**, enternasyonal dayanışmaya vurgu yaparak UPS işçilerinin yanında oldukları ifade etti.

UNİ Europa Sendikası temsilcisi **Cornelia Berger** ise, UPS işçileriyle yürütülen dayanışmanın sadece Avrupa’yla sınırlı olmadığını, dünyanın her yerinden sendikaların işçilerle birlikte olduğunu dile getirerek “Baskıyla karşı karşıyayız ama biz birlik olursak, sıkı durursak bu düşmanı yenebiliriz” dedi. Konuşmalardan sonra sendikacılar ve işçiler hep birlikte halay çekti.

Ayrıca 30 Haziran günü Tarım Orkam-Sen temsilci ve üyeleri direniş alanını ziyaret etti. Direnişçi işçilerin yanında olduklarını belirterek dayanışma için topladıkları maddi katkıyı işçilere sundular

Kızıl Bayrak / İzmir - Küçükçekmece

Avrupa'da yaygın grevler ve kitle gösterileri

Burjuva devletler, Avrupa'yı halen etkisi altında tutan kapitalist krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için "tasarruf" adı altındaki saldırı paketlerini birbiri ardına açıklarken, işçi ve emekçiler ise krizin yükünü ödemeyi reddederek sokaklara çıkıyor, yaygın iş bırakma eylemleri ve sokak gösterileri örgütlüyorlar. Fransa, İspanya ve İtalya'da işçi ve emekçiler iş bırakarak kitlesel sokak gösterileri düzenlediler. Yunanistan emekçileri ise mücadeleden geri adım atmayacaklarını yeni genel grevlerle tekrar tekrar burjuvaların yüzlerine haykırıyorlar.

Yunanistan grevle sallandı

Kriz içerisinde debelenen kapitalist sistemi ayakta tutmak için Kanada'nın Toronto kentinde toplanan G-20 Zirvesi'ne ilk yanıt Yunanistan'da genel greve giden işçi ve emekçilerden geldi. Yunanistan'da sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının parlamento gündemine getirilmesine karşı işçi ve emekçiler birçok sektörde 30 Haziran günü genel greve gitti.

Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) ve İşçi Sendikaları Federasyonu'nun (GSEE) çağrısıyla yapılan greve, kamu ve özel sektör çalışanlarının yanı sıra gümrük, postane, elektrik daireleri, havaalanları çalışanları, gazeteciler, emekliler ile işsizler katıldı.

Grev nedeniyle, tüm devlet daireleri, belediyeler kapalı kaldı. Hastanelerde sadece acil vakalara bakıldı. Toplu ulaşım ve büyük güçlükler yaşlandı. Greve gazeteciler de katılınca radyo ve televizyonlarda haber bültenleri yayınlanmadı, gazeteler çıkmadı.

Ülkenin en büyük limanı Pire'de ise bir kez daha büyük kargaşa yaşandı. Gemi işçileri gemilere yolcuların binmesini engellediler. Polisin, göstericilerin Pire Limanı'nı işgal etmelerini önleme operasyonu sonuç vermedi.

Pedio tou Areos Parkı ile Syntagma Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemlere on binlerce işçi ve emekçi katıldı. Eylemler sırasında polis ve eylemciler arasında kısa süreli çatışmalar yaşandı. Polis, taş ve sopalarla karşılık veren göstericilere göz yaşartıcı gaz ile saldırdı.

İtalya'da genel grev

Milyonlarca işçi ve emekçi, 5 milyon üyesi bulunan ve İtalya'nın en büyük sendikası konumundaki CGİL'in çağrısına uyarak 25 Haziran günü iş bıraktı. Hükümetin 25 milyar Euro'luk bir kısıtlamayı içeren "tasarruf tedbirlerine" karşı çıkan sendika, işten atılmaların durdurulması, çalışma saatlerinin indirilmesi, daha fazla ücret ve emeklilik maaşı taleplerini de yükseltiyor. CGİL, bunların yanı sıra asgari ücret garantisi uygulamasının da yürürlüğe girmesini talep ediyor.

Özel sektörde işçiler 4 saatliğine iş bırakırken, kamu sektöründe ise 8 saatliğine greve gidildi. Yüzbinlerce kişi başta Roma, Bologna, Turin, Mailand, Neapel, Palermo ve Bari olmak üzere çok sayıda kentte gösteriler düzenledi. Roma'daki gösterilerde 40.000 kişi kızıl bayraklar ile yürürken, Mailand ve Bologna'daki gösterilere ise 80.000 kişi katıldı. Bologna'da kamu emekçilerinin iş bırakması sonucu okullar ve üniversiteler kapalı kaldı, posta hizmeti verilmedi, hastanelerde acil servis dışında çalışılmadı. Üretim sektöründe de birçok fabrikada iş bırakıldı. Neapel'de kapatılma planları süren Fiat fabrikalarında

çalışan işçiler iş bırakarak sokağa çıktılar. Fiat yönetiminin Panda üretimini Polonya'da sürdürmek istemesine karşı çıkan işçiler "Pomigliano'dan elinizi çekin, biz çalışmak istiyoruz ama haklarımızdan feragat etmeyeceğiz!" diye haykırdılar.

Roma'da yüzlerce belediye başkanı ve çok sayıda bölge başkanı da gösterilere katılarak merkezi hükümetin bütçelerinde gerçekleştirdiği 4 milyar Euro kısıtlamayı protesto etti. Birçok yerde göstericiler boyunlarına yağlı urgan taktılar.

Kültürel faaliyet gösteren kurumlar da hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto ediyorlar. 29 Haziran Salı günü kültürel alanda yapılacak kısıtlamaları protesto etmek için opera binaları ve tiyatroların kapıları kapalı kalacak.

İtalyan sol partileri ve küçük sendikalar genel grevi desteklerken, sosyal demokrat ve gerici partileri destekleyen CISL ve UIL sendikaları üyelerini greve çağırmadılar.

Fransa'da yüzbinler alanlardaydı

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek isteyen Fransız burjuvazisine karşı yüzbinlerce işçi ve emekçi 6 sendikanın çağrısıyla alanlara çıktı. Sarkozy hükümetinin "bütçe açığı"nı gerekçe göstererek emeklilik yaşını 60'tan 62'ye çıkarma saldırısına karşı sendikaların çağrısıyla düzenlenen grev, ülke çapında hayatı felç etti.

Grevle birlikte Fransa'nın birçok kentinde kitlesel gösteriler düzenlendi. 2 milyona yakın işçi ve emekçinin katıldığı ifade edilen gösteriler CGT, CFDT, Unsa, Solidaires, FSU ve CFTC sendikalarının çağrısıyla yapıldı.

Kamu hizmetleri, postaneler, ulusal demiryolları kurumu SNCF, metro ve toplu taşıma idaresi RATP, havayolları, ulusal eğitim, Fransa televizyonları, Fransa Radyosu, iş ve işçi bulma kurumu, elektrik ve gaz kurumları EDF ve GDF-Suez'de greve gidildi.

Sanayi alanında ise Saint-Gobain, Baccarat, Duralux, Lafarge, Rhodia, L'Oréal, Total, Arkema, ArcelorMittal, Airbus şirketlerinde iş durdurma eylemleri gerçekleşti. Yine Michelin, Faurecia, PSA Peugeot Citroën, Renault firmalarında da greve gidildi.

Banka işçileri de sendikaların çağrısına uyarken, büyük dağın polis kapısında polisler, kollarını

protesto için işçiler grev yaptı. Ziraat ve gıda sektöründe FGA-CFDT sendikal federasyonunun çağrısı üzerine grev gerçekleşti. Köylü Konfederasyonu, tarım işçilerini emeklilik için sokaklara çıkmaya çağırıyordu.

Kamu kuruluşlarının yanı sıra özel sektör çalışanlarının da katıldığı grev, elektrik hizmetlerinin de büyük ölçüde aksamasına neden oldu. Devlet radyolarında yayın akışı aksarken bazı gazeteler de basılmadı. Grevlere bir destek de öğrenciler ve öğretmenlerden gelince üniversite dahil tüm okullarda dersler büyük ölçüde aksadı. Greve opera, bale ve tiyatro sanatçıları da katıldı.

Başta Paris olmak üzere Bordeaux, Lyon, Tours, Mans, Havre, Rouen, Boulogne-sur-Mer, Strasbourg, Marsilya, Dijon, Lille ve diğer büyük kentlerde yapılan gösterilerde büyük katılımlarla hükümet protesto edildi. Gösterilerin en büyüğü Paris'te gerçekleşti. Paris'teki gösterilere 130 bin kişi katılırken ikinci büyük eylem Marsilya kentinde gerçekleşti. Marsilya'da 120 bini aşkın kişi sokaklara çıktı. CGT Genel Sekreteri Bernard Thibault, ülke genelinde bir milyon 920 bin kişinin eylemlere katıldığını belirtti.

Madrid'de metro grevi

İspanya'nın başkenti Madrid'de, hükümetin kısıtlama uygulamaları çerçevesinde, metrolardan sorumlu Madrid bölgesel hükümetinin almış olduğu çalışanların maaşlarının yüzde 5 oranında düşürülmesini protesto etmek için 29 Haziran Salı günü greve çıkan metro işçilerinin eylemleri gazetemiz yayına hazırlandığı sırada devam ediyordu.

Günde iki milyon kişinin kullandığı metrolardaki grev nedeniyle ulaşımda büyük güçlükler yaşandı. 7 bin 500 metro çalışanının, 30 Haziran günü de devam eden grevleri kentte trafiği altüst etti. Kent içinde ve çevre yollarında ciddi ulaşım sorunları yaşandığı belirtildi. Eylem kent merkezinde trafiğin alt üst olmasına yol açarken, izin sezonu nedeniyle çok sayıda turistin geldiği Barajas havaalanı yollarında uzun trafik kuyruğunun oluşmasına neden oldu.

Metro çalışanlarının taleplerine çözüm bulmak için hükümet ile sendikalar arasında her hangi bir görüşme yapılmazken, sendikalar eylemi süresiz eyleme dönüştürmeye yönelik oylamaya gidecekler.

G-20 militan protestolarla karşılandı!

Ana gündem maddesini küresel ekonomik kriz ve krizden kurtulma yollarının oluşturduğu, Kanada'nın Toronto kentindeki G-20 zirvesinde gelişmiş kapitalist ülkelerin yöneticileri bir araya gelirken, zirveyi protesto eden binlerce küreselleşme karşıtı kenti eylem alanına çevirdi. Birçok polis aracının da yakıldığı militan sokak gösterilerinde McDonalds, Starbucks, CIBC ve Scotiabank gibi küresel kapitalizmin simgeleri de hedef alındı.

Zirve boyunca süren militan sokak gösterilerinde göstericiler polise taşlar, sopalar ve molotof kokteylleriyle karşı koyarken, bazı polis araçlarını da ele geçirdiler. Eylemler boyunca Toronto sokakları polis terörüne sahne olurken, 900'e yakın eylemci gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar zirve için özel olarak hazırlanan G-20 Gözaltı Merkezi'nde zirve bitinceye kadar alıkonuldular.

Toronto'da alınan güvenlik önlemleri bir milyar dolara mal olurken, 20 bin polis seferber edildi. Zirvenin yapıldığı Kongre Merkezi çevresi dikenli tellerle çevrilirken, binaların çatılarına keskin nişancılar yerleştirildi.

Toronto şehir merkezindeki Allen Gardens Parkı'nda perşembe gününden itibaren toplanmaya başlayan protestocular, yağmurun başlamasına rağmen parka kurdukları 200'e yakın çadırda gecelediler. Zirvenin başladığı gün liderlerin kaldığı tarihi Royal York Oteli'ne doğru yürüyüşe geçen göstericiler, burada Toronto polisinin ördüğü etten duvarla karşılaştılar. Polisin göz yaşartıcı bomba kullandığı olaylarda çok sayıda kişi yaralandı. Gösteriler nedeniyle Toronto'nun bazı caddeleri ve metro durakları trafiğe kapatılırken, kentteki bazı kafeler ve işyerleri kepenk indirdi.

Ontario Eyalet Parlamentosu ise, güvenlik güçlerinin 'yetki sorununu' çözmek için, sadece zirvenin yapılacağı tarihlerde yürürlükte kalacak özel kanun çıkarttı. Düzenlemeye birlikte, güvenlik kartı olmaksızın şehir merkezine kurulan çelik kafeslere 5 metreden fazla yaklaşanların 500 Kanada Doları para cezası ve 2 ay hapisle cezalandırılmasının önü açıldı.

Bangladeş'te grevler

Bangladeş'te tekstil işçilerinin düşük ücretlere karşı başlattıkları grev nedeniyle işçiler başkent Dhaka sokaklarında gösteriler düzenlediler. Polisin işçilere saldırmaları sonucu çıkan çatışmalarda 30'u aşkın kişi yaralandı.

30 Haziran günü 15 bin tekstil işçisi kentin en önemli kavşaklarını işgal etti. Dhaka sokaklarını işgal eden tekstil işçilerine gözyaşartıcı gaz ve tazyikli suyla saldıran polise yanıt barikatlar kurularak verildi. İşçilerin polise taşlarla karşılık verdiği çatışmalar boyunca 10'u polis olmak üzere 30'u aşkın kişi yaralandı.

Geçtiğimiz hafta da tekstil işçileri fabrikaların bulunduğu Ashulia semtinde daha fazla ücret için eyleme gittiler. Tekstil işçileri aylık 1662,50 Taka (20 Euro) asgari ücret alıyorklar.

İsviçre'de ırkçılığa karşı binler buluştu

İsviçre Parlamentosu'nda bulunan ırkçı partilerden SVP'nin parlamento gündemine getirmeye çalıştığı yeni yabancılar yasasına karşı İsviçre'nin Bern şehrinde 27 Haziran günü miting düzenlendi.

Parlamento binası önünde gerçekleştirilen miting için saat 14.30'da Weisenhausplatz'da toplanılarak şehrin ana caddelerinden parlamento binası önüne yüründü.

Burada yapılan konuşmalarda ırkçılık ve yabancı düşmanlığının İsviçre'de neredeyse günlük yaşamın parçası haline getirildiği, her yıl milyonların harcandığı kampanyalarla halkın zehirlendiği ve yabancı düşmanlığının körüklendiği dile getirildi.

Unia Sendikası'nın organize ettiği ve 50'yi aşkın kurumun destek verdiği Asyalı, Latin Amerikalı ve Afrikalı göçmen emekçilerin renkli görüntüler sergilediği mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (Bir-Kar), "Yabancı düşmanlığına, Irkçılığa ve faşizme karşı mücadelede" pankartı ve aynı başlıklı bildirisiyle yer aldığı mitingde Kürt halkına yönelik saldırılar ve operasyonlar protesto edildi. Direnişteki UPS işçileriyle dayanışma amacıyla bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Basel'de Kürt halkıyla dayanışma eylemi

Kürt halkının onurlu ve haklı mücadelesi karşısında uluslararası dayanışmayı yükseltmek ve sömürgeci rejimin katliamcı kimliğini teşhir etmek amacıyla İGİF, İTİF, BİR-KAR, Alinteri, Zürich Halkevi, Sosyalist Gelecek gibi kurumlar bir araya gelerek Zürich, Bern, Basel ve Lozan'da protesto gösterileri düzenleme kararı aldı.

30 Haziran günü Basel'de saat 18.00'de Klaraplatz'da bir araya gelen bileşenler bir eylem gerçekleştirdi. Almanca ve Türkçe bildirilerin dağıtıldığı eylemde, "Türk ordusu Kürdistan'dan defol!", "Kürdistan'a özgürlük!", "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganları Almanca ve Türkçe atıldı. Miting yapılan konuşmayla son buldu.

BİR-KAR / Basel

Erdoğan'a ayakkabı fırlatan Kürt'e ceza

Türkiye'deki Kürt sorununa dikkat çekmek için İspanya ziyareti sırasında sermaye devletinin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'a ayakkabısını fırlatan Güneybatı Kürdistanlı Hokman Cuma'ya 3 yıl hapis cezası verildi.

Olayın yaşandığı günden beri tutuklu olan Cuma, "Uluslararası topluluğa karşı saldırı"dan suçlu bulunurken, aldığı hapis cezasıyla beraber 408 euro para cezasına çarptırıldı. Sevilla Savcılığı'nın, cezaya alternatif olarak Cuma'yı İspanya'dan sınır dışı edilmesi önerisi mahkeme tarafından Cuma'nın Suriye'ye gönderilmesi halinde baskı altına alınabileceği gerekçesiyle reddedildi.

Keza Cuma'nın sınır dışı edilmesi halinde Suriye'de idam cezasına çarptırılabilme olasılığı mevcut.

“Dünya Kadın Yürüyüşü” Avrupa buluşması gerçekleşti...

“Kapitalizme, patriyarkaya ve militarizme” karşı mücadele devrimci sınıf çizgisiyle mümkündür!

“Uluslararası feminist eylem hareketi” olarak tanımlanan Dünya Kadın Yürüyüşü’nün Avrupa buluşması 29-30 Haziran tarihlerinde İstanbul’da gerçekleştirildi. 29 Haziran günü Balkan karavanı karşılandı, 30 Haziran günü ise forum ve yürüyüş gerçekleştirildi.

“Hepimiz özgür oluncaya dek kadınlar yürüyecek!” şiarıyla hareket eden Dünya Kadın Yürüyüşü, kendini “*çeşitli etnik, kültürel, dinsel, siyasal ve sınıfsal kökenlerden, farklı yaş ve cinsel tercihlerden gelen, 163 ülkeden 6000 kadın grubunu yoksulluk ve şiddete karşı mücadele hedefi etrafında birleştiren, uluslararası bir kadın hareketi*” olarak tanımlıyor. DKY ilk eylemini 2000 yılında, yoksulluğa ve kadına yönelik şiddete karşı “Küresel Barış Yürüyüşü” adıyla gerçekleştirir. 2005 yılında Brezilya’nın Sao Paulo kentinden hareket ederek dünyanın etrafında bir tur attıktan sonra, Uluslararası Yoksullukla Mücadele Günü olan 17 Ekim’de dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Burkina Faso’da ikinci yürüyüş gerçekleştirilir. Dünya Kadın Yürüyüşü’nün 3. Uluslararası Eylemi, İstanbul’da yapılan Avrupa bölgesi buluşmasının ardından 17 Ekim 2010 tarihinde Kongo’da gerçekleştirilecek eylemle sona erecek.

Yürüyüş 4 başlık altında gerçekleşiyor. Ortak menfaat (özelleştirmeye karşı mücadele), barış ve sivilleşme, kadın emeği ve kadına yönelik şiddet. Bu başlıklar ekseninde düşünülen eylemler ise, çeşitli güzergahlarda önceden planlanmış 10 günlük yürüyüşler, çeşitli durak yerlerinde planlanmış eylemler, kültürel etkinlikler, silah satan ülkelerin diplomatik temsilcilikleri, BM binalar ve silah satan şirketlerin önünde eylemler, çokuluslu şirketleri boykot kampanyaları vs...

Dünya Kadın Yürüyüşü’nün bu başlıklarının ele alındığı Avrupa buluşmasında somut olarak “kapitalizme, patriyarkaya ve militarizme” karşı tepki ve mücadele öne çıktı. Dünya Kadın Yürüyüşü’nün ilk ortaya çıktığı anda altına imza attığı Küresel Kadın Şartı “eşitlik, özgürlük, dayanışma, adalet ve barış” başlıkları altında, toplam 31 maddeyi içeriyor ve ‘yeni’ dünyayı tanımlıyordu. Sınıfsal bakış ve yaklaşımdan yoksun, liberal ve uzlaşmacı bir yaklaşıma sahip Dünya Kadın Yürüyüşçüleri’nin bu yıl karşılarına kapitalizmi almalarının, temel gündem maddelerinden birinin kadın emeğine dönük saldırılar olmasının gerisinde kuşkusuz ki “radikalleşmeleri” yatmıyor. Özellikle 2008 krizi ile birlikte, tüm dünyada olduğu gibi Avrupa ve Türkiye’de de kapitalizm daha fazla saldırganlaşmıştır. Sosyal yıkım politikaları çerçevesinde emeklilik yaşı yükseltilmekte, esnek çalışma yaygınlaştırılmakta, işsizlik her geçen gün artmakta, örgütsüzleşme saldırısı da devam etmektedir. Bu saldırılardan kadın işçi ve emekçiler de nasibini fazlasıyla almaktadır. Kadın emeği de değersizleşmekte, hiçe sayılmaktadır. Dolayısıyla kadınların da en temel gündemlerinden biri de emeğe dönük saldırılar olmuştur.

Kadın emeğine dönük saldırıların

gündemleştirilmesinin bir başka nedeni ise bileşenleriyle ilgilidir. DKY kuşkusuz 163 ülkeden 5 bin civarında kadın grubu tarafından oluşturulmaktadır. Ancak sanayide temel bir yer tutan Avrupa ülkelerinden Avrupa buluşmasına katılanların içinde sendikalı kadınlar ciddi bir ağırlık oluşturmaktaydı. Fransa, Belçika, Avusturya, Yunanistan vb. ülkelerden buluşmaya katılanlar da işçi ve emekçi kadınlardı. Yine en kalabalık atölyenin kadın emeği konulu olarak gerçekleşmesi de bu gerçeği işaret etmektedir. Keza Türkiye’den süreci örgütleyen Kürt hareketi ve kimi feminist çevrelerin dışında asıl olarak KESK’tir. Türkiye’den katılımın ağırlıklı oranını ise İstanbul ve Türkiye’nin farklı illerinden gelen kadın kamu emekçileri oluşturmuştur.

Dünya Kadın Yürüyüşü, kendini “*çeşitli etnik, kültürel, dinsel, siyasal ve sınıfsal kökenlerden, farklı yaş ve cinsel tercihlerden gelen yoksulluk ve şiddete karşı mücadele hedefi etrafında birleştiren, uluslararası bir kadın hareketi*” olarak tanımlamaktadır. Farklı sınıfsal kökenlerden olsalar dahi katılımcıların buluşma eksenini “kadın” olmasıdır. Esas olan ise “kızkardeşlerin” dayanışmasıdır. Her ne kadar kadın emeğine dönük saldırılar konusunda hedef tahtasına kapitalizm çakılsa dahi, diğer gündem maddeleri olan kadına yönelik şiddetin kökeninde kapitalizmden sözetmek olanaklı değildir, militarizmi doğuran kapitalist ve emperyalist sistem gerçeği ise anılmamaktadır bile. Sorunlar karşısında kimi talepler yükseltilmekte ve önerilen eylem biçimleri ise kadın dayanışması ekseninde protestocu mantığı aşmamaktadır. Özellikle Avrupa’dan emek örgütlerinden gelenlerin her fırsatta yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesini önermeleri, kapitalizmin küresel krizine karşı duyulan tepkinin ürünü sayılmalıdır.

Bugün farklı kesimlere mensup kadın örgütlerinden olsalar dahi, Dünya Kadın Yürüyüşü’nün ruhunu feminizm vermektedir. Feminizm ise özünde bir burjuva kadın hareketidir.

“(...) Kuşkusuz böyle bir kadın hareketinin bazı

demokratik burjuva reformları (daha çok da yasal düzenlemeler planında) zorlaması dışında, kendi sınırları içerisinde kadın sorununa bir çözüm bulma imkanı ve şansı yoktur. Sonuçta bu mesele temelde gidip kapitalist sömürü ilişkilerine, burjuva sınıf egemenliği ilişkilerine dayanmaktadır. Feminist harekete damgasını vuran orta sınıf kadını ise tam da sınıfsal konumunun bir yansıması olarak bu temele hiçbir biçimde dokunmaz, dokunmak istemez. Zira kendisi de sosyal bakımdan aynı düzenden beslenmekte, sınıf çıkarları bu sosyal düzenin devamını gerektirmektedir. Onun sorunu bu düzenin temelleri üzerinde ezilen bir cins olmaktan kaynaklanan sorunlarına (cinsel aşağılanma ve horlanmadan tutunuz da özellikle mesleki alanda fırsat eşitsizliğinin yarattığı maddi sorunlara kadar) reform sınırları dahilinde çözümler bulmaktır. Tarih boyunca ve ‘60’lı yıllar dünyasında başgösteren son çıkışında, burjuva ve küçük-burjuva feminist akımların ufku hiçbir biçimde bu sınırları aşmamıştır.” (TKİP 2. Kongre Belgeleri)

Bugün kimi işçi ve emekçi kadın grupları, DKY örneğinde olduğu gibi feminizmin örgütlediği bir etkinliğin parçası olmakta ve onun etkisi altında olabilmektedir. Bunu kırabilecek yegane güç ise kapitalizme karşı sınıfa karşı sınıf çizgisinde örgütlenmiş devrimci sınıf hareketinin kendisidir.

Dünya Kadın Yürüyüşü Avrupa Buluşması'nda forum ve yürüyüşler...

Güvencesizliğe karşı Avrupa çapında eylem çağrısı

Dünya Kadın Yürüyüşü Avrupa buluşması 29-30 Haziran tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirildi. 29 Haziran günü Balkan karavanının karşılanması ve Taksim'de yapılan basın açıklamasının ardından 30 Haziran günü ise tüm gün süren forum ve yürüyüş gerçekleştirildi.

Fransa, İspanya, Belçika, İsviçre, Kıbrıs, Doğu Avrupa ve Balkan ülkelerinden kadınlar Dünya Kadın Yürüyüşü'nün 3. Uluslararası Buluşması için **29 Haziran günü** Taksim Gezi Parkı'nda bir araya geldi.

"Dünya Kadın Yürüyüşü" (DKY) Türkiye Koordinasyonu'ndan Yıldız Temurtürkan, buluşmada yaptığı konuşmada, Türkiye'deki, Doğu Avrupa'daki ve Ortadoğu'daki kadınların mücadelesini desteklemek için bir araya geldiklerini belirtti.

DKY Avrupa Koordinasyonu Uluslararası Komite Üyesi Tereix Oteoro Dacosta, ekonomik borçlara karşı askeri harcamaların kısıtlanmasını, savaşa değil eğitime, sağlığa ve sosyal hizmetlere bütçe ayrılmasını istediklerini söyledi.

DKY Balkan Koordinasyonu adına Monika Karbosuka ise ultra liberal, kapitalist, milliyetçi yönetimler yerine sosyal dayanışmacı, kadın hakları için çalışan ve laik bir Avrupa istediklerini dile getirdi.

Yunanistan'dan gelen Vovou Sissy, ülkesinde yaşanan ekonomik krizin kadınlar üzerindeki etkilerine dikkat çekerek, hükümetin krizin faturasını yoksullara, işsizlere ve kamu çalışanlarına çıkardığını, silahlanma harcamalarında kısıntıya gitmeyi ise rettediklerini söyledi. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'na (KESK) yönelik operasyonlarda tutuklanan kadın sendikacılarla dayanışma çağrısı yaptı.

30 Haziran günü İTÜ Maçka Kampüsü'nde gerçekleşen etkinlikte, açılış konuşmasının ardından ilk olarak Türk ve Kürt kadın hareketi sunumu yapıldı.

Türk feminist hareketinin sunumunu gerçekleştiren Ayşegül Devocioğlu, feminist hareketin Türkiye'de '80 darbesinin ardından solun yenilgisiyle birlikte ortaya çıktığını ifade etti. Konuşmanın devamında '80'ler, '90'lar ve 2000'lerde feminist hareketin durumunu değerlendirirken sıklıkla sol hareketin "kadınlık durumunu" yok saydığına ilişkin eleştirilerde bulundu. Devocioğlu, feminist hareketin bu süre zarfında gerçekleştirdiği kampanyaları özetledi.

Kürt kadın hareketi başlıklı sunumu ise BDP İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel gerçekleştirdi. Tuncel, Kürtler'in hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmesiyle birlikte Kürt kadınlarının kadın olmaktan kaynaklı sorunlarla yüzyüze kaldığını dile getirdi. Feodal duyguların da bu mücadele ile silikleştiğini söyledi. Tuncel, konuşmasının devamında Kürt kadınlarının ulusal mücadelenin farklı alanlarında da öne çıktığını ifade etti.

Bu sunumların ardından "Avrupa'daki mevcut sosyo-ekonomik ve politik durum" sunumu yapıldı. Bu bölümde söz alan Polonya'dan gelen Monika Karbosuka Doğu Bloku'nun dağılmasının ardından yaşanan hak gasplarına ve kapitalizmin yarattığı yıkıma değindi. Bu bölümde Yunanistan'dan Vovou

Sissy'nin konuşması ilgiyle karşılandı. Krize ve IMF'nin politikalarına karşı Yunanistanlı işçi ve emekçilerin sergilediği direnişi anlattı. Sisy, DKY bileşenlerine, diğer bütün emek örgütlerini desteklemeye ve birlikte mücadeleyi yükseltmeye çağırdı.

Sunumların ardından atölye çalışmalarına geçildi. Atölyelerde, "Kadın emeği", "Sendikalar ve meslek örgütleri", "Direnişteki kadınlar", "Halkların kendi kaderini tayin hakkı", "Kıbrıs'ın birleşmesi sorunu", "Medyada kadın", "Okullarda cinsel eğitim", "Kadına yönelik şiddet" vb. konular ele alındı.

Atölye çalışmalarının ardından gerçekleşen oturumda Amargi tarafından Pınar Selek ve Kongo eylemi hakkında bir sunum yapıldı. Etkinliğe gecikmeli olarak gelen Irak'ta direnişi örgütlerden bir grup kadın, salonda coşkuyla karşılaştı. Iraklı kadınlar adına yapılan konuşmada Irak'ta kadınların yaşadığı vahşet dile getirildi. Irak'ta militan kadınların direnişi aktarıldı ve dayanışma çağrısı yükseltildi.

Etkinlikte, Kürt kadınlarıyla, İran'da idama mahkum olmuş kadınlarla, Filistinli kadınlarla dayanışma manifestosu yazıldı.

Taslak halinde olan 2010 DKY Avrupa Feminist

Buluşması Manifestosu'nda ise, hak ve eşitliğin olduğu Avrupa talebinin yanısıra, özelleştirmelere, askeri bütçelere, kökten dinciliğe, cinsel tacize, devlet şiddetine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Güvencesizliğe karşı Avrupa çapında gerçekleşen eylemlere katılma çağrısı yinelandı.

Etkinliğe, 22 ülkeden ve Türkiye'nin farklı illerden 500'e yakın kadın katıldı.

Kadınlar Galatasaray'a yürüdü

Kadınlar, gerçekleştirdikleri etkinliğin ardından Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde, DKY Uluslararası Koordinatörü Miriam Nobre ve Uluslararası Komite Üyesi Terexia Dacosta, DKY'nin İstanbul Deklerasyonun'u açıkladı. Kadınlar, Ağustos ayında Kolombiya'da olacaklarını ve Kolombiya askeri üssü önünde eylem yapacaklarını duyurdu.

Dünya Kadın Yürüyüşü 3. Uluslararası Eylemi, 17 Ekim 2010 tarihinde Kongo Sud Kivu'da gerçekleştirilecek eylemle sona erecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Irkçı ve cinsiyetçi söyleme tepki

BDP Grup Başkanvekili Gültan Kışanak, AKP Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı'nın, "Güneydoğu'da ikinci eş yaygın. Bu bizim kültürümüzde vardır. Bu bölgelerden evlilik ve hısımlıkları artırarak, devletin de teşvikiyle sorunların aza ineceğine ve çözüleceğine inanıyorum" şeklindeki açıklamasına sert tepki gösterdi.

AKP'yi, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ı, Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ı ve yargıyı göreve çağırarak Kışanak, Bakırcı'nın açıklamasının ırkçı, ayrımcı, bir halkı aşağılayan bir söylem olduğunu ifade etti. Kışanak, AKP'yi derhal bu kişi partiden ihraç etmeye davet etti ve şunları söyledi: "Buna cevap vermeyi bize bırakmasınlar. Bırakırlarsa anladığı dilden cevap vermek zorunda kalırız, bu da bize yakışmaz. AKP bunun gereğini yapmalı ve bu kişiyi ihraç etmeli."

Kışanak, "Kadınları ve Kürtleri ikinci sınıf gören, bedenleri ve kimlikleri üzerinden konuşan o kişi kentte belediye başkanı olursa orada bulunan halkı zehirler. Cinsiyetçi ve ırkçı yapar. Bu zihniyette halkı temsil etme sıfatını taşıyamaması gerekir" ifadelerini kullandı.

Savcılar da göreve çağırarak Kışanak, "Savcılar, kimsenin suç duyurusu beklemeden soruşturma başlatmalı. Irkçılık suç değil mi? İkinci eş önermelerde bulunma suç değil mi? Bu ülkenin yasaları herkesi koruyorsa bizim de haklarımızı korumak bu ülkenin yetkililerinin görevi değil mi? Bu ülkede biz bir şey söylesek savcılar harekete geçmiyor mu?" dedi.

“Kürtler ne istiyor?”

M. Can Yüce

En sık sorulan sorulardan biridir bu. Bu soruyla, genellikle Kürtler’in taleplerinin belirsiz olduğu, ne için mücadele ettiklerinin belli olmadığı havası verilmek istenir! Bir yandan kafaları karıştırmak için de bu soru sorulur. Bu belirsizlik ortamının yaratılmasında, kafaları karıştırıcı girişimlerin bilinçli olarak her fırsatta gündeme getirilmesinde İmralı Partisi’nin ideolojik ve politik proje ve programlarının çok önemli bir etkisinin olduğunu hemen vurgulamamız gerekir.

Bu sorunun ardındaki niyetler ne olursa olsun, yanıtını net olarak ortaya koymak gerekir. Bu soruya daha sağlıklı bir yanıt verebilmek için bunu başka bir soru ile geliştirmek ve tamamlamak gerekir: **Hangi Kürtler?**

Hangi Kürtler hangi talepleri ifade ediyor?

Öyle ya, Kürtler de homojen ve yalınkat bir toplum değil; sınıflardan, toplumsal kategorilerden, farklı dinsel gruplardan, farklı özelliklere sahip bölgelerden meydana gelmektedir. Bunun doğal sonucu ve yansıması olarak farklı politik eğilimlere, farklı politik grup ve partilere sahiptir. Bu farklılıklar, farklı politik eğilim ve programları yansıtmaktadır. Dolayısıyla genel olarak “Kürtler ne istiyor” sorusu, ancak genel ve asgari ortak paydaları yansıtan bir yanıtı koşullayabilir!

Kuşkusuz en genel anlamda ve bir ulus olarak Kürtler’in en temel hakkı, diğer ulusların sahip olduğu evrensel hakların aynısıdır, ondan aşağısı olamaz. Bu da en genel anlamıyla **“Kendi kaderini özgürce belirleme hakkı”**dır! Ancak bir hakkın varlığı ile bunu politik bir program olarak ortaya koyup deklare etmek, bütün politik mücadeleyi bu programa bağlamak bire bir aynı şey değildir. Bu noktada temel evrensel hakların talep edilmesi, bunun bir politik program olarak konulması konusunda derin politik farklılıklar ortaya çıkmaktadır.

Kürdistan’daki bu toplumsal, grupsal farklılıkları göz ardı ederek program tartışmalarını ve bununla ilgili soruları genelleştirmek, aslında havanda su dövmekten başka bir anlama gelmemektedir. Daha doğrusu özellikle “ortalama” Kürdün kafasını daha da karıştırmaktan, ulusal bilincini ve temel taleplerini bulandırmaktan başka bir şey ifade etmemektedir!

Yine kuşku yok ki, Kürdistan’da her politik eğilim, politik eğilim ve programlarını ortaya koyarken, genel çerçeve itibarıyla halk ve ulusun tümü adına hareket etmektedir. Kendi kaderini tayin hakkı, bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük taleplerini bir program olarak ortaya koyarken, ya da “demokratik özerklik”, “federasyon” gibi hedefleri ileri sürerken, yine tüm ulus adına hareket etmek iddiasındadır. Bundan dolayı “Kürtler ne istiyor” sorusu “programların” bu genel ve bütün adına yola çıkma özelliklerinden de belli ölçülerde temelleniyor!

Öyle de olsa her genel istem ve bunun en özlü ifadesi olarak programlar, farklı toplumsal ve politik akımların duruşlarına oturuyor. Böyle olduğu için politik farklılıkların çeşitliliği, yanıtın çeşitliliğini de koşullamaktadır!

Bir de temel çıkarları yansıtan kapsayıcı programlar ile bunların gerçekleşme şansı arasında her zaman doğru bir orantı olmayabiliyor! Bu noktada o program veya programların dayandığı güç ve güç ilişkileri devreye girmektedir. Hiç kuşkusuz sömürge bir halkın, hatta sömürge bile olmayan bir halkın, varlığı dahil her şeyi inkâr ve yok edilmek istenen bir halkın temel hakları, ulusal kimliğinin ve bundan

kaynaklanan tüm temel haklarının bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temelinde tanınması ve bunların gerçekleşme koşullarının yaratılmasıdır! Aslında bunlar, olması gereken ve kuşku götürmez temel doğrulardır!

Bugünkü konumları, statüleri, başka devlet ve politik çevrelerin bakışı ve algıları ne olursa olsun, Kürtler’in kendilerini yeryüzünde yaşayan diğer halklar ve gruplar ile eşit bir konumda görmeleri, algılamaları ve bunu düşünsel, ruhsal ve politik davranışlarının merkezine oturtmaları gerekir! Bu algı, bu düşünsel, politik ve ruhsal duruş olmadan, söylenecek her söz ve yapılacak her eylem, daha işin başında yenilgilidir, parya, köle damgalıdır! PKK’nin 1970’li yıllardaki devrimci çıkışının mayasında ve temelinde bu vardı, sonraki başarıları bu temel üzerinden yükselmiştir. Aslında “onur” ve “gurur” olarak tanımlanan kavramlar, tamı tamına bu temelden başkası değildir!

Ancak ne zamanki, düzen içi arayışlar bir programa dönüştürüldü, o zaman bu öz de yitirildi ve yitirilen bu öz bütün bir topluma da adım adım yedirildi. Son on yıl içinde Kürdistan’da egemen olan siyaset ve siyasetçilerde kendini eşit gören, bunu bir

ruhsal ve politik duruş olarak yansıtan bir işarete rastladınız mı? Denilen nedir? “Barış”, “akan kan dursun”, “Kürtler’e bu düzen içinde bazı haklar tanınsın”!

Güzel. Bu taleplerin arkasındaki ruhsal, düşünsel ve politik duruş nedir? Kendilerini ve adına hareket ettiklerini iddia ettikleri halkı hangi konumda, hangi düzeyde algılıyorlar? Kendini her açıdan ve tam eşit algılama durumu var mı?

Böyle olduğu için Kürt ve Kürdistan sorunu üzerine yapılan tartışmalar, “parya Kürt” algısını ve konumunu aşmıyor! En ileri ve uç düzen içi tartışmalar ve istemler bile bu algı bağlamının içinde olmaktadır. Son dönemde “büyük patronlar”, TÜSİAD içinde dile getirilen görüş ve öneriler, bu bağlam içindedir. Kürtler’e kimi kırıntılar, silahlı güçlerin tasfiyesi için Öcalan dahil PKK yönetimi ile ilişki geliştirilmesi gibi “radikal” görüşler, kesinlikle “parya Kürt” algısına dokunmuyor! Aslında Öcalan ve PKK’nin politik programı, “savaş gerekçeleri” bu algının en dolaysız ifadeleridir. Bu kendi parya konumuna dokunmayan, tersine bunu programının temeline oturtan bir politik yaklaşım, düzen ve egemenlerin de böyle rahat hareket etmelerini koşullamaktadır. Çünkü onlar biliyorlar ki, dile getirdikleri görüş ve önerilerin hayat bulmasının “karşı taraf”ta açık ve net bir karşılığı vardır. “Son on yılda ortaya çıkan fırsatlar heba edildi” denilirken, aslında bu “karşı tarafın” sunduğu elverişli koşullar anlatılmak istenmektedir!

“Kürtler ne istiyor?”

Bir genelleme yapmak gerekirse **iki** temel istek ve çizgiden söz etmek mümkündür:

Biri, çözümü ve geleceğini düzen içinde arayan istek ve çizgidir! Bu, bir bakıma görece de olsa bugün egemen olan çizgidir.

Diğeri, çözümü bu düzene sığmayan, tersine çözümü bu düzenin dışında gören devrimci istek ve çizgidir! Bu, bugün yenilgiye uğratılsa da nesnel olarak Kürdistan’ın temel dinamikleriyle örtüşen ve geleceği olan bir çizgidir!

Bunların ayrıntılarını bir sonraki yazımızda tartışmaya çalışacağız!

29 Haziran 2010

Türk ordusu 2 köylüyü katletti

Kürdistan’daki askeri operasyonlarını arttıran sömürgeci Türk sermaye devleti PKK gerillalarıyla girdiği sıcak çatışmaların yanısıra bölgedeki sivil halkı da hedef almaya başladı.

Hatay’ın Hassa ilçesinin Dedemli köyü Şekerim Deresi mevkinde kekik toplamaya giden köylülere, operasyona çıkan Türk ordusunun askerleri ateş açtı. Açılan ateş sonucunda 61 yaşındaki Ali Dalmış ile 62 yaşındaki Mustafa Fil katledildi. 75 yaşındaki Mehmet Sak isimli köylü ise yaralanarak Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’ne kaldırıldı.

Saldırı sonucu yaralanan Mehmet Sak, 4 arkadaşıyla kekik toplamaya gittiğini, ateş açılınca yere yattıklarını ve gözünü hastanede açtığını söyledi.

2 köylünün Türk ordusu tarafından katledildiği haberini ise Hatay Valisi Mehmet Celalettin Lekesiz doğruladı. Askerlerin köylüleri PKK’li zannederek ateş açtıklarını söyleyen Lekesiz, “üzgün” olduğunu dile getirdi.

Burjuva medyanın ilk başta “PKK köylülere saldırdı!” diye duyurduğu haberin esası ortaya çıkınca akıllara Genelkurmay Başkanlığı İç Güvenlik Harekat Daire Başkanı Tümgeneral Fahri Kır’ın geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama geldi.

“PKK’lilerle halkı ayırmakta zorluk var” diyen Tümgeneral Kır, askerlerin sivillere de saldırdığının itirafı niteliğindeki bu açıklamasıyla bir yandan da sivil halka yapılan saldırıları meşrulaştırmaya çalışmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YÖK'ten daha fazla sömürü için yeni taslak

Eğitimin her geçen yıl daha fazla paralı hale getirilmesi, milyonlarca öğrencinin eğitim hakkının elinden alınmasına sebep oluyor. Özellikle üniversite kapılarını işçi ve emekçi çocuklarının yüzlerine kapayan yeni düzenlemeler, “reform” vb. adı altında kamuoyuna sunuluyor. Eğitimi piyasaya açan, eğitim masraflarını tamamıyla öğrencilerin üstüne yıkan her adım ise çeşitli güzellmelerle, yanıltıcı bilgilerle yumuşatılmaya çalışılıyor. Birçok değişikliğin özü manüpile edilerek doğacak tepkinin önü alınmaya çalışılıyor.

YÖK'ün hazırladığı Yüksek Öğretim Kanunu'nun bazı maddelerinde değişiklik öngören kanun taslağı bunun bir örneği. Daha fazla sömürünün somutlandığı taslak “bu kadarı da olmaz” derirtecek cinsten. Taslakta yapılan düzenlemeler hem paralı eğitimi derinleştiriyor hem de öğrenciler daha fazla rekabet batağının içine çekiliyor. Öğrencilerin, tamamen derslerinin içine gömülmesinin yolu düzlenirken öğrenciler bu sayede sosyal siyasal hayattan koparılıyor.

Eğitimde her adıma karşılık para ödeniyor

YÖK, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun bazı maddelerinde değişiklik öngören bir kanun taslağı hazırladı. Tasarının öngördüğü değişikliklerden birinin, eğitimlerini belirlenen sürelerde tamamlayamayan öğrencilerin üniversiteden atılması uygulamasının kaldırılması. “Paran kadar eğitim” anlayışının bir yansıması olan bu madde ise esasında öğrencilerin üniversiteye devam edebilmesi için daha fazla harç ödemesini gerektirecek diğer düzenlemeleri perdeliyor.

Hali hazırda milyonlarca öğrencinin har(a)ç parasını ödeyemediği için üniversite eğitimini yarım bıraktığı bir süreçte harç parasına yapılan gizli zamlar öğrenciler üzerindeki sömürü katmerlendiriliyor. Bunun yanında parayı ödemediğin müddetçe derslere ve sınavlara katılma dışında öğrencilere tanınan diğer haklardan yararlanamıyor ama okulda kalabiliyorsun.

Ayrıca, bu düzenleme bir yanıyla geçtiğimiz sene harç zamlarına yapılan astronomik zammın verilen tepkinin bir benzerinin yaşanmaması için satır aralarına sıkıştırılmış gibi de gözüküyor.

Sömürü katmerleniyor

Mevcut uygulamaya göre, yabancı dil hazırlık sınıfı hariç olmak üzere ön lisans diploma programlarını 4 yıl, lisans diploma programlarını 6 yıl, lisans ve yüksek lisans derecesini birlikte veren diploma programlarını 9 yıl, yüksek lisans öğretimini 4 yıl, doktora öğrenimini ise 6 yıl içinde tamamlayarak mezun olamayanlar, kanunda yapılması öngörülen değişikliklerle birlikte, artık öğrenimlerine devam edebilecekler.

Aynı yükseköğretim kurumundaki öğrenimi sırasında bir derse üçüncü kez kayıt yaptıran öğrencilerin kredi başına ödeyecekleri katkı payı, ders alacağı yılda o program için belirlenen katkı miktarının yüzde 100 fazlasıyla alınacak. Bir derse dört veya daha fazla kez kayıt yaptıran öğrencilerden alınacak katkı payları, aşamalı olarak öğrenci başına o yıl için belirlenen cari hizmet maliyetinin tamamının iki katını aşmayacak şekilde, üniversitelerden gelen öneriler de değerlendirilerek YÖK tarafından belirlenecek. Bu düzenleme, öğrenciyi nasıl en fazla

sömürürüze cevap oluşturuyor. Öğrenimini 4 senede bitirebilen bir öğrenci bile aynı derse 3 defa aldığı için oldukça yüksek bir har(a)ç parası vermek durumunda bırakılıyor.

Öğrenciler “ödül”le sosyal yaşamdan koparılıyor

Düzenlemede diğer bir başlığı ise ikinci öğretimler için sağlanan “fırsatlar” oluşturuyor. Birinci öğretimde okuyan öğrencilerden daha fazla harç ödemek durumunda bırakılan ikinci öğretim öğrencilerine “başarılı” olmaları durumunda harç indirimi gibi bir hak tanınmıyor. Hazırlık sınıfı hariç, bulundukları sınıfın bütün derslerini veren ve bölümlerinde ilk yüzde 10'a girerek bir üst sınıfa geçen ikinci öğretim öğrencilerinin, o yıl için birinci öğretim öğrencilerinin ödeyecekleri harcı ödemeleri ön görülüyor. Aynı uygulama, birinci öğretimde okuyan öğrencilere de, ilk yüzde 10'a girmeleri durumunda, daha az harç ödeme şeklinde yansıtılacak.

Zaten yoğun ders yüküyle sosyal hayattan kopan öğrencilere sunulan bu “ödül” öğrencilerin tamamen ders çalışmaya gömülmesine, toplumsal sorunlardan yalıtılmasına neden olacak.

Öğrencilere part-time sömürü

Geçtiğimiz senelerde yarı zamanlı çalışan öğrencilerin, üniversitelerde çalışmasını engelleyen yasal düzenlemeler bu taslakla beraber ortadan kaldırılıyor.

Taslağa göre, üniversiteler, Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu (YURTKUR) tarafından burs verilmekte olan veya burs alma şartlarını taşıyanlara öncelik tanıyarak, kısmi zamanlı olarak geçici işlerde öğrenci çalıştırabilecekler.

Kısmi zamanlı olarak çalıştırılan öğrenciler, bu çalışmalarından dolayı işçi olarak kabul edilmeyecek. Bir saatlik çalışma karşılığı öğrencilere ödenecek ücret, 4857 sayılı İş Kanunu gereğince 16 yaşından büyük işçiler için belirlenmiş olan günlük brüt asgari ücretin dörtte birini geçmemek üzere üniversite yönetim kurulu tarafından belirlenecek. Haftalık çalışma süreleri ile diğer usul ve esaslar da yine YÖK tarafından ve Maliye Bakanlığı'nın görüşü alınarak belirlenecek.

Halihazırda aynı işi yapan başka bir üniversite personelinin çok daha az ücret alan öğrencilerin sömürüsü de böylece bu taslakta da kendine yer buluyor.

Ortaöğretime Geçiş Sistemi yap boz tahtasına çevrildi!

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'nun Ortaöğretim Geçiş Sistemi ve Seviye Belirleme Sınavı'nın önümüzdeki eğitim-öğretim yılından itibaren 6 ve 7. sınıflarda kademeli olarak kaldırılacağını kamuoyuna duyurmasının ardından Eğitim-Sen bir açıklama yaptı. SBS'nin öğrencileri daha çok dersanelere bağladığının belirtildiği açıklamada Türkiye'de sınavlara endeksli eğitim sisteminin değiştirilmesi gerektiği belirtildi.

OKS yerine getirilen ve öğrencilerin dersanelere bağımlılığını azaltacağı iddiasıyla uygulanmaya başlanan SBS'nin, eleştiriler göz ardı edilerek uygulanmaya başlandığının ve üç yıl içinde sistemin beklenenin tam tersi sonuçlar ortaya çıkardığının görülerek, uygulamadan kısmen vazgeçildiğinin söylendiği açıklamada SBS'nin dersanelere olan yönelimi arttırdığı ifade edildi.

Açıklamada, dershaneye başlama yaşının 9-10'a kadar düştüğü söylenerek, SBS'nin paralı eğitim ve paralı kurs sistemini eğitimin tüm kademelerine yaymanın bir aracı olarak işlev gördüğü belirtildi.

Aradan geçen süre zarfında sınav sistemi ile ilgili olarak öğrencilerin, öğrenci velilerinin ve eğitim emekçilerinin karşı karşıya kaldığı sorunların hala gözardı edildiğinin altının çizildiği açıklamada, bakanlığın uygulamadan geri adım atarken herhangi bir özelleştirel tutum içine girmekten kaçındığı söylendi.

Türkiye'de eğitim sisteminin temelini oluşturan ve her yönüyle sınavlara endeksli olan mevcut yapının kökten değiştirilmesi ve göstermelik değil, gerçek anlamda öğrenci ve okul odaklı eğitim politikalarının oluşturulması gerektiği belirtildi.

Mücadele Postası

Devrimci Karargah davası duruşması görüldü

Devrimci Karargah davasının son duruşması 29 Haziran günü Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'nde, 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Bir sonraki duruşma 7 Aralık 2010 tarihine ertelendi.

35 kişinin tutuksuz yargılandığı davada, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından tutuklu Fatih Aydın, Cemal Bozkurt, Özgür Dinçer ve İbrahim Şimşek hakkında “devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak” ile “kasten adam öldürmek” suçlarından ikişer kez ağırlaştırılmış müebbet cezası isteniyor.

18 aydır tutuklu bulunan Cemal Bozkurt mahkeme heyetine 19 sayfalık dilekçe verdi ve siyasi savunma yaptı. 27 Nisan 2009 tarihinde Bostancı'da sermaye devleti tarafından katledilen Orhan Yılmazkaya'nın da anıldığı savunmada Yılmazkaya'nın yargısız infaz edildiği söylendi. Bozkurt, dosyanın düzmece olduğunu belirterek “Bu ordu, halkın ordusu değildir. Devrimci Karargah savaşıları bundan dolayı ilk saldırısını, yaşanan acıların sorumlusu olan orduya karşı gerçekleştirmiştir” dedi.

Duruşmada Melek Seven ve Gökhan Aydın, tutuklu bulundukları süre gözönüne alınarak tahliye edildi. Tutuklu yargılanan Fatih Aydın ve Özgür Dinçer ise savunma için ek süre talebinde bulundu.

Taksim'de ‘özgürlük’ yürüyüşü

Lambdaistanbul, İstanbul LGBTT (Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Transseksüel, Travesti), Morel Eskişehir ve Pembe Hayat üyelerinden oluşan yüzlerce kişi 27 Haziran Pazar günü İstiklal Caddesi'nde ‘özgürlük’ yürüyüşü gerçekleştirdi. Beyoğlu Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle “Susma haykır eşcinseller vardır”!, “Buradayız alışın!” sloganları eşliğinde İstiklal Caddesi'nden Tünel Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında pankart ve dövizler ile gökkuşağı renklerini taşıyan bayrağın da yer aldığı gözlenirken tiyatrocu Suat Usta ile Alman milletvekili Stephan Ziebach da eyleme destek verdi.

Tünel meydana yapılan basın açıklamasında öldürülen eşcinsellerin katillerinin yakalanması, toplumda eşcinsellerin kabul görmesi istendi. Yapılan açıklamada, “Seks işçilerinin sendikal haklardan yararlanabilmesini, Trans istihdam olanaklarının arttırılmasını ve Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'ın özür dilemesini istiyoruz” denildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Kazım Koyuncu anıldı

Kazım Koyuncu 25 Haziran günü, ölümünün 5. yılında sevenleri tarafından kendi parçaları eşliğinde anıldı.

Taksim Mis Sokak'ta akşam saatlerinde biraraya gelen Kazım Koyuncu'nun sevenleri, şarkılar tulum sesleri eşliğinde Galatasaray Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca “Bu ölüm değil yıkımdır” pankartı açılırken, Koyuncu'nun fotoğrafları da taşındı. Yürüyüş boyunca sık sık, “Denizin çocuğu Kazım Koyuncu!” ve “Katil Çernobil bu kaçınıcı ölüm!” sloganları atıldı.

Galatasaray Meydanı'na gelindiğinde Kazım Koyuncu anısına 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından basın metnini okuyan Sinan Ayseren, 1986'da Kiev'de meydana gelen Çernobil Faciası'nın ardından tüm dünyanın olduğu gibi Karadeniz'in de etkilendiğini anımsatarak şunları söyledi:

“Çernobil sonrası ölümler hala devam ediyor. Gün geçtikçe Karadeniz'de kanser ölümleri artıyor. Kazım Koyuncu'da fobim dediği kanser hastalığından yaşamını yitirdi. Şimde buradan onunda istediği gibi bir kez daha haykırıyoruz: Hidroelektrik santrallere, doğanın katledilmesine, Hasankeyfin, munzurun yok edilmesine karşıyız. Bunun için tüm gücümüzle mücadele edeceğiz”

Açıklamanın ardından Beyoğlu Tünel Meydanı'na yürüten kitle, burada oturma eylemi yaparak “Gelevera Deresi”, “Dido” ve “Koyverdin gittin beni” gibi Koyuncu'nun sevilen parçalarını hep bir ağızdan seslendirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÖDP: Arkadaşlarımız değil onları tutuklayanlar yargılanacak

ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Önder İşleyen 26 Haziran günü yazılı bir açıklama yaparak, Konya Ereğli'de aralarında ÖDP üyelerinin de bulunduğu dört kişinin “terör örgütüne üye olmak” gerekçesiyle tutuklanmasını protesto etti.

“Bu iddialara kargalar bile güler” başlığı taşıyan açıklamada, Konya Ereğli'de içinde ÖDP üyelerinin de bulunduğu dört kişinin, 78'liler Derneği'ne gitmek ve Ali Asker konserine katılmak gerekçeleriyle “terör örgütüne üye oldukları” iddia edilerek tutuklandıkları belirtildi.

Açıklamada, AKP iktidarının, Bush'un ‘ya bizdensiniz ya teröristiz’ anlayışı çerçevesinde bir cemaat diktası geliştirmekte olduğu söylenerek, cemaatlerin ve tarikatların dokunulmazlığını ilan edilirken parasız eğitim hakkını, özgür ve demokratik bir ülkeyi savunanların ‘terörist’ olarak damgalanmaya çalışıldığı vurgulandı.

Konya'da iki yıl önce de ÖDP'lilerin tutuklama terörüne maruz kaldığı hatırlatılan açıklama şu sözlerle noktalandı:

“Bu tutuklamalarda arkadaşlarımız değil onları tutuklayanlar yargılanacaktır. Suçlu olanlar; yoksulluğa, baskılara karşı itiraz edenler değil bu çürümüş düzeni korumak için gençleri susturmak isteyenlerdir.”

Sosyalist Parti'den protesto

Sosyalist Parti ve Dev-Genç Birliği tarafından 27 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde, IMF-DB zirvesini protesto eylemlerine katılanlara dönük artan gözetim ve tutuklama terörü protesto edildi.

“Emperyalizme karşı çıkmak suç değildir. Tutuklananlar serbest bırakılsın” pankartıyla Galatasaray Lisesi'ne yüründükten sonra basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, daha önce Antalya'da gözetim altına alınarak İstanbul'a getirilen Mehmet Deliktaş ve Murat Türkeş'in tutuklanmalarının ardından, Giresun'da gözetim altına alınıp İstanbul'a getirilen Dev-Genç Birliği üyesi Cüneyt Topaloğlu'nun da tutuklandığı belirtildi.

Gözetim ve tutuklama terörünün yürütülen mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulanan açıklamada şunlar söylendi:

“Eğer IMF ve DB'ye karşı çıkmak, bunun için mücadele vermek ve örgütlenmek suç ise, bizleri de tutuklayın. Buradayız ve bu suçu işlemeye devam edeceğiz.”

İşçi-Köylü gazetesi toplatıldı

İşçi-Köylü gazetesinin 25 Haziran-8 Temmuz 2010 tarihli 68'nci sayısı, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı. Mahkeme, “terör örgütünün propagandasının yapıldığı” ve “suçu ve suçluyu övücü açıklamalara yer verildiği” iddiaları üzerinden, Basın Kanunu'nun 25/2-3 maddeleri çerçevesinde gazetenin tüm nüshalarına el konulmasına, dağıtım ve satış yasağının uygulanmasına karar verdi.

Karara gerekçe olarak “*Vartnik kıvılcımını yangına çevireceğiz!*” başlıklı, TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Siyasi Komiseri ve Bölge Komutanı ile yapılan röportaj ve 17 Haziran 2005 tarihinde Dersim Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17 MKP'linin anmalarına yer veren “*17'ler anıldı*” başlıklı yazı gösterildi.

Kararın ardından yazılı açıklama yapan İşçi-Köylü gazetesi ve Partizan dergisi, tüm baskı ve engellemelere karşı mücadelelerine devam edeceklerini duyurdular.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anney.org>

Fransa

Yunanistan

İtalya

Kanada

*Dünyanın dört bir yanında
kapitalist sömürü düzenine
öfke büyüyor...*

**Krizin faturası
kapitalistlere!**

